

Thirsis minnewit : bestaande in een verzameling der moyste en aangenaamste minne-zangen en voysen

<https://hdl.handle.net/1874/36245>

THIRSTS MINNEWIT

A M S T E R D A M
R S I S

MINNEWIT.

*Bestaande in een verzameling der
moysse en aangenaamste*

MINNE-ZANGEN

En

VOYSEN.

EERSTE DEEL.

A M S T E R D A M,

By JOANNES KANEWET,
Boekverkooper in de Nes, in de
Gekroonde Jugte Bybel, 1752.

2

't Boek tot de Zangers en Zangereffen spreekt.

Liefhebbers, die de vreugd beminnen,
Gy, die het Jeugdig Bloed nog streeld,
Hier is vermaak voor uwe zinnen,
Hier vind gy werk, dat niet verveeld:
In my, het merg der Liede-boeken,
In my is Oud, Nieuw, moy en slegt;
Men heeft zo lang by-een gaan zoeken,
Tot dat men my heeft opgeregt,
'Als gy my hebt ter deeg doorkroopen;
Vind gy wel iets dat u behaagt,
Daar moet wat van St. Ann' door loopen,
Want anders was het te bedaagt.
Zo Momus wil, hy mag wel wroeten:
My en mijn Maker scheeld het niet:
Ik ben gekeld op vrye woeten,
En zoek niet minder als verdriet.

REGISTER.

3

A.

A L wat men doet men kan geen Juffers.	9
Aurora brengt den klaren Dag.	70
Als ik mijn Philis kuffen mag.	106
Anke von Trare, is die mer,	111
Als 't Boksvotje speelt op zijn Pijpje.	124
Ach wat is het zoet daar twee beminnen.	160

B.

B efnodene Velden doorlugtige Boomen.	12
--	----

C.

C Larindes Hert is altijd koud.	33
Carileen, ey wild u niet verschuylen.	128
Clarinde mijn leven.	153

D.

D E Winter is voorby gestreeken.	13
Dorothea hoord mijn zugten.	112
Dat alle Bergen Goude waaren.	136
Doen laaft Climene dwalen ging.	151

E.

E En Uyl van hooge Jaaren.	30
Een Jonkman die 't Minnen.	63
Een Meysje excellent.	75
Een Juffrouw schoone.	120
Ey lieve Jan loop met een zet.	133

A 2

Goe-

REGISTEK

G.

G Oedenavond mijn troosje.	142
Geen pijn is voor een Maagd.	148
Gun my mijn Engelin.	155

H.

H Et geschieden op een tijd.	18
Hoord Kees mijn Vryer.	21
Het Windje dat uyt den Oosten waayd.	24
Hoe wonder zijn de werken.	27
Hier zitten wy in Gloria.	30
Hoe kan de Liefde,	53
Hoord toe gy Meysjes al.	73
Hou Voerman van der Hel.	86
Het best op Aard is een gerust gemoed.	101
Het Wijntje dat is 'er zo zoet van smaak.	107
Het is nu ruym vijf Jaar geleden.	114

I.

I S liefde zoet lyden, waarom baartze dan.	10
Ik weeter geen schoonder Maagd.	16
In de Eeuw van Adams teyden.	54
Ik ging lestmaal de Willige Boompjes telle.	68
't Is wie wil hooren zingen.	78
Ik heb twee Bruyn-oogjes in mijn zin.	80
Ik ging lest wandelen door een Hof.	84
Is dan de Liefde schande.	89
Ik Min de vrye Vryer-staat.	96
In de Min vind ik genugten.	119
Indien oyt Maagd haar droeve klagten;	126
Ik wil van dezen Avond,	139
	Ik

R E G I S T E R.

Ik hoorde dees Dagen.	141
In 't ruyfſchen der Boomen.	145
Ik wil 'er na mijnen vollen zwier.	159

L.

L iefſte Lief wanneer zal 't wezen.	17
Lief-hebbers blijft een weynig ſtaan.	34
Lieflijk Bosje, en gy Zilv're Vlieten.	96
Leſtmaal in 'r'ryzen van een koele.	116

M.

M Argrietje mijn Voogdesje.	42
Mijn Liefſchijnd my te haaten.	155

N.

N aboths Wijnberg was gelegen.	46
Neen Kloris neen op zulken wijs te &c.	88
Na Ooſt-land wil ik vaaren.	102

O.

O Wreede ſtuurze Maagd.	7
O Holland ſchoon gy.	19
O Flora ydel is uw roem.	22
Och Clarind' mijn uytverkooren.	24
O Zoetſte Vrindin!	50
O Doelwit van de Min.	57
Ontſluyt, ontſluyt, uw Venſtertje.	60
O Zoet vermaakelijk Vrouw-gellagt.	146

P.

Philidaatje hoe lang is 't geleden.	93
-------------------------------------	----

R.

R yke Buur-Jaapje die zeyde.	159
-------------------------------------	-----

R E G I S T E R

S.

6 **S**choon Katrijn, & Beeld der Beelden. 39
 Schoon Lief aanhoord mijn klagten, 99

T.

Truytje mijn zoete Engelin. 67
 Troosje mijn uytverkooren. 118

V.

VRyers wel wat hebje klugjes. 31
 Verlaat gy mijn verheven Ziel. 90
 Vrienden zou men niet vrolijk. 121

W.

WAnneer ik peynze aan dees Egt; 26
 Wel wat let de Jeugd. 37
 Wel ben ik dan zo mismaakt. 44
 Wy willen nog niet schelden. 56
 Wel Mieken stout. 79
 Wat isser grooter vreugd op Aard. 98
 Wel Joosje bent gy de weelde moe. 104
 Wie heeft het oyt gehoord. 108
 Wanneer de Zon in het Morgen-rood. 122
 Wanneer de Zon zijn Paarden merd. 131
 Wie zal dog die gelukkige eens zijn. 147
 Wanneer ik mijn Engel maar eens. 149
 Waar heenen drijft gy Galathée. 156

Z.

ZY is zo niet, als ik gezind. 154

E Y N D E.

PHRSIS MINNEWIT

*Bestaande in een verzameling der moyste en
aangenaamste Minne-zangen en
Voyzen.*

V R Y E R S - K L A G T.

 Wreede stuurze Maagd!
Hoe zijn verkeerd u zinnen,
Dat gy geen liefde draagt,
Aan die u plagt te Minnen,
Dat gy nu van my vlugt,
Als ik u liefde toon;
Om u is dat ik zugt:
Is dat voor mijnen loon.

ô Wreede mijn Godin!
Om u zo moet ik sterven,
Want gy veragt mijn Min,
Zal u een ander erven
Philis en doet dat niet,
Want ik lijd zulken pijn
Gelijk gy nu wel ziet,
Dat 'k noyt gezond kan zijn.

Waar is helaas! die teyd,
Dat gy my plagt te schenken
Uw trouw genegentheyd,
Wild daar inaar eens om denken,
Hoe g'hebt mijn Ziel doorwond
In t midden van mijn Hert,
Dat een kusjen aan u Mond
My nu geweygerd werd.

T H I R S I S

Ik had dat noyt gedagt,
 Wanneer ik na u vryde,
 8 Als gy mijn liefde zag,
 My brengen zou in lijde,
 Gy zijt wel straf van zin,
 Dat gy my niet bemind
 Dat ik tot u Godin,
 Van herten ben gezind.

'k Heb u noyt afgegaan,
 Of u noyt afgeweken,
 Maar mijne Min blijft staan,
 Duyzendmaal meer ontsteeken,
 Waarom my zo veragt,
 Waarom my zo verſmaad
 Dat gy mijn Min belagt,
 En elders liefde draagt.

Vaard wel ô ſchoonſte Beeld!
 Vaard wel ſtuurze Vriendinne,
 Gy hebt mijn Ziel geſtreeld
 Door uw geveynsde zinne;
 Gy brengt mijn Ziel vol ſmert;
 Rukt my het leven af,
 Blijft nu ook in mijn Hert
 Tot dat ik daal in 't Graf.

Een Ander.

Toon: *Sarbande.*

AL wat men doet men kan geen Juffers winnen,

't Scheynd dat de Liefde heel verbannen is,
 En 't zoetste zoet bestaat nogtans in 't Minnen;
 Zeg zoetste Juffer wat de reden is,
 Waarom van binnen, In uwe zinnen,
 Geen lust tot Minnen, Als in ons en is.

*Den Egten-staat kan my geen voordeel geven,
 Ik hou van Minnen nog van Trouw-verbond,
 Want Maagd te blyven is het beste leven,
 'k Lag met Cupido en al die hy wond,
 Want al het smeecken, Dat Jonkmans spreekken
 Zijn sno gebreeken, Uyt een valsche grond.*

Dat gy de Min en haare zoete kragten
 Maar eens geproeft had op het minste deel;
 Ik weet dat gy de Min zeer zoet zoud agten;
 Dog gy ontvlied haar kragten al te veel,
 Als gy hoord zugten, Noemt gy 't maar klugten
 En gy gaat vlugten, Voor het minst gestreel.

*Ik wil in eenzaamheid mijn teyd verlijten,
 En geen verdriet aan Man of Kinders zien:
 Zo hoor ik geen krakeelen nog verwijten;
 Dat by de Nieuw-getrouwde kan geschien:
 Neen, 'k meen mijn Jaaren, Niet te bezwaaren
 Met 't jok van paaren, Maar den Trouw te vlien.*

Had uw Mamaatje, als zy wierd gevreden
 Aan uw Papaatjen nimmer gunst getoond
 Maar altijd Neen gezegt op zijn gebeden,
 Zeg zoete Juffrouw waar had gy gewoond?
 Volg dan de reden, Hoord mijn gebeden,
 Doet zo zy deden: My met Min beloond.

*Gy vraagt my waar 'k geweest waar zo Mamaatje
 Had aan Papaatjen nimmer gunst getoond:
 Maar dat gesprek is maar een ydel praatje,
 Onwaard met wederzydse reën beloond:
 Schoon op haar zinne, De kragt der Minne
 Zo veel kon winne, Hy by my niet en woond.*

*Dus gaat vry heen, gy zult geen troost genieten,
 Vergeeft my dat ik uw klagt zo verjmaad,
 Want die de Min veragt, agt geen verdrieten:
 Dus mijn verzoek is Jonkman dat gy gaat,
 Uw beleeftheden, Al uw gebeden,
 En voorige reden, Komen veel te laat.*

— — — — —

Een Ander.

IS liefde zoet lyden, waarom baartze dan pijn
 Isse bitter, hoe kanze dan aangenaam zijn?
 Wyl ik lyde met luste: Waarom zoud ik dan
 Gaan klagen, wyl ik het niet veranderen kan,
 Want is de pijn zo zoet, zo beklaglik is de smert
 Datze op een tijd kwest en doorkitteld mijn
 Hert.

Als liefde is plagen, laat ik de Minne-pijn,
 Liever wil ikze bannen uyt de zinnen van mijn,

I I N N E W I T.

Als langer te leven in zorg en verdriet;
 'k Wil my gaan begeven daar my niemand en
 ziet

En slyten mijn dagen in eenzaamheid,
 Op dat ik al mijn leven de zorg raak kwijt.

Die ik laaft had verkooren, die mijn Zieltje
 gebiet

Die wil my niet hooren, maar staag van my vliet
 Al offer ik mijn zinnen op 't Altaar van de Min,
 Zy wil my niet Minnen nog verand'ren van zin:
 Daarom doet uw zin en ziet wie gy liefde biet,
 Op dat gy door 't Minne niet raakt in 't verdriet.

Die ik laaft had verkooren en getoond ge-
 trouwe Min,

Die mijn Hert plag te steelen tegen eenig tegen-
 zin

Die mijn Oor kwam streelen door haar lieve
 gezank,

Is van my verdweenen voor haar leven lank,
 Is van my verdweenen en door haar genoeg-
 lijkheid,

ô Liefde! ô liefde waarom hebt gy my verleyd!

Abdisse van 't Klooster geef my mijn Lietje
 weer

Penitentie penitentie roep ik na u begeer:
 Of gund my te woonen by mijn lieve Bagijn,
 Mijn leven zalder veel te geruster om zijn,
 Jochem zal ik bidden dat hy my tot haar wend,
 En mijn Zieltje wil behoede voor alle torment.

'k Zal my wel schicken na de Wette van 't
Convent,

'k Zal dagelijks leeren een Lesje wel bekend,
En off ren mijn zinne op 't Altaar van de Min,
Op dat ik mag beminne mijn schoone Vrindin,
Op dat ik mag beminne mijn schoone Vrindin,
Ach Pater! ach Pater laat my het Klooster in.

Een Ander.

B Esnede Velden doorlugtige Boomen,
Aanhoord mijn klagten die ik hier doe,
Ruyzende Beckjes en vlietende Stroomen,
Neemt agt op 't geen dat mijn klagen doet,
'Ach Hemels-blaauw u tintelde lonken,
Ach zilvere Maan verduysterd u glans,
Gy die in Liefde schier legt verdronken,
Ach Cupidoetje hoe kweest gy de Mans.
Het isser geleden een weynig dagen,
Mijn oog viel op een Venus-beeld,
Zederd dien tijd heb ik 'er gearagen,
Een smert die mijn der gestadig streeld,
Want al mijn zinnen en mijn gedagten
Zijn ach! hoe zal het met my nog vergaan?
Ik zal van Liefde baast heel versmagten,
Eer dat de Vloed op droogt door mijn getraan.
'Als Phœbus met zijn Vergulde-straaLEN
Gedooken lag in den Oceaan,
Kwam my daar in mijn zinnetje malen,
Als ik lag op het Dons der Zwaan,
Hercules komt my gestadig ontrusten.

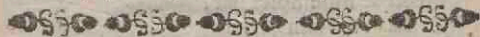
M I N N E W I T.

En scheld my voor een Venus-potret,
 Klagen de ben ik in ongenugten
 Als ik my in eenzaamheid vind op 't Bed.

13

o Grootse Godt wat heb ik misdreven!
 Dat ik moet zitten hier alleyn,
 Ik verslijt helaas in droefheyd mijn leven,
 En in gestadige kwelling en pijn,
 Ik stort vergeefs mijn droevige klagten,
 Ach wat leef ik in een een zwaare nood,
 Heb ik nog meerder droefheyd te wagten,
 Ik was veel liever gestorven den Dood.

Genade genade ach Venus-Zoontje!
 Aanhoord mijn klagten die ik hier doe,
 Ik zal voor mijn Lief gaan vlegten een Kroontje,
 En haar gewillig gaan vallen te voet,
 Ter eeren van onze mededogen,
 Om dat gy mijn verlost hebt van pijn,
 Ik zal voortaan na mijn vermogen,
 U altijd schuldig en dankbaar zijn.

Zomer-Lied.

Stem: Lestmaal ging ik etc.

DE Winter is voorby gestreken,
 De Zomer die staat voor de deur,
 Die ons zo lieffelijk komt kweeken,
 Met Bloempjes alzo zoet van geur,
 De warme Dagen
 Lief die komen aan,

A 7

Komt

T H I R S I S

14 Komt laat ons jagen
 Daar de Bloempjes staan
 Die gierlijk open gaan.

De Mey die toond zijn beste Dagen,
 Van Bloemen Kruyden en van Gras,
 Hy doet uytloopen de groene Bladen,
 Van al 't lieffelijk Boom-gewas,
 Waar op het Diertje,
 Met zijn zoete Taal,
 Zingt tiereliertje,
 Maar de Nagtegaal,
 Verçlerd het altemaal.

In 't Veld hoord men de Leeuwrik zingen
 Al kweelende vliegt hy na de Lugt,
 In 't Duyn daar ziet men de Konyntjes springen
 Zy leven daar in zoet genugt,
 Het Mofse-prijtje
 Roept staag dief, dief, dief,
 Het Honig-bijtje
 Heeft de Bloempjes lief,
 Zy staan tot zijn gerief.

't Zwaluwkje met zijn snelle Wieken,
 Vliegt als een Schim straks hier en daar,
 Zo dra den Dag begint te krieken,
 Komt den gebekte Ojevaar,
 Na buyten vliegen
 Om te zoeken aas,
 Hy gaat bedriegen
 Den Kikvors, die den baas,
 Speeld met een groot geraas.

M I N N E W I T.

15

Twee Schaapjes aan een Tuyg gestrengeld,
Die trekken zamen eenen lijn,

Wat verder zitter een en hengeld:

Daar diend patientie by te zijn,

Al zijn verlangen

Is na Snoek of Baars,

Kan hy die vangen

Hy houdze voor wat raars,

Maar vangt zomtijds wat aars.

's Morgens krayd den Boer zijn Haantje:

Maar komt eens aan de Water-kant,

Daar ziet men 't wit gevederde Zwaantje,

Langens de Willige abundant;

De Vogeltjes zingen

Boven in 't Geboomt,

De Visjes springen

Daar het Water stroomt,

't Is lust onder 't Geboomt.

't Is lust om te gaan vermeyden,

Wanneer den Dag komt krieken aan,

Ziet men de Koetjes in de Weyde,

Met Zoete-melkje zwaar belaan,

Waar op het Boertje

Met zijn Huys-vrouw past,

Hy neemt een snoertje

Bind haar Beentjes vast

Ontslaat haar van de last.

Nu wil ik eens gaan besluyten,

Van al het geen ik heb gezien,

Die meer wil keyken die gaat na buyten,

Treed

T H I R S I S

16
 Treed met u tweën, ik was alleen,
 'tKomt al van boven
 Deze zoetigheyd,
 Komt laat ons loven
 Godes Majesteyd,
 Tot in der Eeuwigheyd.

Minne-Lied.

IK weeter geen schoonder Maagd,
 Als die mijn Jonk-hert behaagd,
 Mogt ik eens by haar wezen,
 Genezen zo was 'er mijn wond,
 Zoete-lief maak 'er mijn Hert gezond.

Haar wit albafterde Borst
 Daar mijn Jonk-hert na dorst,
 Haar oogen vol lonken en straaLEN,
 Van taale zo vriendelijk
 En van deugde maar al zo rijk.

Haar Wangen schoon gebloost,
 Veel schoonder als een Roos,
 Geen Schilder en kan af-maalen,
 Te Schilderen zulken Beeld,
 Die mijn Jonk-hert en zinnen streeld.

's Avonds maar al zo laat,
 Dan wandel ik over Straat,
 Zy wilder my niet in laten,
 En praaten met my een reys,
 Zoete-lief denkt eens hog dat ik poys.

Lief zeg my de oorzaak,
 Waarom gy my verlaat,
 Ben ik te los van leven,
 Van leden te plomp of grof,
 Zoet-lief 'k ben nog Edel van stof.

Of is het om 't Waerelds goed,
 Dat ik u derven moet;
 En wild' er my niet brengen
 In zulk een zwaar verdriet;
 Rijk ofte arm en ben ik ook niet.

De liefde gekogt om Goud,
 Die is zo haast verflout,
 Men ziet de Minnaars gedagten,
 Gelijk een Riet dat draayd,
 Dat met alle de Winden waayd.

Adieu mijn Prinsses eerbaar,
 Wy scheidt nu van malkaar,
 Denkt eens wie dat het zal rouwen,
 Jonkvrouw nu voor het besluyt,
 Ik wens u de Vrrede en de Bruyd.

Een Ander.

Liefste Lief wanneer zal 't wezen,
 Dat gy my eens zult genezen,
 Van die smert, Van die smert,
 Dien ik voel in mijn Jonk-hert,
 Zullen noyt mijn droeve klagten?
 Uwraakgierig Hert verzagten?

Zult

Zult gy dan, Zult gy dan,
Noyt van mijn maaken uw Man.

*Fonkman staakt uw droevig Minnen,
Gy zult geen troost verwinnen,
Want ik zel, Want ik zel,
Nogwel blyven geloof't wel,
Zou ik in mijn Jonge Jaaren,
Alree denken om t'paaren
Fonkman ziet, Fonkman ziet,
Ik hou mijn wyf het verdriet.*

Geen verdriet zal u geschieden
Lief en wild van mijn niet vlieden,
Ik zal jou, Ik zal jou,
Blyven als een Man getrouw:
Alle druk en zwaare plagen
Zullen wy te zamen dragen,
Liefste zoet, Liefste zoet:
Staak dog eens uw gram gemoed.

*U en baat geen presentatie,
Ik en vind in u geen gratie
Om te zijn, Om te zijn,
Uw Vrouw in dit Werelds plijn
Al u zoet en aardig vlyen
Is maar om mijn te verlyen
Van mijn eer, Van mijn eer,
En my dan verlaaten weer.*

Och! ik zweer mijn lief Clarinde,
Zo gy my ontrouw zult vinde,
Dat de Dood, Dat de Dood,
My rukt weg in Charons schoot:

MINNEWIT.

En dat al de Hellsche Zielen
My terstond komen vernielen,
Dat ik mag, Dat ik mag,
Noyt weer komen voor den dag.

Door u Eed en trouwigheden,
Die gy aan my komt besteden,
Zal ik dan, Zal ik dan,
Zijn uw' Vrouw en gy mijn Man:
Wild daar op mijn Trouw ontfangen,
Daar na is al uw verlangen,
Laat ons gaan, Laat ons gaan,
In den Egt van stonden aan.

Ik ontfang uw Trouw mijn Schoone,
k Zal u weder-min betoone,
Met een Pand, Met een Pand,
En een Ring van Diamant:
Nu is al mijn droevig klagen
Heel verkeerd in blyde dagen;
Komt mijn Bruyd, Komt mijn Bruyd,
Laat ons lof verbreyden uyt.

Lof van Holland.

Stem: *ô Rotterdam verheven.*

O Holland schoon gy leeft in vree!
Met Een-en-dertig Steden,
Omringt van Y, Maas en Noord-zee,
In u zijn goede zeden,
Veerwaar op heden met beleyd

Zal

T H I R S I S

Zal ik wyt goe genegentheyd,
 Mijn schuldige pligt bewyzen,
 20 Wie kan het Land volprijzen.

Voor eerst wyt Texel: 't Vlie en Maas
 Ziet men veel Scheepen vaaren,
 Voorzien met menig nobel Baas
 En veelder hande Waaren:
 Zonder bezwaaren zeer verblijd
 Door de bekende Waereld wijd
 Ziet men de Haven open,
 Om Hollands waar te koopen.

Zeylen Vrankrijk en Portugaal aan,
 Ook 't wijd beroemd Brittanjen,
 En by den zwarten Moriaan,
 Italien en Spanjen,
 Brengen Oranjen App'le goed
 Suwyker, Rozijnen, Vygen zoet,
 Geen Land en kan ik noemen
 Daar geen Hollanders komen.

Ziet Amsterdam dat is een pronk,
 Schier van de heele Waereld:
 Hoe wel 't is van een slegten tronk:
 Nu is het al bepaereld,
 't Gezigt my dwereld daar voor-by,
 Zo loopt de Stroom genaamd het X:
 Amsterdam hoog verheven,
 Wie heeft u Lof beschreven.

Haarlem zeer schoon en Leyden vry,
 Aan Meer en Rhijn gelegen,
 De Stapel van de Wevery,

M I N N E W I T.

21

Hebt gy door Godes zegen
 Alhier verkregen, dies ik dwing;
 Mijn tongen zeg den Vreemdeling,
 Mag vreedig by u woonen,
 In Holland spand de kroonen.

Delft, Schiedam, Rotterdam en Dort;
 Daar woonen veel Koopluyden,
 Van haar aldaar gehandeld word,
 In West, Noord, Oost en Zuyden,
 Brengen veel Kruyden, goed van smaak;
 Ook Wijnen Bier tot ons vermaak,
 De Scheepen gaan en keeren,
 Uyt en in d' Maas braveeren.

Den Briel diend niet vergeeten hier;
 Het is een schoon Landsdowwen,
 Goeree, Heusden en Gorcum fier,
 Schoonhoven en Tergouwen,
 Daar ziet men bouwen menig Kaas,
 Opregt en goed voor Menschen-aas,
 Vlas, Hennip ziet men sleepen,
 Op Wagens en in Scheepen.

Geertruydenberg, Asperen ziet,
 Houkelom en Vianen,
 Yffelsteyn, en Leerdam 't werd bediet;
 Ourwater, 'k moet vermaanen,
 Brouwt men van Graanen lekker Bier;
 Wesop had ik vergeeten schier,
 Woerde, Naarden en Muysden
 Wie zou het al beduyden.

Hoer;

T H I R S I S

22
 Hoorn, Medenblik en Alkmaar,
 Munnikendam, Enkhuyzen,
 Daar ziet men staag van Jaar tot Jaar,
 Vaaren veel Haring-buyzen,
 Al door het bruyzen van de Vloed,
 Krijgt menig Zeeman kleyne moed,
 Als Thetis met veel hompelen,
 Haar in de Grond komt dompelen.

Edam voor 't lest en Purmerent,
 Hier kan yder bemerken,
 Een-en-dertig Steden bekend,
 In 't Graafschap, wild versterken
 Heer! uw Kerken met u Woord,
 Laatze opwassen voord en voord:
 De Prinsse en Heeren Staaten,
 Als ook ons Magistraaten.

En wy als Onderdanen vroom,
 By haar in stihzyd leven,
 Gerust onder ons Vygeboom,
 Door haat nog nijd gedreven,
 Elkaar annkleven zeer getrouw,
 Af-staan van 't kwaad met groot berouw,
 Y'rig in den Gebeden,
 Wens ik lang om de Vreden.

Lof van 't Honing-bytje.

O Flora ydel is uw roem,
 Met waarheyd kond gy niet getuygen,
 Dat de Bytjes zuigen,

Honing uyt een Bloem
 Geloofst het Honing-bytje leeft,
 Niet uyt de zoete Bloempjes die gy geeft,
 Maar door de Nectar-douw,
 De Lipjes van Me-vrouw.

Waar op als zy laaft lag in rust,
 Een Honing-bytje kwam aldaar gevlogen,
 Heeft haar Mond gezogen,
 En met een gekust
 Doen kwam ik even op het slag,
 Dat ik het Bytje aan haar Lipjes zag,
 En dat op en neder vloog,
 Den Honing-douw uyt zoog.

o Dagt ik zoeten Honing-dief,
 Nu zal u Flora heel verdoemen,
 Met gy zuigt de Bloemen,
 Lipjes van mijn Lief
 Die met meer zoetheyd zijn gemengt,
 Als wel de Roosjes zijn met Douw besprengt;
 o Dagt ik op dat pas,
 Dat 'k ook een Bytje was.

Dat ik een Honing-bytje waar,
 Ik zou het Strooyen-huys verzaaken,
 En mijn Nesje maaken
 In 't gekrulde Haar,
 't Geen zwierd om haar gekloofde Kin,
 En storten daar den zoeten Honing in,
 En hoe kon der Vrindin mijn,
 Een liever Nesje zijn.

Herders-zang.

Stem: *Ik Louis mag wel zugten, &c.*

Och Clarind' mijn uytverkooren,
 Wild' dog eens mijn klagt aanhooren,
 Schoone Meyd, Schoone Meyd,
 Uyt een regte zuyverheyd,
 Want de stralen van uw oogen,
 Hebben my altijd bewoogen,
 Tot de Min, Tot de Min,
 Och mijn overschoon Godin.

*Fonkman vertrekt met u lamenteeren,
 ant u Perzoon staat my niet aan,
 Gaat na een ander Maagt careffeeren,
 Die u wil beter ten antwoord slaan,
 Ik heb geen lust om te trouwen,
 Laat mijn gerust, Laat mijn gerust,
 't Mocht mijn berouwen,
 Gaat daar gy u vonken blust.*

Lief verhoord dog eens mijn smeeken,
 Of van rouw mijn Hert moet breeken,
 Engel zoet, Engel zoet,
 Gy bent die mijn treuren doet,
 Altijd ben ik vol elenden,
 Moet ik zo mijn leven enden,
 Dag en Nagt, Dag en Nagt,
 Stort ik voor u uyt mijn klagt.

Minnaar u vlyen mag niet waten,
 't Is al verlooren wat gy wint,
 Gy zwierd by Nagt altijd over straaten
 Met 't een of ander Venus-kind,
 Gy zoud mijn mee, Brengen in schande,
 In druk en wee, Ik zou mijn brande,
 Daarom gaat heen laat my in vree.

O gy wreede Tygerinne,
 Laat gy my geen troost verwinne,
 Blijft gy straf, Blijft gy straf,
 Zo moet ik dalen in het Graf.
 Al de Goden zullen tuyge,
 Hoe ik voor u neder buyge,
 Schoone Vrouw, Schoone Vrouw,
 Gy doet my sterven van rouw.

Jonkman uw Min doet mijn ontfenken,
 Daarom wild staaken al uw verdriet,
 Cupidoos Pylen en Minnelijk lonken,
 Die my slaag in mijn Boezem schiet.
 Daar is mijn Trouw, Wild laaten vaaren,
 Al uwen rouw, Wy zullen paaren,
 Wild my ontfangen voor uwen Vrouw.
 Zang-godinnen wild verçieren,
 Mijn Clarind met Lauwrieren,
 Want zy gaat, Want zy gaat,
 Met my in den Egten-staat.
 Nu ben ik uyt het bezwaren,
 Speeld op Fluyten en op Snaren,
 Maakt geluyd, Maakt geluyd
 Tot lof van mijne lieve Bruyd.

26 LIED van den HEREMYT.

Stem: *'er Ging een Meysje aan den e're.*

HEt geschieden op een tijd,
 Een Man in zijn oude Jaaren,
 Is geworden Heremyt,
 En liet alle weelde varen
 Heeft de Wereld met haar pragt,
 Maar voor slaverny geagt.

Twee Zoons liet hy in de Stad,
 t Derde heeft hy mee genomen
 En hy zeyd' hy zoude dat,
 Noyt by Vrouwen laten komen:
 Hem dogt 't geen men noyt en ziet
 Dat bekoord het Herte niet.

't Kind dat bleef zo by zijn Vaar,
 En kwam nimmer by de Luyden,
 En at met hem menig Jaar,
 Niet dan Wortels ende Kruyden:
 Vaste drie-maal in de Week,
 En dronk Water uyt de Beek.

Maar alzo 't eens kwam te pas,
 Dat daar in een van de Dorpen,
 By de Boeren Kermis was,
 En men na de Gans zoud worpen,
 Zo dat al de zoete Jeugd,
 Dat kwam zien met volle vreugd.

En een Priester wel bekend,
 Een Man van zeer goede zeden,

Woonde aldaar ook omtrent,
Heeft dees Heremyt gebeden,
En door zynen Bood' belast,
Dat hy zoude zijn, zijn Gast.

Deze Gast aldus gebeen,
Ging die zaake over-leggen,
En liet zig (alzo het schein)
Van den goeden Borst gezeggen,
En naar een zo diep gepeys
Trok hy met zijn Zoon op reys.

Hansken zag vast hier en daar,
Zo zy overwege gingen,
En al wat hy wierd gewaar
Agte hy voor wonder dingen,
En zijn Vaderleyd hem uyt,
Wat dat dit en dat beduyt.

Op 't lest zag hy by geval,
Een hoop Steedsche Vrijsters spelen,
Die daar in het Groene-dal,
Geestig gingen zitten kwelen;
Ende maakten zoet geluyd,
By de Lovers onder 't Kruyd.

Hansken zag haar schoon Cieraad,
't Kwantje bleef 'er op staan merken,
En hy prees haar zoet gelaad,
Hy voeld zijn gewrigten werken,
Woud zo 't schein niet verder gaan,
Maar is stille blijven staan.

Vader zeyd' den Jongen held,
Hoe mag 't zoete Schepzel hieten,

T H I R S I S

Ik en hebbe noyt in 't Veld,
 Zulken Vogeltjes kunnen schieten;
 En naar ik 't Gediert bezien.
 Zo behoord men 't gonst te bien.

De Man zeyd, 't geen dat gy ziet,
 En zo in 't Veld hoord schreeuwen,
 Dat zijn Ganzen anders niet:
 Erger dan de stoute Spreeuwen,
 Een snood en een olijk goed,
 Daar afgy u wagten moet.

Vader zeyd den Jong-gezel,
 Laat my by die Ganzen blyven,
 Ik wil met die Dieren wel,
 Mijnen Jongen tijd verdryven,
 Ik en vreezen geen verdriet,
 Zy en zijn zo grouwzaam niet.

De Man voelde zynen grond,
 Dogte wat zal dit beduyden,
 'k Meende zeyd' hy binnens-monds,
 't Kind kon niet dan Groene-kruyden,
 Maar die Lekker als hy is,
 Ken meer als het groene-Lis.

Dog zijn Vader stiet hem voord,
 En ging van de Wege treden,
 't Kind in zyn gemoed gestoord,
 Volgt hem na met trage schreden,
 En zeyd Vader, mag het zyn,
 Koopt dog eens een Gans voor mijn.

Mijn dunkt 't waar mijn een pleyzier,
 Dat ik mogt een Gans genieten,

Al waar 't al mijn leven schier,
 Het en zoud' mijn niet verdrieten,
 Vader zey d'onnosse Hans,
 Lieve koopt my dog een Gans.

De Man stond geheel verftomt,
 En zeyd' wat baat het naare Kluyzen,
 Al dat dog van Katten komt,
 Is zo 't fcheynd geneygt tot Muizen,
 En hoe nauw men d'Jeugd befluyt,
 't Scheynd zy wilder egter uyt.

Na dat Hansken met zijn Vaar
 Van de Feeſte was gekomen,
 En een yder van malkaar,
 Zijn aſſcheyd had genomen,
 Was de Guyt het Kluyſjen moe,
 En liep na de Gansjes toe.

Agtien Jaar was Hansken oud,
 Als hy van zijn Vaar ging loopen,
 Hansken had den bras van 't Woud,
 Hansken woud een Gansken koopen,
 Hansken hadde geen en deeg,
 Voor dat hy een Gansken kreeg.

LIED van KEES de Eyer-boer.

H Oord Kees mijn Vryer,
 Wat hebt gy daar te koop?
 Boter of Eyer,
 Laat my eens zien den hoop,
 Wat geeft gy het Dozijn?

Of hebt gy zin in mijn,
 Komt geeftze my op Trouwe,
 En slaap een Nagt by mijn,
 't Zal u niet rouwe.

Juffrouw u Bruijn-oogen;
 Lonken my tot de Min,
 Gy zijt bedrogen,
 Ik Hou meer van een Boerin
 Ik zoek geen Juffrouws Beld,
 Zy zijn te ligt voor 't Geld,
 Ik trouw met een Boerinne,
 Die werken Dag en Nagt,
 Naayen en Spinne.

Waar zijn u zinne?
 Agt gy geen Juffrouw meer
 Als een Boerinne
 Dan zoud gy zijn een Heer
 Gy zijt een botten Boer,
 Een Kinkel of een Loer
 U Fortuyn is gebooren,
 Grijpt het geluk by 't hayr,
 'k Zegt u te vooren.

'k Ben niet hovaardig,
 Ik agt geen Hoofstze zwier,
 Een Meysje aardig,
 Met Geld dat is pleyzier,
 Alwaar 't een Boere-meyt,
 Met Duyzend gulden rijk
 Ik zouze respedteeren,
 Meer als een kaal Juffrouw
 In Zyde Kloeren.

Mijn blanke leden,
 Die yder een behaagt,
 't Is tegen reden,
 Dat daar een Boer van klaagt,
 Mijn Kleeren schoon in 't oog,
 'k Draag een Fontangie hoog,
 Daar een Boerin gaat slonze,
 Met de Kap in de Nek,
 Op houte Klonze.

*Wild mijn excuzeeren,
 Juffrouw ik ben te grof,
 Blijf by de Heeren,
 Ik hou van geen gestof,
 Ik agt Zeyd' of Cits,
 Van een stuyver vijf zes,
 Die vadden koft gy heden
 Op de Luyze-merkt,
 Daar pronkt gy mede.*

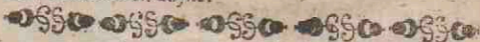
Het zal u rouwe,
 Dat gy my zo versmaad,
 Trouwt een Juffrouwe,
 Gy eet niet als Gebraad
 En gy drinkt Wijn en Mee,
 En Soccolaad en Thee
 Verlaat die vuyle floore,
 Die na de Koe-front stinkt,
 Wild na mijn hoore.

*U presentatie,
 En agt ik niet een speld,
 't Is maar flattarie,
 Ik hou al meer van 't Geld,*

Wy haaken Worst en Ham,
 En zomtijds een vet Lam,
 Ik hou 't met mijn Boerinnen,
 Die maakt Boter en Kaas,
 Om Geld te winnen.

Gaat Boere-lompert,
 Ik blijf in mijn Zalet,
 Gy zijt een plompert,
 Gy agt geen schoon of net,
 Ik zeg het in 't gemeyn,
 Strooyt Roozen voor een Zwijn,
 Geen Kraye paard met Uylen,
 Blijft dan by u Boerin,
 Morzig en vuylen.

Wel Juffer zober,
 Trouwt gy een ligte vink,
 Of Jonker power,
 't Is al geen Goud dat blinkt,
 't Is Juffrouw op de straat,
 Wie weet hoe 't in Huys gaat?
 Ik trouw met mijns gelyke,
 Met Truytje mijn Boerin,
 Die 's Schoon en Rijke.

Amoureuus Liedeken.

HEt Windje dat uyt den Oosten waayd,
 Dat waayd tot allen tyen,
 Al die daar in zijn Liefs armen leyd,
 Die mag hem wel verblyen,
 Lief Mondelij-n-rood
 Die hoeft 'er niet meer te vryen.

Hy

Hy ging 'er voor zijn Liefs Venstertje staan,
 Met een zo droeve zinne,
 Slaapt gy der of waakt gy mijn zoete Lief,
 Staat op en laat mijn inne,
 Lief Mondelijn-rood,
 En my dunkt ik hoor jou stemme.
 't Meysjen uyt haar slaap ontsprong,
 Wie klopt hier alzo laate,
 Gy meugt wel weder na Huys toe gaan,
 Gaat r'huys wat legge slape,
 Lief Mondelijn-rood
 Ik zal der u niet in laate.
 Staat daar een ander in u Hert geprent,
 Van de Min word ik gesmeeten,
 Mogt ik weeten wie dat 't my doet,
 't Word mijn dikmaals verweeten,
 Lief Mondelijn-rood,
 Wat hebben wy een tijd versleeten.
 Zy zey Jonkman houd goede moed,
 Kiest een ander Jonk van Jaaren,
 Als de Liefde van een kant komen moet,
 Zo vald het zwaar te dragen,
 Lief Mondelijn-rood,
 Mogt ik vangen dat ik jagen.
 Dat gy jaagt en dat vangt gy wel,
 Lief en wild daarom niet treuren,
 Al waaren wy Duyzend Mijlen van een,
 Dat Godt voegt zal gebeuren,
 Lief Mondelijn-rood,
 Laaten wy daarom niet treuren.

BRUYLOFTS-GEZANG.

Stem: *De Nagtegaal met zoeter Toon.*

WAnneer ik peynze aan dees Egt,
 Die heden is vast gehegt,
 zo dunkt my dat ik hoor dat yder een hier zegt,
 Godt geeft zijn Zegen aan dit Paar,
 Voor al een Paauwtje binnen 't Jaar,
 En voorts zo beginnenze alle te gaar.

Te zingen vrolik uyt 's Herten-grond,
 Nu zet dat Glaasjen aan u Mond,
 Dan speelt men nog wel eens goed Zeeuws
 goed rond.

Zijt vrolijk Vrienden met fatzoen,
 En geeft de Meysjes eens een zoen,
 En zijt niet onwillig maar laat 't u doen.

Ay zie, ay zie hoe prijkt de Bruyd,
 Ay zie, hoe traagjes kleed zy haar uyt,
 Zy weet nog zo weynig wat dat het beduyt.

Ik wed om een Roemer Wijn,
 't Zal Morgen Avond wel beter zijn,
 Indien haar de Pauw krijgt agter 't Gordijn.

Daar laaft hy haar ligt met een veer,
 Door dien de Bruyd, ligt vald wat teer:
 Dees Dogter is al een wonder compeer.

Ruym baan, ruym baan weg dit gestoet,
 Wat weetje wat de Paauw niet broet.
 Dat laat ik aan hem wat dat hy haar doet.

Avocs

Avoes Gebuur dat 's op een zom ;
 En breng 't zo by u Buurtjen om,
 Dat 's op een kusje hoe staaje dus dom ;
 Zijt vrolik Vrienden met vermaak ,
 Mijn dunkt mijn oogen krijgen vaak ,
 Mijn zingen dat heeft nu gans geen meer smaak .

BRUYLOFTS-GEZANG.

Stemme : *Cecilia.*

HOe wonder zijn de werken
 Hier in des Werelds rond,
 't Is raar om aan te merken,
 Hoe dat het draayt in 't rond,
 Hoe dat de Jonge Luyden
 Haar voegen by malkaar,
 Men weet wat 't zal beduyden,
 De twee dat maakt een Paar ;
 Het mag met regt geschieden,
 Men kan 't haar niet verbieden ;
 Als zy te zamen treede
 In 't Wettig Trouw-verbond,
 Ik gun haar liefd' en vrede ;
 Dat Godt haar spaard gezond.
 Nu wijl ons Metgezellen,
 Ook treden in die staat,
 Ik moet het u vertellen,
 Hoe 't onze Vriend al gaat,
 Hy zal terffond gaan Trouwen ;
 Men maakt daar groote Feest,
 Straks zal men Bruyloft houwen,
 En vrolijk zijn van Geest,

Ziet daar gaat hy heene :

Hoe mag dat Meysje weene ,

Dat zy met zo een Kwantje ,

Zal Trouwe voor de Stoel ;

6 Neen mijn lieve Mantje ,

Zy is niet eens zo koel .

Kund gy zijn Huys niet vinde :

Hy heeft my straks genood ,

Dat ik met al de Vrinde ,

Zou nuttige van zijn Brood ,

En ook een Roemer drinke ,

Van de alderbeste Wijn ,

Ik weet daar zullen Vinke ,

En andere Vogels zijn :

Met veel gezette kappe ,

Die aardig kunne klappe ,

Mijn dunkt ik hoorze zinge

Met een zo zoet geluyd ,

't Zijn even zulke dinge ,

Gelijk als onze Bruyd .

Zie daar met ons Couzijntje

Komt treden op de Zaal ,

Zijt welkom mijn Nigt Trijntje ;

Zijt welkom altemaal ,

Komt schenkt mijn nu een Roemer ;

Van d' alderbeste Wijn ,

Hoe staat hier deze droomer :

Men moet hier vrolijk zijn ,

Ziet daar dat smeerd het Keeltje ,

Dan zing ik als een Veeltje ,

Voes ik brengt uw reysje .

Men moet hier vrolik zijn,
 Kom drink eens met u Meysje,
 En zingt dan eens met mijn.
 Komt hier nu gy Speelnootjes,
 Speeld hier een vrolik spel,
 De Meysjes op u schootjes,
 Dat gaat te wonder wel,
 Dan nog een Glas gedronken,
 Ter eere van de Bruyd,
 Daar word het vol geschonken,
 Kom drinkt het nog eens uyt,
 Hoe staat gy dus te gaapen,
 De Jongeluy die slaapen,
 Wy willen nog niet scheyde,
 Het is nog teyds genoeg,
 Wy willen nog wat beyde,
 Tot aan den Morgen vroeg.
 Mijn dunkt het is dog 't beste,
 Dat yder gaat na Huys,
 Ik zeg adieu voor 't leste,
 Elk brengt zijn Liefje t'huys,
 Ik dank u al te zamen
 Voor de eer die mijn geschied,
 Het is mijn aangename,
 De vreugd die ik geniet.
 Wy wille hier wat borge,
 Tot aan den Dag van Morge,
 En daar mee hebje 't leste,
 Vergeeft mijn stoutigheyd,
 En houd het my ten beste,
 Al wat ik heb gezeyd.

Twee Verſe, Twee Wijze :

En Uyl van hooge Jaaren,
 Geprikkel'd door de Min, Kreeg in zijn zin,
 Met een piep-jong ſchoon Swaluwtje te paren,
 Het Pluym-gediert genood,
 Te zingen op zijn Feest,
 Sloeg nauwlijks zijn oog,
 Op dit zo lieflijk Beest,
 Of 't is weg gevlogen,
 Daar bleef alleen op dit bezoek,
 Het Vogeltje dat riep, Koek-koek koek.

Ouden Gryzen waar zijn u zinnen,
 Dat gy gaat een Swaluw Minnen,
 In uwe Gryze Ouderdom,
 Arme Pluym-graaf denkt hier om,
 Wild gy dit zo gaan bezoeken,
 Volgen uw een rey Koe-koeken.

D R I N K - L I E D.

Hier zitte wy in Gloria,
 En drinken van Vinaria,
 Zo laat ons drinken, Zo laat ons klinken,
 Rondi Ronda in Cellula.

Ik breng het uw Gregorius,
 Ik dank het uw Confloribus, (ling,
 Nu zet het Mondeling, En drinkt het gronde-
 Rondi Ronda, in Cellula.

Is 't niet Claarouws inspecite,
 ô Socii advertite,
 Wild indicere, Niet favorisere,
 Rondi Ronda, In Cellula.

Ja 't is Claarouws gratulamini,
 ô Socii leramini,
 Sic nos oportet, Sic nos convortet,
 Rondi Ronda, in Cellula.

ô Neen, mijn Heer 't mag zo niet zijn,
 Aanbied mijn eerst uw Handelijjn,
 Amoris signum, Favore dignum,
 Rondi Ronda, in Cellula.

Venus Minne-Lied.

V Ryers wel wat hebje klugjes
 Met de Meysjes in den Haag, Alle daag,
 Want zy betoonen met haar zugjes,
 Dat zy zijn tot Trouwen graag.
 De bloote Borsjesziet men speelen,
 Onder 't dunne Floers of Satyn, Zuyver sijn:
 Dat is te zegge komt mijn streelen,
 Want ik zoek gestreeld te zijn.
 Deze Haagze Herderinne,
 Hebben met haar zoete reen, Aangebeen,
 Venus Moeder van het Minne,
 Om haar Jongste Zoontje kleen.
 Venus nam het Cupidoetje,
 Lier hem uyt den Hemelhoog, Maar liet vloog
 Naas

Naar deze rey, maar 't kleyne Gootje
Kreeg zijn Boel haast in het oog.

Zy maakte daar de vreugd met danste,
En spronge lustig in de Wind, Met het Kind,
Zy kroonde hem met Minne-kranse,
't Boefje was daar zeer bemind.

Men ging het op de schoot doudeyne,
Met kussen en met zoet gestreel, En gekweel
Men zong daar, O Jonge Borsje kleyne,
Heer wat is uw Vleysjen eel.

Zy eerden hem gelijk een Engeltje,
En tegen met hem op de Jagt, Maar het lagt
Want dit verbruyde olyk Bengeltje,
Toonde haar zijn Boefjes kragt.

Tien vergulde schoone Schigjes,
Trok hy uyt zijn Koker rood, En hy schood
Onder d'hoop van deze zoete Nigjes,
Dat een yder laggend vlood.

d'Een die lonkten met zijn Minnetje,
Door de liefdens zoete brand, Dieze vand,
Pronkte haar op als een Godinnetje,
Geestig met een Haags verstand.

d'Ander ging van haar Ouders vlieden,
Na d'een of ander plaats vry, En zeer bly,
Ging daar haar alderlieffste Lief, Ontbieden,
Om de zoete snakery.

Een die doolde langes de Stranden,
Schreef daar met zijn eygen Bloed, Ach zo zoet
Dat haar de Min het Hert, zouw af branden,
Zo zy niet haar lusjes boet,

Veel die kreege schoone bloosjes,
 Op haar kaakjens net, Geblanket,
 Maar deze kleur als roode Roosjes,
 Vlogen haar wel haast op 't Bed.
 Duszo komt dat menig Meysjen,
 Door het speelen met het Kind, Werd verblind
 Bieden haar blank en poezel Vleysje,
 Aan die geen die haar niet mind.
 Jonkmans wilje gaan uyt vryen,
 Houd uw uyt de Kap van de Zot, Van Marot,
 Want gy en zouter niet bedyen,
 En dan waarje yders spot.

HERDERS-ZANG.

Clarindes Hert is altijd koud,
 Gelijk de Winter-dagen
 Wanneerze zijn met Sneeuw of Vorst belaan.
 Het mijn Brand als een Ætnas-vuur,
 Geheel vol Minne-vlagen,
 Al wat ik doe helaas, 't Is om niet gedaan,
 Hoe menigmaal dat ik met vuur,
 Haar Ys ga attaqueren,
 Goon! ik zweer u dat door mijn geweld,
 Haar Ys niet eens en smelt.
 Clarind hoord ey lieve hoord,
 Ey hoord dog eens Clarinde,
 Ten past uw schoonheyd nietzo wreed te zijn,
 Want

Want ik bemin uw alzo zeer,
 Als ymand zijn beminde,
 Daarom ziet op en verligt mijn pijn;
 Maar neen zy spot alleen met mijn,
 Vol van haar trozigheden,
 En is te vrede als zy haar Minnaar
 Mag stellen in gevaar.

Al wie mijn hoord behalven haar,
 Hebben met mijn meedogen,
 Als ik in eenzaamheid zit of schrey;
 Den Echo met zijn droefgeluyd
 Die antwoord heel bewogen,
 De Nymphjes van het Woud beklagen my,
 Het Pluym-gediert dat om my zwierd,
 Dat ſcheynd met mijn te treuren,
 De wreede Dieren staan op mijn geweën,
 Veel harder als een Steen.

Van de Zardammer Meysjes.

Stemme: *O Holland schoon.*

Lief-hebbers blijft een weynig staan,
 Ik moet uw wat vereeren,
 Van de Zardammer Maagts hoord aan,
 En van haar Dragt en Kleeren
 Hoe dat zy daag'liks pronken gaan,
 Over de Straat fraay opgedaan,
 In 't ciere van haar leden,
 Haar meeste tijd besteden.
 Een Ondermuts hebbenz' op 't Hoofd,
 Met alderhande Dieren.

Een

Een strooyen Hoed heel fijn geklooft,
Al na de nieuwste zwieren,
Een Kamerdoekze Muts met Kant,
Die wel geblauwt na haar verstand,
Een Oor-yzer met Spelde,
Wie zou daar niet van melde.

Een Doek heel fijn al om haar Hals,
Bepereld en besteecken,
Ook wel een Net gevouwen als
Gesteven en gestreken,
Twee zwarte Pleysters hups en fijn,
Die moeten ook aan 't Voorhoofd zijn,
Daar aan kan men beschouwen,
Die gaaren wille trouwen.

De Kroplap had ik vergeeten schier,
En die met Zilverre Haaken,
Met roode Koorden na de zwier,
En Passement zyze maken,
Roo Bloed-kraalen met een Slot,
Schikken zy haar sierlik op,
Met Geblankette Wange,
Om d'Jonkmans te vange.

De Borstrok fijn en die van Brat,
En nog meer mooye Kleuren,
Met een Schorteldoek aan 't gat,
Dat veel niet mag gebeuren,
Van bove-lijf zijn zy heel fijn,
't Moet met een Veter geregen zijn,
Ook onder de Borstrok wild weeten,
't Hembd diend niet vergeeten.

Nog zijnze van bove-lijf heel fijn,
 Een Zeyde Schort met plooyen,
 En een roode Rok moet daar zijn,
 Om de Jonkmans te nooyen,
 Twee zwarte Kouze fijn en net,
 Daar mee zijn zy braaf opgezet,
 Kleurde of zwarte Handschoene,
 Zy aan haar Hande doene.

Al in haar roode Rok hoord aan,
 Hebben zy een Zak wild weete,
 Als gy u Hand daar in laat gaan,
 Daar vind gy wat te eete,
 Havere-gort daar Zuyker door,
 Zy houden dat als haar Threzoor,
 O Die verdraalde todden,
 Om daar blank van te worden.

Des Zondags dan zijn zy heel net,
 Als Vrouwen van de Lande,
 Een Boek met Zilverwerk bezet,
 Gouwe Ringen aan de Hande,
 Daar mede gaan ze na de Kerk,
 Daar zy af maaken weynig werk,
 Maar met een Jonkman spanseere,
 Dat is na haar begeere.

Elk hebbe zy een Tuyg heel kant
 Van Zilverwerk zwaare,
 Het is de Mode van dat Land,
 't Staat wel ter deege raare,
 Een Spelde kussen met een Scheë,
 Aan de Schaar een Zilver Ketting meë,
 Muyle en ook dunne Schoene,
 Zy aan haar Voeten doene.

Als zy dan weder kome t'huys,
 En dan tot haarder baate,
 Zo leeft men wat in 't Boek kwanzuys,
 Maar straks weer op de Straate;
 Zo na de Molenbuurt of den Dam,
 Met Joris Piet of Abraham,
 Zymen, Gerret of Douwe,
 Daar zy me Kermis houwe.

Daar gaanze dan zeer net en fijn,
 Met een Jonkman spansseere,
 De Speelman moet daar ook by zijn
 Om dat zy Dansse leere,
 Men Zingt en Speeld daar lustig op,
 De Wijn loopt haar als in de kop,
 Als het gaat op een scheyden,
 Moet menze t'huys geleyden.

De Getrouwde beklagt zig.

Stemme: Koop zotte Keek.

WEl wat let de Jeugd,
 't Zijn maar slegte dinge,
 Die om korte vreugd,
 Zus zus moeten zinge,
 Aan de Wieg-band,
 Of met 't Kindjen op d'arm,
 Aan de Wieg-band,
 Wie of daar vermaak in vand.
 Ik heb een Gebuur,
 Digjes by mijn Huyze,

Die

Die schier alle nur
 Door het Huys gaat druyze,
 Dan om Pyp-kan,
 Pappot of drooge Luure,
 Dan om Pyp-kan,
 Zoete Jeugd houd u daar van.

Is dat schreeuwen wel,
 Ik kan zo niet meer leve,
 Kleyne Fiel ik zel,
 Jou wat rug op geve,
 Voord zwijgt men stil,
 Wat die stoute Bengel
 Voord zwijgt men stil,
 Daar komt weer een ander gril.

Dats een Hane-veer,
 Zy moet in de Kleere,
 Tabbert en nog meer,
 Ik wild ook doen met eere,
 Kouzen en Schoen,
 Ook Borst-rok en Mouwe,
 Kouzen en Schoen,
 Daar is nog al meer van doen.

Zo dat niet ophoud,
 Hoe zal ik 't nog maake?
 Waar ik ongetrouwd,
 Moer zit weer te kraake,
 O Tijd-verdrijf,
 Dat verbruyde Trouwe,
 O Tijd-verdrijf:
 Dat heeft niemendal om 't Lijf.

Een yder roept met last,
 Drinken en om eeten,
 Zuyker-pot sta vast,
 Eyren Boter-speete:
 Nu al weer geluk,
 Met eenz oon of Dogter;
 Nu al weergeluk;
 Hey wat heeft de Baker 't druk.

Vrienden ofje dogt,
 Dat ikje wou bedriege,
 Vraag die 't heeft bezogt,
 Ofje niet moet Wiege,
 Zoekt zoete Jeugd,
 In de vryheyd onbeladen,
 Zoek zoete Jeugd,
 Vryheyd is 't dien 't Hert verheugd;

Jonkmans wel onthoud,
 Meysjes Jonk en teere,
 Zijt gy half getrouwd,
 Wild dog weder-keere;
 Keerd zoete Jeugd,
 In de vryheyd onbeladen
 Keerd zoete Jeugd,
 Vryheyd is die 't Hert verheugd.

M I N N E - L I E D.

Schoon Katrijn, ó Beeld der Beelden,
 Gy hebt mijn Jonk-hert doorwond,
 Uw's gelijk die vind men zelden,
 In de heele Waereld rond,

Gy zijt vol bevalligheden,
 En u oogjens al Kristal,
 En u friffche Jongeleden,
 Die vergieren 't altemaal.

*Fonkman 't zijn maar bagatellen,
 Die gy altijd aan my doet,
 Ik ben een Dogter kleyn van Gelden,
 Groot van Staat maar weynig Goed,
 Ik en hebbe niet te noemen,
 Als op mijn Roosjen zoet van geur,
 Fonkman daar op mag ik roemen,
 Want dat staat 'er nog in zijn fleur.*

Hy mag wel spreeken van gelukken,
 Schoon Katrina onbesmet,
 Die u Eertje eens zal plukken,
 En dat op het Egte-bed,
 Mogt ik eens tot mijn vermaaken,
 Geven u een Kusjen zoet,
 Op het Bloos van uwe Kaaken,
 Heel gerust waar mijn gemoed.

*Fonkman ik ben bereyd te Trouwen,
 Maar van mijn Eer verzekerd weest,
 Te buyten gaan zal ik wel schouwen,
 Al die wellust van het Vleesch,
 Als men Eertje is gestoolen,
 Moet ik u vallen te voet,
 Het is veer genoeg gekomen,
 Als men de Fonkmans bidden moet.*

Liet gy staat in mijn behagen,
 Ik zal u kiezen voor mijn Vrouw:

M I N N E W I T.

41

Ik heb u nog een vraag te vragen,
Om niet te kwetzen onze Trouw,
Ik zeg u Lief zonder malitie,
Maakt daar in geen ongenugt,
Het is een Maagd van kleyne conditie,
Die van my is met Kind bevrugt.

Wel ik zou uw niet begeeren,
Jonkman het is u mislukt,
Die met een ander gaat spanceeren,
En die een eerbaar Maagd verdrukt,
Gaat by u een Dogter zwanger,
o Vervloekte ligten aard,
Gaat daar heen en wagt niet langer,
Eer dat zy het Kindje Baard.

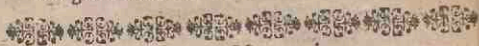
Liefken wild u dog niet stooren,
Weest goedertierig en verduld,
Wild eens na mijn reden hooren,
Want het was haar eygen schuld,
Zy was zeer ligtelijk te vreedden,
En 't was ook met haaren zin,
Haare frissche Jonge leden,
Te besteden tot de Min.

Jonkman 't zijn maar valsche streeken,
Het zal u niet verschoonen Vrind,
Gy weet zo Minnelijk te spreken,
Dat gy de Jonge Dogters gratie wind,
Door beloften om te Trouwen,
Bragt gy haar in het geveen,
Maar 't zal u hier namaals rouwen,
Wee! die leyd den eersten steen.

C

Lief

Lief ik zal haar conzenteeren,
 Vragen aan de Maget teer,
 Wat zy wel zou pretendeeren,
 Voor 't verliezen van haar Eer:
*Jonkman zwijgt dog zonder falen,
 Gy en kunt dog ongetrouwd,
 Een Maagd haar Eere niet betalen,
 Met geen Honderd Tonnen Goud.*

Boere Vryagie.

Op een aangename Voys.

MArregrietje mijn Voogdesje,
 Hoe verslijt gy dus uw Jeugd,
 Dat gy altijd by uw Besje,
 Zo blijft wonen zonder vreugd,
 Marregriet, Ey niet,
 Laat dit oude Wijf:
 Dus niet zijn uw tijd-verdrijf.
 Ik zou gaaren om een Roompje,
 Met jou eens na buyten gaan,
 Rusten onder het Linde-boompje
 Datje 't maar eens dorst bestaan,
 Marregriet, Maar ziet,
 Besje is zo kwaat,
 Als men eensjes met u praat.
 Het is nouw Besje al vergeeten,
 Hoe zy in haar Jonge tijd,
 Heele Nagtjes heeft versleeten,
 Want zy wierd zo sterk gevreyd:

Marregriet, Jan Piet,
 En Kees Louwes Zeun,
 Hadden met haar zulke deun.

Ik weet gy waard ook gaare Vrouwtje,
 Maar wie durft 'er doen verzoek;
 Ik zie wel dat gy draagt een Touwtje,
 Onder u Zatyne Doek,
 Marregriet, Is het niet,
 Of gy zeyde loop,
 En komt bindme deze knoop?

Is 't niet jammer zoete Maisje,
 Dat jou groente zo verdort,
 Geeft my 't Ja-woord dog een raisje,
 Agt het niet of Besje knort,
 Marregriet, 't Verdriet,
 Dat ik om u ley,
 Is de meeste slaverney.

Na ik denk wy zullen wagten,
 Besje word dog over oud,
 En misfchien eer weynig Nagten,
 Iszy Dood, ja stijf en koud,
 Marregriet, 't Gebied,
 Van haar Huys en Hof,
 Dan bent gy daar Vrouwtje of,

Maagde-klagt.

Stem: *Lieve Moeder ik weet, &c.*

WEl ben ik dan zo mismaakt,
 Dat daar niemand na mijn haakt,
 Die daar komt zijn Trouwtje bien,
 Ach mijn Hartjen barft aan twien,
 Door de pijn,
 Want niemand en ziet na mijn,
 En mijne brand word niet gebluft,
 Niemand heeft lust,
 In mijn zoet wezen,
 Moet ik dan, Zonder Man,
 Zo mijn Jeugd,
 Gaan volenden, En gaan wenden,
 Zonder blijdschap ofte vreugd.
 Ik weet voorwaar niet waar 't aan schort,
 Dat ik niet gevreyd en word,
 Ben ik niet volmaakt van Leên,
 En zeer Minnelijk van reên,
 Zoet van praat,
 En zeer lieflijk van gelaat,
 Zeer aangenaam ben ik in gank,
 Van Lighaam blank,
 Gelijk een Lely
 Hups en schoon, Staan ik ten toon,
 In mijn Deur,
 Heele Dage Met veel klage,
 En ik verwagt een Serviteur.

Ik heb twee oogen als een get,
 Wel wat mag 't zijn dat mijn ler,
 Datter niemand komt by mijn,
 Daar ik leef in zulken pijn,
 Dat ik schier,
 Geheel verbrand door 't Minne-vier,
 Ik heb Goud-geel gekruld Haar,
 Een stemme klaar,
 Gelijk 't Nagtegaaltje zoet,
 Borsjes bloed, Lipjes rood,
 Als Koraal,
 Witte Tanden, Blanke Handen,
 Die vercierren 't altemaal.
 En een Hals gelijk een Zwaan,
 Ziet mijn Hoofd eens zwierig staan;
 Met veel srikke gepalleerd,
 Twee Pandanten draag ik weerd,
 Fijn van Goud,
 Ach! ach! waar ik maar getrouwd,
 Want mijn Jaaren gaan vast heen,
 Ik en worde niet gevreen,
 Waar door ik schier desperaad
 Word verandert mijn gelaad
 Wijft het uyt,
 Jonge Gasten, Wild toe tasten
 Want ik graag zou zijn de Bruyd.
 Wat ik vry of wat ik streel,
 Mijne Maagdom die blijft heel,
 En ik blijf in zwaar getreur,
 Ik breng heele Nagten deur,

In veel klagt,
 Want mijn pijn word niet verzagt:
 Daarom kleyn Cupidoetje zoet,
 Komt metter spoet,
 En wild my helpen
 Aan een Man, Want ik kan,
 Langer niet,
 Meer verdrage, Deze plage;
 Daarom help my uyt verdriet.
 Wat ik zugt of wat ik klaag,
 't Is voor mijn gelijk een plaag;
 Niemand ziet na mijn eens om,
 Want mijn fiere Magetdom
 Vald my zwaar,
 Want ik ben al agtien Jaar,
 Daarom zo kom 't is meer dan tijd,
 Of ik moet door Min,
 Door eene snik, Van de schrik,
 Jonkman met vlijd,
 Sterven de dood,
 Zonder t'ontfangen, Met verlangen,
 Een Jonkman in mijn schoot.

Van Naboths Wijnberg.

Stem: *Een vreemden Droom der Droomen.*

Naboths Wijn berg was gelegen
 Te Israël,
 In Achabs Paleys ter degen,
 Zeer bekwaam en wel,
 Om eenen Kool-hof te maaken,
 Voor Achab onvroed:

Dus

Dus Achab met vuurige haaken,
Sprak tot Naboth zoet.

Geeft mijn uw Wijnberg geprezen,
Heeft Achab verteld,

Voor een beter uytgelezen,
Of wild gy voor Geld:

Maar Naboth ten zelve keeren;
Sprak tot Achab fijn,

Dat laat den Heer der Heeren
Verre van mijn zijn.

Zoud' ik u mijn Vaders Erven
Geven, sprak Naboth,

Ende mijnen Wijnberg derven,
Dat en laate Godt

My dog niet toe, dees antwoorde
Zo van Naboth kwam,

Hierom hem Achab verstoorde
Toornig ende gram.

En hy ging na Huys al treuren,
In zijn Geest bedroeft,

Ende heeft t'eeniger uuren

Ook geen Brood geproeft?

Want droetheyd heeft hem bevangen

En benouwt zeer sel,

Ziet, toe kwam tot hem gegangen

Zijn Wijf Jezabel.

En sprak wat is u heden

Voor droefheyd geschied,

Achab sprak, ik heb gebeden

Aan Naboth met vlied,

Om zijnen Wijngaard verheven,
 Ik sprak met bescheyd,
 Maar hy wilze my niet geven,
 Hy is my ontzeyd.

Jezabel ten zelven stonden,
 Sprak 't en is geen nood,
 Daarom weest goedsmoeds bevonden,
 Komt wild eeten Brood;
 Ik zal u den Wijn-berg schoone,
 Hebben doen zeer snel,
 Wat waar u Koninklijke Kroone,
 Dog in Israël.

Dus heeft zy Brieven geschreven
 Aan d'Oudsten der Stad,
 Gy zult Naboth nemen 't leven,
 Ik beveel u dat,
 Dus stellet twee looze Boeven,
 Boos en obstinaat,
 Die tuygen na het behoeven,
 Van Naboths misdaad.

Die Oudsten hebben gemeenen,
 Met Commissie groot,
 Naboth aldaar doen Steenen,
 En brengen ter Dood,
 En zy zeyden onverhoolen,
 Aan Izabel zaan;
 Alzo gy ons hebt bevoolen,
 Hebben wy gedaan.
 Als nu Izabel dat hoorde,
 Dat Naboth dood was,

Na Achab was 't dat zy spoorde,

En zeyde hem ras,

Staat nu op wild droetheyd flyten,

Neeint den Wijnberg Heer,

Naboths des Israëlyten,

Hy en leefd niet meer.

Achab stond op met verblyden,

En ging met 'er spoed,

In den Wijnberg zonder myden,

Van Naboth zeer zoet,

Daar ging hy zonder cefseeren,

Maar op 't zelve pas,

Doen kwam daar het Woord des Heeren,

En riep; Elias.

Maakt u op zonder vertzagen,

Zegt Achab dien zin,

Gy hebt Naboth dood geflagen,

En genomen in:

Gy die plaats zonder vertrekken,

Daar Naboths Bloed zwaar

Lag, zullen de Honden lekken,

Achabs Bloed voorwaar.

Te Israël aan de Muuren,

Spreekt de Heere vry,

Zullen de Honden verscheuren

Jezabel, dog zy

Werd van de Honden gegeeten,

Tot een eeuwige fchand,

Want zy dooden de Propheeten,

En Naboth valjand.

Minne-Lied.

Stemme: *Aimable Vincœur.*

O Zoetste Vrindin,
 ô Zeyl-steen der Min,
 En trooster der Herten;
 Verjaagt mijne smerten,
 En pijn uyt mijn zin,
 Keerd uwe zinne,
 Tot het weder-minne,
 Dan doen ik gewin,
 Stild mijn droeve pijn,
 Wild niet stuurs meer wezen,
 Maar mijn wond genezen,
 Eer dat ik verdwijn,
 Gy zijt mijn' vreugd,
 Den troost van mijn Jeugd,
 U Schoonheyd bekoord my,
 U Liefde doorboord my,
 Maakt my eens verheugd,
 Zijt niet meer zo straf,
 Anders gy vermoord my,
 En stoot my in 't Graf.
 Ik heb nu zo lank
 Gevoeld de liefde dwank,
 Bekoord door u zeden,
 En u nette leden,
 Ende zoete zank;
 Ik heb u gebeden,
 Altijd naar getreden

Uwe

Uwe lugte gank,
En wat dat ik vraag,
Ten heeft geen vermogen,
Gy word niet bewogen,
Wat ik zugt of klaag,
Gy zijt van staal,
Dat geen zoete taal,
Geen zugten of traanen,
Een weg kunnen baanen,
Tot hulp van mijn kwaal,
Dat al mijn gekreyd,
U niet kan opmaanen,
Tot meedogendheyd.

Lankduurige tijd,
Die alles verslijt,
Die bittere zaken,
Kan zoet doen smaken,
Die 't Yzer doorbijt;
Wien niet staat tegen,
Kan nog niet bewegen,
U hertnekkigheyd,
Het Nat door den val,
Doorboord harde Steenen,
En mijn stadig weenen,
Helpt my niet met al,
Leeuwin hoe kan 't zijn,
Dat gy al mijn pijn
Geruft kond beoogen,
En zonder meedogen,
Ziet dat ik verdwijn,
Ach hoe kan u Hert,

Nog niet zijn bewogen,
Door zo groote smert.

Cupido wreed Wigt,
Waar blijft uwe Schigt,
't Scheynd gy op my boos zijt,
Waar is uwe loosheyd,

Die my heett verpligt,
Die my doorgriefde,
Gy hebt d'brand der liefde,

In mijn Hert gestigt,
Maar het is om niet,

En ik ga verlooren,
Wild gy niet bekooren,
Daar mijn Min op ziet,

Kond gy geene Maagt,
Die yder behaagd,

Tot liefde verwinne,
Zo blijf ik van binne,

En altijd geplaagd:
Hoord mijn droeve klagt,

En bekoord haar zinne,
Die mijn Min veragt.

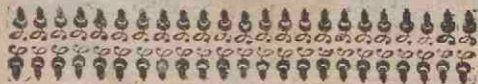
Vrienden is 't dan gek,
Dat gy my den nek

Tot nog toe blijft keere,
Wild gy iets leere,

Door zo valzen trek,
Zijn u gedagten,

Dat ik mijn klagten,
Met valsheyd bedek;

Het is nu lank tijd ,
 Van die afte weeren ,
 Ik kan niet meer zweeren ,
 Ik ben al uyt gezeyd :
 Gy kend mijn Hert
 Gy weet mijne smert ,
 Gy zend mijn de plagen ,
 Die ik moet verdragen ,
 In uw Min verwerd ,
 Keerd dan uwe zin ,
 Laat my niet meer klagen ,
 Die de Trouw bemin .

Een Ander.

Stemme : *Foelis d'Españje.*

HOe kan de liefde
 Ymands Hert onrusten ,
 Hoe woeld een Minnaar die getrouw bemind ?
 Eer hy bekomt zijn lang gewenste lusten ,
 Heeft hy dezelve duyzendmaal verzind ,
 Daar zijn geen peynen , Die pijnlijk scheynen
 Vermits de Liefde alles overwind ;
 Want al ons leyden , Verkeerd in verblyden ,
 Wanneer de Liefde weder-liefde vind .

Lof der Wijngaard.

Op een aangename Voys.

IN de Eeuw van Adams-teyden,
 Was den Wijngaard onbekend,
 Niemand kon de Ranke sneyden,
 Wijngaard-werk was niet bekend,
 Nu weet men de Konst te vinden
 Van het sneyden en het binde n;
 Wijn, Wijn, Wijn, is Mediçijn,
 Wijn doet ons nu vrolik zijn.

Men zag haast aan alle kanten,
 Van des Werelds Druyven zoet,
 Yder een die ging hem planten,
 Aan de zoete Water vloed,
 Om te mogen hun verheugen,
 Om te drinke groote teugen,
 Wijn, Wijn, Wijn, is Medecijn,
 Wijn doet ons nu vrolik zijn.

Wijn is goed voor vieze Grieken,
 Die in 't Voorhoofd zijn gewond:
 Wijn is dienstig voor veel Zieken
 En ook voor die zijn gezond,
 Wijn doet zingen, Wijn doet springen,
 Wijn doet al te Bedde brengen,
 Wijn, Wijn, Wijn, is Mediçijn,
 Wijn doet ons nu vrolik zijn.

Wijn

Wijn is goed voor veel gebreken,
 't Is den Stok van d'Ouderdom,
 Wijn die doet de stomme spreken,
 Groote Klappers maakt hy stom,
 De Wijn doet veelderhande dingen,
 Wijn doet Danssen, Wijn doet Springen,
 Wijn, Wijn, Wijn, is Medicijn,
 Wijn doet ons nu vrolijk zijn.

Wijn steld nu veel Instrumenten,
 Wijn doet Pypen-snaaren slaan,
 Speelmans, Messieurtjes, Studenten,
 Zangers, Kosters, Kappelaan,
 Laaten hooren hunne stemme,
 Als hun Tong in Wijn kan zwemme,
 Wijn, Wijn, Wijn, is Medicijn,
 Wijn doet ons nu vrolijk zijn.

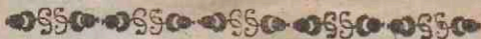
Wijn is goed voor de Soldaten,
 Om te scheppen versse moed,
 Wijn is goed voor Advokaten,
 Want zy de Herffens open doet,
 Wijn doet al de Waereld danssen,
 Duytze, Waale, Geuze, Franssen,
 Paap, Non, Quezel, en Begijn,
 Wijn doet ons nu vrolijk zijn.

Wild gy eenen Vriend tracteeren,
 Aan den Tafel of den Dis,
 Gy zult voor een Vrek passeeren,
 Zo daar geen en Wijn en is,
 Wild gy een gezondheid drinken,
 Zonder Wijn en zal 't niet klinken,

Wijn

Wijn, Wijn, Wijn, is Mediçijn:
Wijn doet ons nu vrolijk zijn.

Oorlof wagt u wel van 't Drinken,
Schenkt de Roemer niet te vol,
't Zop mogt in u Voeten zinken,
En dan maakt het Herffens dol,
En doet roepen als de Knoeten,
Ach mijn Handen, ach mijn Voeten,
Matig Wijn is Mediçijn,
Maar te veel dat is Fenijn.

Amoreus Lied.

Op een aangename Voys.

W Y willen nog niet fcheyden,
Het is nog een paar Uurtjes te vroeg;
Den teyd willen wy verbeyden,
Van nu tot Morgen vroeg:
Waar heeft 'er mijn Liefje zo lange geweest,
Ik heb om haarent wille,
Zo zeer verflagen geweest.
Hebt gy om haarent wille
Zo zeer verflagen geweest,
Gaat maar na Huystoe stille,
En toond u onbevreesd,
Want het rouwt mijn, en 't is mijn leed,
Dat u dat moye Meysje
Zo zeer bedrogen heeft.

Ik ging nog gister Avond,
 Zo heymelik aan den dans:
 Al voor mijn zoete-liefs Deurtje,
 Die ik'er gesloten vand;
 Ik roerde en klopte aan de Ring,
 Staat op mijn Alderlieffte,
 Staat op en laat my in.

Ik doe voor u niet open,
 En ik laat u ook niet in,
 Mijn Deurtje is gesloten,
 En daar mag niemand in,
 Daar leyd'er een ander veel liever als gy,
 Gaat t'Huys wat leggen slapen,
 En peynst'er niet meer om mijn.

Is daar een ander Liefinne,
 Die ik niet spreken mag,
 Blijft by malkander in Minne,
 En slaapt te zaam tot den Dag,
 Ik zal ras weder na Huys toe gaan;
 Mijn Koeyen zijn ongemolken,
 En mijn werk leyd ongedaan.

Minnaars-klagt.

Stem: *Wat baat't ons Juffrouw Griet.*

O Doelwit van de Min!
 ô Oorzaak van mijn klagen!
 Schoon ik met hert en zin,
 Uw Ziel graag zou behagen,
 'k Verslijt vergeefs mijn dagen,

En

En ik zie niet dat ik win,
 Schoon ik u mijn Hert wou schenken,
 Engelin 'k en durft niet denken,
 Dat ik oyt, Dat ik oyt,
 Eenig troost verwerf
 In u voor dat ik sterf.

Maar als ik dan verkwijn,
 Ligt zullen uw gedagten,
 Steeds speelen om mijn pijn,
 Die gy niet wild verzagten,
 Ligt stortje ook eens klagten,
 Dat ik weer mogt levend' zijn,
 Want niet een van die u Minnen,
 Toond u zo getrouwe zinnen,
 Maar dan zal, Maar dan zal,
 De Minne-smert
 U gaan te laat aan 't Hert.

Waar heb ik dog verdiend,
 Mijn Lief om u te sterven,
 Wild gy my tot geen Vriend,
 Zo laat ik dit verwerven,
 Wat baat u mijn verderven,
 Dat ik maar mag met u zijn,
 En u dienen al mijn leven,
 'k Zal my willig daar toe geven
 Tot der Dood, Tot der Dood,
 Ja tot het Graf,
 Neemt maar mijn droefheyd af.

Vergun dog dit aan my,
 Dat ik de Naam mag dragen,

Dat

Dat ik u Dienaar zy ,
By Nagten en by Dagen ,
Ik zal nimmermeer vertragen ,
Maar u toonen dat ik blijf ,
Die gestaag met hert en zinnen ,
Is genegen u te Minnen ,
En gevoed , En gevoed ,
Word door het licht ,
Van u schoon aangezigt.

Kom dan mijn schoone kom ,
Waar toe dit weder-streve ,
Geeft my u Lente-bloom ,
'k Zal u de mijne geve ,
Gebruyken wy dit leve ,
En bemind my wederom ,
Laat de tijd dog niet verloopen ,
Of met wenschen of met hoopen ,
Keerd de tijd , Keerd de tijd ,
Dog nimmermeer
Keerd noyt mijn Jonkheyd weêr.

Mijn Oog zal als een Ster
Op 't licht der Zonne wagten ,
Wanneer door hoop , van ver ,
Gy zult mijn pijn verzagten ,
Ik staak dan al mijn klagten ,
En ik geef my u geheel ,
't Zy tot leven , ofte sterven ,
't Zy tot vreugde , of bederven ,
In uw Hand , In uw Hand ,
Stelik het al ,
Mijn rust of ongeval.

Een Ander.

Stem : *Van doen , doen , doer.*

ONtfluyt, ontfluyt, uw Venstertje,
Och! overschoon Godin,

ô Opend my u Deurtje,
Zo ik 'er mag komen in,
Aanhoord mijn zoet geklag, klag, klag,

Aanhoord mijn zoet geklag,
Laat Minne, Verwinne, U Herte Godinne,
Indien het wezen mag.

*Mijn allerlieffte Jonkertje,
Hoe komt gy hier zo laat,
En staat hier in het donkertje,
En voert er zo zoetenpraat,
Ik hebber tot Trouwen geen lust, lust, lust,
Ik hebber tot Trouwen geen lust,
Gaat zoeken, In hoeken, Na andere Doeken,
Voor my ik Min er de rust.*

Mijn uytverkooren Engeltje,
Ik zal u Nagt en Dag,
Met lieffelijke woordkens,
Begroeten zo veel ik mag,
En wat gy maar commandeerd, deerd, deerd,
En wat gy maat commandeerd,
't Zal wezen, Geprezen, Geschiedet na dezen
Dus bidd' ik u rezolveerd.

1, ja dat zijn de praatertjes :
 bennen wy wel gewond ;
 Gaat heen by al de Satertjes ,
 En klaagter u groot torment :
 De Meysjes die werden geleerd , leerde , leerde ,
 De Meysjes die werden geleerd ,
 En smeeken , En spreken , Kan 't Herte niet breeken
 Dus bidd' ik u retireerd .

Ach ! ach ! indien mijn Hertje lag ,
 Geopend al nu terstond ,
 Ik weet gy 't accordeeren zag ,
 Opregtelik met mijn Mond ,
 Maarlatie 't en kan niet zijn , zijn , zijn ,
 Maarlatie 't en kan niet zijn ,
 Ik krake , En blake , Hoe zal ik het make ,
 Ach Liefje geneest mijn pijn .

Zoud' ik beneden komen dan ,
 Daar gy bent zo vol vlam ,
 Neen , neen , gymogt my steeken an ,
 Dat het my kwalijk bekwam ,
 Gaat koelen u in de Kroeg , Kroeg , Kroeg ;
 Gaat koelen u in de Kroeg ,
 En slempter , En hempter , Of rookter en smookter ,
 Het is voor my te vroeg .

Ach ! ach ! geen Bachus kan mijn pijn
 Genezen al zonder jou ,
 Nog geen Vulcanus Medicijn ,
 Maar Venus de schoone Vrouw ,
 Dat bent gy mijn Engeltje zoet , zoet , zoet
 Dat bent gy mijn Engeltje zoet ,

Laat

Laat raaken, Genaken My u Rooder-kaken
Tot demping van mijn gloed.

't Is best dat ik mijn Venstertje sluyt,
En zegger u goeden Nagt,
Gy zult 'er hier dog niet regten uyt,
Daarom zo staakt 'er uw klagt,
Ik lag 'er met Jonkmans praat, praat, praat,
Ik lag 'er met Jonkmans praat,
Haar reden, En Eeden, Die duuren op heden,
Zo lang als men by haar staat.

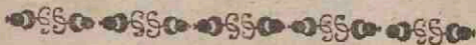
Mijn Engeltje, ey nog een woord,
Ik zweerder by Zon en Maan,
Ach! ach! mijn Liefften mijn verhoord,
Ik zal 'er u noyt afgaan,
Maar toonen te zijn uw Slaaf, Slaaf, Slaaf,
Maar toonen te zijn uw Slaaf:
In zaken, Die raken, Tot uwen vermaken,
By Nagten en ook by Daag.

Hoe zoetjes sluyt den Vogelaar,
Ey had hy, den Vogel vast,
Exempels zijn van Duyzend Jaar,
Ik houder my uyt den last;
Als 't Meysje is in de Schuyt, Schuyt, Schuyt,
Als 't Meysje is in de Schuyt,
ô Maatje, Dan praatje, Wel aars Cammaraatje,
Vaar wel, ik mijn Venstertje sluyt.

Wat dunkt u van dit aardig Dier,
Hier staan ik gelijk een Kraay,
Ach Lief mijn levens-vreugd playzier
Mijn Zonnetje daar ik na draay;

zeg u goeden Nagt, Nagt, Nagt,
 zegger u goeden Nagt,
 ientie, Silentie, Dat is Pænitentie,
 Verlooren is hier mijn klagt.

*Ach Deurtje van mijn Lieffens lust,
 Ach Venstertje toe gemaakt!
 Ach Beddetje daar de schoonste rust,
 Ach Kamertje heel volmaakt,
 Gelukter mijn trouwe Min, Min, Min,
 Gelukter mijn trouwe Min:
 Rust schoone, Persoone, Mijn Lieffjen ydone,
 Den Hemel verkeerd u zin.*

Minne-Zang.

Stem: Ik hoorde dees Dagen.

EEn Jonkman die 't Minnen,
 Eerst komt te beginnen,
 Hoe kweld, Hoe kweld, Hy zijn zinnen,
 By Dagen en Nagten,
 Zoekt hy maar te tragten,
 Na Minne, Na Minne Gedagten.

Wat doet hy alzugten
 Zijn Hertje ontvlugten,
 Men agt het, Men agt het, Maar klugten:
 Hy doet heele Dagen,
 Niet anders als klagen,
 Hy moet het, Hy moet het, Verdragen.

Hy

Hy zoekt, door Gedigten,
 Van 't Minnen, te stigten,
 Zijn Hertje, Zijn Hertje, Te ligten,
 Indien hy een Briefjen,
 Beschikt aan zijn Liefjer,
 Het schijnd een, Het schijnd een, Geriefjen.

En heeft zy 't ontfangen,
 Hy sterft van verlangen,
 Hoe't al is, Hoe't al is, Vergangen.

En Schrijft zy dan weder,
 Dat zet hem ter neder,
 Dus word hy, Dus word hy Gereder.

Hy wil ondertussen,
 De Leyteren kussen,
 Dat kan hem, Dat kan hem Niet blussen;
 Hy dunkt of zijn Woorden,
 Haar beter bekoorden,
 Hy wenst dat, Hy wenst dat, z' Hem hoorden.

En komt dan den sryer,
 Na wenschen eens byer,
 Hy noemt zig, Hy noemt zig, Haar Vryer:
 Hy wenst haar zijn leven,
 Uyt liefde te geven;
 Zijn Hertje, Zijn Hertje, Daar neven,

Na Jaaren telopen,
 Begind hy te hoopen,
 Om 't Bantjen, Om 't Bantjen, Te knoopen:
 Dan wil hy van Paaren,
 Zijn Hert openbaaren,
 Hy zal 't haar, Hy zal 't haar Verklaaren.
 Hy

Hy zoekt onder Deken,
 Nog meerder te spreekken,
 Licht word het, Licht word het Bekceken
 Hy doet daar het Diertjen,
 Een vrolik plaiziertjen,
 En bluft zo, En bluft zo, Zijn Viertjen.

Men geeft zig tot Trouwen,
 En moet malkaar houwen,
 Al zoud' het, Al zoud' het, Ook rouwen;
 Dan zoekt zy na 't Trouwtjen,
 Zo menigen douwtjen
 Zy is nu, Zy is nu, Het Vrouwten.

Dan wil zy regeeren,
 Den Bloed commandeeren,
 Wie kan haar, Wie kan haar, Dat keeren.
 Hy is wel te vreden,
 Mag hy aan haar Leden,
 Zijn Deuvik, Zijn Deuvik Besteden.

Wil hy dan niet Nayen,
 Om 't Diertje te payen,
 Zy zal hem, Zy zal hem, Ontdrayen;
 Zy zoekt tot haar lusten,
 Een ander die 't bluffen,
 Eer zal zy, Eer zal zy, Niet rusten.

Dus word hy wat trager,
 Zo krijgt hy een Zwager,
 Die toond zig, Die toond zig, Wat grager;
 Die leend zy haar Buykjen,
 En hy haar zijn Struykjen,
 Dus zijn zy, Dus zijn zy, In 't Fuykjen.

Dit lustige Paartjen,
 Maakt levende Waartjen,
 Haar Man die, Haar Man die, Heet Vaartje:
 Hy isfer het Boertjen,
 Dat leerd haar, Haar Moertjen,
 Zy speelen, Zy speelen, Het Hoertjen.
 Ziet dat komt van 't Minnen,
 Wat zal hy beginnen,
 Al mist hy, Al mist hy, Zijn zinnen,
 Hy moet het verdragen,
 Want geeft hyze slagen,
 Men zalder, Men zalder, Van wagen.
 Dus die voor leedwezen,
 Van zin is te vrezen,
 Die laat hem, Die laat hem, Belezen;
 O Arme zotten!
 Ik laatje bedotten,
 Men zalje: Men zalje, Bespotten.
 Ik raadje voor 't leste,
 Nog eenmaal ten besten,
 De Vrouwen, De Vrouwen, Zijn pesten!
 Men kan door haar liegen,
 U deftig bedrieggen,
 Dus laat u, Dus laat u Niet wiegen.

Lied van Truytje.

TRuytje mijn zoete Engelin,
 Gy zijt de geene die ik bemin,
 Och laat mijn maar een kus genieten,
 En dat al door de Minne-smert,
 Laat Cupidoetje in uw Hert
 Zijn Minne-peyltjes schieten,
 Truytje mijn Lief.

*Wie hoor ik klagen voor mijn Deur,
 Mijn dunkt het is mijn Serviteur,
 Hy zoekt een lonkje van mijn te ontfangen,
 Jonkman ey zegt my voor het minst,
 Al watter is tot uwen dienst,
 Waar na is uw verlangen,*

Frisse Gezel.

Princesse van het Aards Toneel,
 Ach had ik u maar tot mijn deel,
 Voor u is al mijn klagen, zugten, kermen,
 Helpt dog uw Minnaar uyt den nood,
 Hy zal u trouw zijn tot der dood,
 Ey wild u dog ontfermen,
 Truytje mijn Lief.

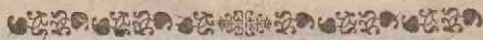
*Al de Jonkmans getrouwigheyd,
 En duurd niet langer als men vreyd,
 Maar alsz' getrouwt is en komt uyt de Kerken,
 Dan is 't jou Hellsche Duyvelin,
 Jou magere Teef, en jou Vuylin,
 Jou Pekel-boer jou Verken,*

Stinkende Hond.

Eer zal verduyfteren de Maan,
 En ook de woefte Zee droogftaan,
 Eer ik op Trouw mijn Lief u zal veragten,
 Ô Neen! mijn alderliefite mijn,
 Helpt maar uw Minnaar uyt de pijn,
 Stel dat uyt uw gedagten,
 Truytje mijn Lief.

*Fonkman het is nu al godaan,
 Komt laat ons zamen heenen gaan,
 Daar is op Trouw mijn Lief en Welbeminden,
 Voor mijn Minnaars getrouwigheyd,
 Heb ik mijn zelve nu bereyd;
 Om mijn te gaan verbinden,*
Wellekom Vriend.

Ach lieffte Lief tot onderpand
 Kom geest mijn maar u Regter-hand,
 Op dat ik u een kus daar op mag geven,
*Fonkman als het is in fatzoen,
 Als Bruyd en Bruydegom zamen doen,
 Laat ons in vreugde leven.*
Wellekom Vriend.

Amoreus Lied.

Stemme: *Ik ging laaft wandelen.*

IK ging lefemaal de Willige Boompjes telle,
 Alwaar ontmoete mijn een brave Tas:
 Ik speculeerde op dees Jong-gezelle;
 Dje der zo fraytjes in de Noppe was.

't Was

t Was een Dienst-meysje zo ik kon bespeure,
 Maar als een Juffrouw was zy opgedaan:
 Zy droeg veel Sleutels van haar Meesters deure;
 Alleenig bleef zy voor het Tuynhuys staan.
 Ik heb mijn Hoedje zo fray af-genomen,
 Ik bood dat zoete Kind daar goeden Dag;
 Ik zey schoon Kind wie wagt u hier te komen:
 Waar op zy my gaf zo een een blydelag.
 Zy zey Jonkman 'k heb hier niemand te wagten,
 'k Heb Gasten genood; maar zy zijn al gegaan:
 Dat heeft geduurd drie Dagen en drie Nagten;
 Lust u een Glaasje: blijft niet buyten staan.
 Doen ik dat hoorde trad ik daadlik binne,
 Ik zey schoon Kind een Glaasje lust my wel,
 'k Heb een Juweel dat gy ook wel zoud Minne,
 Maar ik beding dat gy 't niet houwen zel.
 Hebt gy een Juweeltje Vriend laat het my kijke,
 Ik heb 'er mogelijk een Doosje toen,
 Dat zou mijn zekerlijk zeer wel gelijke,
 En heel wel passen zo ik kan vermoen.
 Zo ras zy dit Juweeltje kreeg in handen,
 Zo wierd zy heel veranderd van koleur;
 Haar Hertje scheen van binnen als te brande,
 En noemde strak mijn haaren Serviteur.
 Ik zey schoon Kind ik wil u Dienaar wezen,
 En helpen u waar dat ik kan of mag,
 ô Ja! zeyde zy Jonkman hoog geprezen,
 Geen liever ding ik van mijn leven zag.

Als Cupido zijn Minne-pijl had geschooten,
 Doen ben ik weder van haar op-gestaan,
 Doen sprak het zoete Kind zeer onverdooten,
 Och liefste Lief wild dog noyt van my gaan.
 Ik zey schoon Kind het is nu tijd van scheyde,
 Want ziet de Klok die heeft al over Drien,
 Morgen zullen wy weder gaan vermeyde,
 Maar zint die teyd heb ik haar niet gezien.

Een Ander.

Stemme: *Adieu nu Vriende, &c.*

A Urora brengt den klaaren Dag,
 Rijft op mijn Lief wild wekken,
 Want ik moet vertrekken,
 Hier baat geen geklag,
 De Ligt'er leyd wild hooren,
 Aan den Boom met vleyd,
 Komt brengt mijn aan den Tooren,
 't Is nu mooytjes teyd,
 Weend niet maar weest verbleyd,
 Hoe zou ik kunnen zijn verblijd,
 Daar gy gaat heenen zwerven,
 Godt weet hoe menig werven,
 Naast de Dood gy zijt,
 Men zal u moeten missen,
 Mozelik komt de Dood,
 En smijt u voor de Vissen,
 Dan leef ik in nood,
 In angst en droefheyd groot.

De Dood die volgt ons over-al,
 Niemand is hier gezeten,
 Die van te vooren kan weeten,
 Waar hy sterven zal,

't Is altijd droevig scheidten,
Liefgund mijn maar een bee,
Dat ik u mag geleyden,
Door de Woeste Zee,
Lief laat ik vaaren mee.

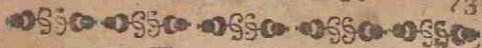
Schoon Kind dat voor u niet en past,
 Dat gy door de woeste Baaren
 Zoud' na Oost-Indie Vaaren,
 Daar de Peper wast;
 Mij u Lief houd op van klagen;
 Droogt u Tranen-vloed,
 Gy zult in korte Dagen
 Door een Brief vol moed,
 Van mijn werden gegroet.

Schoon Kind als 't anders niet wezen kan,
Zo wil u Godt behoeden
Op Nephunis Vloeden,
Draagt u als een Man;
Boreas laat zijn Winden,
Blazen nauw zin,
Dat gy Havens meugd vinden;
Daar gy tot gewin
Haast hoopt te komen in.

Ik hoop wy vinden wel een Reê;
 Maar eerst moeten wy Zeylen
 Wel Drie-duyzend Meylen
 En Zes-honderd meê,

Dan vaaren wy met lusten,
 Al na Batavia,
 Na d'een of d'ander Kusten,
 Met ons Scheepen dra,
 Na 't Goud rijk Asia,
 Zoete Lief als gy komt in 't Warme-land,
 'Zo wild u niet vermengen
 Met die zwarte Krengen,
 Of gy raakt van kand,
 Haar oogen vol van lonken,
 Die zoeken een blank Gezel.
 Het zijn maar geyle Vonken,
 Met haar bruyne Vel,
 Zy gelijken de Drommel-wel.
 Ach Lief leeft dog na mijn bevel,
 Laat Dobbelen en Speelen,
 Vegten en krakelen,
 Leeft dog niet rebel,
 Begeeft u niet tot Zuypen,
 Gelijk een Dronkaard doet,
 Die als een Zwijn gaat kruypen
 In den Drek hy vroet,
 Verteerd zo al zijn Goed.
 Ik zal mijn dragen hups en koen,
 Wild u betraande oogen,
 Zoete lief af-droogen,
 En voor 't laaft een zoen,
 Zoete lief wild zorg dragen,
 Voor u Maagdom fris;
 Een Dief zal 't noyt mishagen
 Dat hy steeld de Vis,
 Die noyt vergald en is.

Trouw-

Trouw-klagt.

Op een aangename Voys.

HOord toe gy Meysjes al,
 Ik moet u mijn nood eens klagen;
 Mijn droevig ongeval:
 Het zijn verdiende plagen;
 Ik ben der getrouwt met eenen Loff;
 Ik krijger meer slagen als goede Kost;
 Och waar ik 'er van verloft.
 Wat helpt mijn spytigheyd,
 En alle mijn Hoofze treeken,
 Ik bender eylaas verleyd,
 Ik heb 'er geen eer van spreekken;
 Ik spouwde van een Ambagts-knecht;
 Die was mijn te pover en te slegt,
 Maar had ik hem nu opregt.
 Het moest een Jonker zijn,
 Of een Kadet wild weeten;
 Dat ik 'er zou Trouwen sijn,
 Ik ben der fraay mee bezeeten:
 Want als hy my vryden 't scheen een Heer,
 Maar 't waaren eylatie geleende Kleer:
 Want dunkt u van die Sinjeur.
 Ik had 'er genoeg vergaard,
 Als ik by Mevrouw dienden,
 En uyt mijn Buyk gespaard,
 En Drink-geld van goe Vrienden;
 Drie-honderd Gulden het is schoon Geld,
 Dat

Dat heeft hy verzopen en verspeld,
 't Is met mijn nu slegt gesteld.

Nu zit ik heele Dagen t' Huys,
 Een yder mag het wel weeten,
 'k Heb Geld nog Brood in Huys,
 Mijn Kinderkens zonder eeten,
 Stro-jonker die zuypter den koelen Wijn,
 Met Water zo moet ik vrolik zijn,
 Droog Brood is nu Marzepijn.

Dan komt hy nog vol en zat,
 En slaat het nog alles aan stukken;
 Mijn Arm en Beenen plat:
 Het zal der met ons niet lukken,
 Dat duurd zo alle Nagten schier,
 Dat optrekken voor zijn playzier,
 En ik zit in 't getier.

Wat zal ik gaan maaken ô Heer!
 Den Fieft heeft het al verzoopen,
 Mijn Tabbert en beste Kleer,
 Met een Rokjen moet ik loopen,
 Eylatie als 't is een bittere kouw,
 Mijn Goude Ring die ik op Trouw
 Kreeg, doen ik eerst wierd zijn Vrouw,
 Nu denk ik eerst op den teyd,
 Waar isse eylaas gevaaren,
 Doen ik diende voor Keuken-meyd,
 Ik wist doen van geen spaaren,
 Mijn dogt 't zou duuren nog menig Jaar,
 Dat Juffrouws Keuken zou volgen naar,
 Maar 't is 'er nu verre van daar.

Och had ik het Vlees terstond,
 Gezoden, Gebraden wild weeten
 Dat ik 'er gaf aan den Hond,
 Ik zou het met honger wel eeten,
 Ik lekte daar Duym en Vingeren aan
 Dat ik heb laten bederven staan,
 Wat baat mijn dit nu te zaam.

Ach had ik het Bier en Wijn,
 Dat ik 'er wel liet verschalen,
 Ik zou 'er mee vrolijk zijn,
 En lustig mijn Hert op halen,
 Wat helpt mijn wenschen en geschrey;
 Had ik maar een Korsje van een Paftey,
 Ik dronk 'er eens Water by.

Oorlof gy Meysjes al,
 Komt spiegeld u aan my in 't ronde;
 Zo komt gy noyt ten val,
 En daald als ik te gronde,
 Ik wilde gaan Trouwen boven mijn staat;
 Ik ben der bedrogen, maar het is te laat;
 Maar wagt u van de Jonkers praat.

Amoreus Lied.

Stem: *Als't begint.*

EEn Meysje excelent,
 Zeer cierlijk boven maaten;
 Staat in mijn Hert geprent,
 Met Goud en Zilverre Platen,
 Zy is 'er die mijn behaagt,

Die overschoone Maagd,
Ik hoop dat zy liefde tot my draagt.

Haar Borsjes die zijn rond,
Als Appeltjes van Granaten,
Haar Adem uyt haar Mond,
Ruykt als Note-muskaten,
Haar Oogen die zijn klaar,
Als een Christal eerbaar,
Och! och! hoe schoon is al haar Haar.

Haar Tandten in haar Mond,
Zijn witter als Yvoren,
Van alles is zy 'er gezond,
En daar toe scherp van Ooren,
Van alles is 't Meysjen wel,
Om te vermaaken een Jonk-gezel,
Och! och! hoe schoon is al haar Vel.

Haar Kleederen als een glans,
Ziet men om haar Lijf zwieren,
Zy ziet zo gaarn Jonkmans,
En ik die Venus-dieren,
Alzouden wy zijn een Paar;
Och had ik het Meysjen maar,
Zy ziet my zo geern en ik haar.

Daar toe zo is zy Rijk,
Van Landen menigvuldig,
Van Deugd en Eerbaarheyd,
Niemand en blijft zy schuldig,
Van eerlijk Geslagt,
Zo is zy opgebracht,
Men doet van haar Perzoon geen klagt.

De Luyden vragen fijn,
Wat 't voor een Dier mag wezen,
Dat door den Mond van mijn,
Zo gierlijk word geprezen,
Dan zeg ik die 't kan raan,
Die aan dees Tafel slaan,
Den eersten dronk zal hy ontfaan.

Ach liefste Engelin,
Mogt ik u eens genaken,
Met een opregte Min,
Tot aan uw lippen raken,
Dan zou dees mijne lust,
Aan u al zijn gebluft,
Ach liefste Lief nog eens gekuft.

Adieu, adieu mijn Lief,
Adieu en ik ga vaaren,
't Moet eens gescheyden zijn,
Een Reysjen voor drie Jaaren,
Als ik 'er dan leg op Ree,
Zo menigen Mijl in Zee,
Zo denkt op Godt en mijn ook mee.

Adieu, adieu mijn Lief,
Adieu, en ik ga dolen;
Gy zijt 'er mijn zoete Lief,
Al in mijn Hartje verholen,
Schrijft mijnder een Minne-brief,
Aan mijn uw zoete Lief,
Daar ik 'er uyt lezen kan mijn gerief.

Een Ander.

Op een bekende Voys.

't **I**S wie wil hooren zingen,
 Van vreugde een Nieuw Lied,
 En wat dat hier is gefchied,
 Luyfterd toe men zal 't u zingen
 Van een Minnaar met zijn Lief.

Als ik ga over de Straaten,
 Al de Luy wyzen mijn aan:
 En ik plagt met mijn Lief te gaan,
 Maar nu heeftze my verlaaten,
 Ziet ik ben der zo kwalijk aan.

Jonkman wat al fchoone woorden:
 Minnaar wat al zoet gevly,
 Gy brengt mijn Jong-hert in ly,
 Door alle uwe Minne-lusten,
 En met al u zoet gevly.

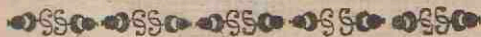
♠ Mijns overschoon Godinne,
 Ach mijn zoetste Herderin,
 Alderlieffte die ik Min,
 Zult gy mijn dan gaan verlaaten,
 Daar ik u opregt bemin.

Minnaar houd op met klagen,
 Ik zie uw getrouwigheyd,
 En roept dan geheel verblijd,
 Wy zullen te zamen leven,
 Tot de Dood ons weder fcheyd.

Wel hoe zoetjes is dat Vryen,
 Als een Minnaar vald te voet,
 En dan is het Liefje goet,
 Hy gaf mijn zo menig kusje,
 Al onder de Boompjes zoet.

Wel adieu dan mijnen Engel,
 Wel adieu roep ik overluyd,
 En ik blijf u waarde Bruyd,
 En ik blijf u Dienareffe,
 Tot de Dood ons bey besluyt;

Adieu dan mijnen Engel,
 Wel adieu mijn waarde Pand,
 Lief geef dan aan u Hand,
 En wild van mijn ontfangen,
 Een Ring van Diamant.

Lied van Mieken.

Op een aangename Voys.

WEL Mieken stout,
 Gy hebt u tijd verfleeten,
 En door de Min vergeeten:
 Het welk u wel roud,
 Dat gy van dezen post,
 Niet en kond zijn verloft,
 Dat heeft u van zijn leven,
 Zo menigen traan gekoft.
 Wat droevig kruys,
 Elenden en wat plagen,

Moet

Moet gy nu al verdragen,
 Hier in dit Spinhuis:
 Wat Water en droog Brood,
 Dat krijgt gy in den nood,
 Om uwen dorst te laven,
 Voor den honger groot.

Nu zit gy daar,
 In een zo groot verlangen,
 Met traanen op de Wangen,
 En maak groot misbaar,
 En gy elendig Dier,
 Zit daar zonder playzier,
 Gy plagt te dommineren,
 En naamt uwen zwier.

Den zoeten tijd,
 Die menig Mensch doet branden,
 Die hebt gy nu voor handen
 Denkt eens wat een spijt,
 En uw Jonge Jeugd vergaat:
 In dezen droeven staat,
 Zo dat nog lang moet duuren,
 Gy word desperaat.

Gy plagt te zijn,
 Heele Dag op Venus-schoolen:
 Met Bassen en Fiolen,
 Is het niet een pijn,
 En gy elendig Dier,
 Zit hier nou zonder playzier,
 Gy plagt te dommineren,
 En naamt u playzier.

Gy Meysje wijs,
't Is voor u kwade plagen,
Dat gy waard alle dagen,
Dronken zat en stijf,
En alle uwen zin,
Die trekt u tot de Min:
Die gy nu al moet derven,
Met een droeven zin.

Is 't niet een pijn,
Dat gy moet zitten hiere,
Daar gy zo plagt te zwieere,
Met de Jonkmans fijn;
En al uwen zin,
Die trekt u tot de Min,
Die gy nu al moet derven,
Met een droeve zin.

Wel schoone Maagd,
Ik bid houd op van klagen,
'k Zal in korte dagen,
Helpen van de plaag
Want uw liefstaligheyd,
Heeft mijn nu haast verleyd,
Ik zal u Dienaar wezen,
Tot de Dood ons scheid.

Ach Jonkman fijn,
Woud gy mijn verlosser wezen,
Ik wou u na dezen
Altijd dankbaar zijn,
Als gy mijn hier uyt Trouwt,
Wild gy niet zijn benouwt,

Het zal u waardig wezen ,
 Duÿzend Guldens Goud.

Mieke schoone blom ,
 Kom mijne Welbeminde ,
 Ik zal mijn aan u verbindē ,
 En zijn u Bruydegom ,
 Komt geeft mijn maar u hand ,
 U Trouw tot onderpand ,
 Mijn Engel mijn Beminde
 Schoonste van het Land.

Oorlof nu ziet ,
 Gy blijft hier in elenden :
 Voor u en zijn geen vrienden ,
 Het is al om niet ,
 Het is met u gedaan ,
 Gy moet u vuyl Lighaam ,
 In droetheyd en elenden ,
 Zo verslyten gaan ,

Een Amoreus Lied.

IK heb twee Bruyn-oogjes in mijn zin ;
 Zy speelen in mijn gedagten ,
 Die mijn Jonk-hert zeer bemind ,
 Moet ik hier nog langer staan
 In deze kou en geen troost ontfaan , faan , faan.
 Och latie wat zal ik doen ,
 Moet ik 'er dan sterven ,
 Zo geeft dan mijn maar een zoen.

Schoon Liefjen al staat gy hier voor mijn Deur,
Het zal der voorwaar niet lukken,

Met al u tieren en getreur,
'k Heb een ander Lief in mijnen zin,
Hy brengt mijn uyt en wederom in, in, in,
En och latie wat zal ik doen,
Moet ik der nu dan sterven,
Zo geeft 'er mijn maar een zoen.

Des Nagts als ik der leg in mijn rust,
Speeld zy der in mijn gedagten,
In het midden al van mijn lust,
En dan keer ik mijn om en tom,
En ik zeg der mijn Engeltje kom, kom, kom,
En zy hoord der mijn niet,
Eylaas zy brengter mijn Hartje,
In een zwaar verdriet.

Fonkman vertrekt maar weg van hier,
Het en zal der voorwaar niet lukken,
En met alle jou vals getier,
En als gy der mijn had in het Net,
En dan wasser mijn Eer bevlekt, vlekt, vlekt,
Want het is 'er maar om de Blom,
Die gy zoud willen nemen,
Van mijn Magetdom.

Ey mijn Lief eer dat ik u verlaten zou,
Ik wou dat mijn de Dood kwam plagen;
Mijn overschoonste Vrouw;
En hou waar daar isser mijn Hand,
Een Ring tot uw onderpand, pand, pand,
En kom, komt mijn Liefje koen,
Wild het van hem ontfangen,
Geeft 'er u Minnaar daar op een zoen.

Ey Fonkman zeg mijn dog metter spoed,
 Wat datter u gaat bewegen;
 Tegen mijn met liefde zoet,
 Ik ben een Maaget zonder Goed,
 Die u geen Eer nog troost aan doet, doet, doet,
 En gy Rijk en ook weeld'rig ziet,
 Daarom zo vertrekt van hier,
 En gaatter naar uw gebied:

Adieu mijn Liefje mijn waarde blom,
 Moet ik dan zo gaan scheyde,
 Die dogt te zijn u Bruydegom,
 Nu is al mijn hoop tot niet, niet, niet,
 En ik leef'er in groot verdriet,
 Nu moet ik sterven de dood:
 Ey wild mijn dog ontfangen,
 Om u Lief: en om u lieve schoot.

————
 Een Ander.

IK ging leest wandelen door een Hof,
 En dat al door 't bedouwde Lof,
 Onder de groene Bladen,
 Daar zag ik de Beesjes aan,
 Hoe lieflijk dat zy paarden.
 Ik zag leestmaal ook op een Hek,
 Geestig speelen bek aan bek,
 Al van twee witte Duyfjes,
 't Haantje op het Hennetje spronk,
 En vatten hem in zijn Kuyfje.
 Ik zag ook in een Landje mee,
 Wat de Bok en het Geytje dee,
 En de Bok sprong op het Geytje,

't Koet-

't Koetje loeyden na de Stier,
Al in het Klaver-weydje.

'k Zag ook in een Vyver klaar,
Eendjes zwemmen by malkaar,
Met een zo kwam de Quartel,
Met een alzo bly gelaat
En met een bly geschartel.

't Woertje met zo looze vond,
Schoot het Eendje in de grond,
Dan eens onder en dan weer boven,
Met haar Kuyfje in de bek,
En zijn Hoofje op-getogen.

'k Sloeg mijn oog en voor mijn neer,
Op der Aarden zag ik weer,
Al van de kleyne Mieren,
Hoe zy paaren paar en Paar,
'k Lagte om die Dieren.

Gy bent evenwel een Mier,
Een van 't alderkleynste Dier,
Zoekt gy ook mee te paaren?

Als een Maget werd gevreyd,
Haar eer moet zy bewaaren;
Als zy dan haar eer is kwijt,

'k Weet dat hiet haar dan wel spijt,
En wie zal haar eer betalen,

De Jonkmans laghen met haar praat
En laaten haar dan dwalen.

Die dit Liedje heeft gedigt,
't Was een Kwantje alzo ligt,
Tot Amsterdam ging hy zweven,
Doe kwam hy te Sparendam,
Daar is hy nu gebleven.

Lied van de Voerman.

Op een aangename Voys.

HOu Voerman van der Hel wild mijn dog
overzetten,

Na Plutoos heerschappy by 't onder-aards ge-
spuys,

Ik bid u wild mijn Reys en yver niet beletten,
Want langer uytstel strekt my tot een last en
Kruys.

Wie komt hier onbeschroomt mijn Gryze Hay-
ren kwellen,

Zeg my wie dat gy zijt eer ik u wil ontfaan,
Want niemand voer ik in het Koninkrijk der
Hellen, (aangedaan.

Voor dat ik weet wie hem de Dood heeft

Een al te wreeden eyfch die ik nu moet verkla-
ren, (van de Dood.

't Was liefde die my droeg voor prikkelen
Ik ben de Geest van d'Aldertrouwste der Min-
naren, (Boot.

Dies Caron neemt my meê in uwe Leere

Sta af wie dat gy zijt, gy zult geen troost ver-
werven,

Want onveranderlijk blijf ik in mijn besluyt,
Al wie door Vryery of reyne liefde sterven,

Drijft Plutoos streng gebied ter Helze Poor-
te uyt.

Ga dan al is 't u leed ik zal my derwaards spoeyen, (spijt,

En maaken van mijn Lijf een Boot tot uwer
Mijn zugjes zullen zijn, Riemen om mee te
roeyen, (tijd.

Mijn Traanen storten wel een Beek in korten
Den Grijzen Caron zal my nimmer overzetten,
In zijne Leere Boot na 't Elizeefche Veld,
Nog Cerbrus d'Helschen-hond zal mijn noyt
meer beletten, (kweld.

Tot staking van de rouw die my geduurig
Ik zal aan Ætna's gloed mijn zelven vergapen,
Want de vergetel-beek veranderd noyt mijn
druk, (slapen,

Maar weet de Dood wanneer ik zalig ben ont-
Die eyndigt maar alleen mijn ramp en onge-
luk.

Een kleyn vermaak, al is 't het grootste van der
Aarden, (gevoerd,

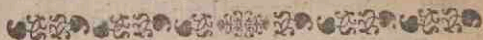
Werd door een dikke mist van d'onlust weg
Weg Wereld met u lust die my tot nog be-
zwaarden, (gevoerd,

Mijn Ziel inwendig word van hooger magt
Het tijdelijk leven kan my geen genoeging ge-
ven, (zijn verdriet,

Want d'eene Dag brengt voort aan d'ander
Wie zou dan wenschen om 't bekommerlijke
leven, (of ziet.

En na een rook vol damp daar men geen vlam
Den

Den Alvermogende zal mijn alleenlijk helpen,
 En voeren in het Dal van 't zalig Engels-hof,
 Daar zal mijn ramp nog druk nog onheyl over-
 stelpen, (ren-lof.
 Daar zal mijn poogen zijn te zingen 's Hec-

Kloris Minne-Lied.

Stemme: *Sarabande.*

NEen Kloris neen op zulken wijs te Minnen
 Zou mijn de grootste smert ter Wereld zijn,
 Geef ik mijn Hert ik moester weer een winnen,
 Op dat ik noyt door wanhoop zugt of kwijn.
 Neen trots uw oogen,
 Hoe vol vermogen,
 Neen trots uw oogen,
 'k Wil u slaaf niet zijn.

Heb ik mijn Hert gewillig opgedragen,
 Genaak ik u vol liefde, en heete Min,
 Wat scheeld'er dat ik ook na mijn behagen,
 U Hert niet eens kan nemen in,
 Dat ik met Kusjes,
 En Minne-lusies,
 Dat ik met Kusjes,
 Blaak mijn Vyandin.

Wat win ik, schoon onder het lief omermen,
 Uw al een Kusje of wat meer ontfteel,
 Als gy u voor mijn driften gaat beschermen,
 Terwijl ik met geweld u kus en streel.

r Most

't Moft u behagen,
 Ook Min te dragen,
 't Moft u behagen,
 Dat ik met u speel.

Buyg hert Edikje buyg dan eens uw zinnen,
 Wat Leeuw, wat Tyger is zo fel verwoed,
 Die zig door Liefde noyd laat overwinnen,
 't Leeft alles hier in zoete Minne-gloed,
 Ook Min ik teder,
 Dies Mind mijn weder,
 Ook Min ik teder,
 Als ik Minnen moet.

Heb gy mijn Hert als Meesters in handen,
 't Is biliik dat gy 't handeld als Vriendin,
 En wijje niet ontflaat het uyt de banden,
 En drukt mijn Liefde met geen tegen-zin,
 Als ik geboogen,
 Voor uw schoon oogen,
 Als ik geboogen,
 Smeek om weder-min.

Liefde-Zang.

IS dan de Liefde fchande,
 Is 't fchande dat men Vrijd,
 Zo is 'er in den Lande,
 Niemand van fchand bevrijd,
 De Nijd noemt Liefde fchande,
 De Nijd noemt Liefde fchande,
 Om dat zy 'er tegen ftrijd.

E

Of

Of is de Liefde zonden ,
 'k Bid om vergiffenis ,
 Daar word geen Mensch gevonden ,
 Die zonder Liefde is ,
 't Is een onnozele Zonde ,
 't Is een onnozele Zonde ,
 Die ligt te vergeven is.

Een Ander.

Verlaat gy mijn verheve Ziel ,
 Kiest gy voor Min de woefte Baaren ;
 Vertrouwt u op geen zwakke Kiel ,
 Den doel van Duyzende gevaaren ,
 Eylaas wat droeve smert ,
 Als ik u missen moet ,
 Gevoelik aan mijn Hert ,
 Eylaas wat droeve smert ;
 Nu ik u missen moet ,
 Ik sterf in Liefde-gloed.

*'t Is waar 'k verlaat het Vaderland ;
 En u mijn Lief mijn tweede leven ,
 Maar oordeeld niet mijn waarde Pand ,
 Dat uw Minnaar u zal begeven ,
 'Al trekt mijn Lijf op Zee ,
 't Is maar de helst van my ,
 Mijn Ziel en reyst niet mee ,
 Al trekt mijn Lijf op Zee ,
 't Is maar de helst van my ,
 Mijn Liefde blijft u by.*

Maar laas mijn zugjens zijn om niet,
 De Wind vervoerd u uyt mijn oogen,
 Ik mis u Lief, ô Ziels-verdriet!
 Ach! ach! hoe vind ik mijn bedrogen,

Of dunkt u mijn gelaat
 Zo schoon niet was als eer,

Verkeerd u Min in haat,

Of dunkt u mijn gelaat,

Zo schoon niet was als eer,

't Geschiede nimmermeer.

Mijn waarde, schoon de Winden my,

Uyt u gezigte weg doen vliegen,

Zo straffen my de Goden vry,

Indien ik u zoek te bedriegen,

Geloof dan daar niet an,

Dat oyt mijn trouwe Min,

In haat veranderen kan,

Geloof dan daar niet an,

Dat oyt uw trouwe Min,

Zal wyken uyt mijn zin.

Ik zal aan uwe zyde staan,

In tijd van Storm en Oorlogs-vlagen,

En met u door den Vyand slaan,

Om de onderdrukte te onderschragen:

Mijn Hert dat kermt en zugt,

't Zweeft met u door de Zee,

Als Vogelen door de Lugt,

Mijn Hert dat kermt en zugt,

't Zweeft met u door de Zee,

Ach keerd en neemt my mee.

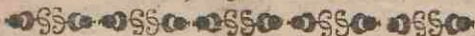
Ach Engel staakt dog uwen rouw,
 En wild uw traanen maar af-droogen,
 Ik zal u eeuwig zijn getrouw,
 En zo ras als ik heb vermoog'n
 Zal ik weer by u zijn,
 Geeft my dan voor af-scheyd,
 Een Kus nog Lieffte mijn,
 Ik zal haast by u zijn;
 Ik bid u niet meer schreyd,
 Of al mijn moed die leyd.

Eylas daar is een droeve kus,
 Wel haastig voor het leest gegeven,
 En vrees dat ik u die aldus
 Nu ook zal geven voor uw leven;
 Och Lief mijn waarde pand,
 Mijn Hart dat breekt aan stuk,
 Ik zal raaken van kand,
 Zo ras gy zijt van Land,
 Mijn Hart dat breekt aan stuk,
 Laat gy mijn in den druk.

O Hart en droevig scheyden dan,
 Dat ik u zal moeten verlaaten,
 Ach troost maar zo veel gy kan,
 En neemt den Hemel tot u baaten,
 En schoon dat door den nood,
 Als ik nu van u vlied,
 Mijn overviel de Dood,
 Zo denkt die harde stoot
 Door Godes wil geschied,
 En namaals weder ziet,

Wel gaat dan in des Heeren naam ,
 Ik hoop die zal u leydsman wezen ,
 En draagt u overal bekwaam ,
 Ik zal mijn toonen als voor dezen ,
 Altijd de liefde trouw ,
 Zo lang gy van mijn zijt ,
 Adieu mijn Engel nou ,
 Ik zal u zijn getrouw ,
 Tot dat de Dood ons scheid ,
 Adieu in eeuwigheid.

*Vaar wel mijn Lief ik zal midden in
 Het Oorlogs-vuur hier op betrouwen ,
 Dat my de gunst van mijn Godin ,
 In 't grootst' gevaar wel kan behouwen ,
 Mijn Engel weend niet meer ,
 Ach staakt u droef gezugt ,
 Uw Minnaar keerd haast weer ,
 Mijn Engel weend niet meer ,
 Ach staakt u droef gezugt ,
 Eer my de Ziel ontvlugt.*

Lied van Philida.

Op een aangename Voys.

PHilidaatje hoe lang is 't geleden ,
 Dat de Zon kwam na beneden ,
 Met zo lieffelijken reuk ,
 Als de groene Blad' ren doen ,
 Als den Avond kwam op handen
 Dalen op de groene Stranden ,

Doen kwam de Bloem de schoone Diaan
Neder aan den Hemel, Hemel, Hemel, aan der
Hemel staan,

Doen kwam de Bloem de schoone Diaan
Neder aan den Hemel staan.

Al 't Gevogelte en al 't Geboomte,
Al de Beekjes en al 't Gestroomte,
Al de Vogels Jonk en Oud,
Zongen daar zo menig-foud,
Daar de stilte haar Azem schepte,
Niet een Blaadje dat daar repte,
't Bosje was vol zoete lust,
't Pluym-gediert in stille, stille, stille, ja in stille
rust;

't Bosje was vol zoete lust,
't Pluym-gediert in stille rust.

Ziet haar tintdelde oogjes straalen,
En de brakke Water-daalen,
Kwam onlangs zo hoog getreen,
Datze 't Noorder-bosch bescheen,
Door het zingen van een Liedje,
Zo nam Philida een Rietje,
Zo dat zy met haar Regter-hand,
Drukte in het natte, natte, natte, ja in 't natte,
Zand

Zo dat zy met haar Regter-hand,
Drukte in dat natte Zand.

Kloris riepze ach komt bey me,
Kloris riepze ach ik zweyme;
Kloris riepze ach wat raad,

Voeld eens hoe mijn Hertje slaat;
 Voeld eens hoe mijn Leedjes drille,
 Wat zal dit beduyden wille,
 Kloris ach mijn Herders-kind,
 Gy zijt de geen die ik, die ik, die ik, die ik heb
 bemind,

Kloris ach mijn Herders-kind,
 Gy zijt de geen die ik heb bemind

Philidaatje riep ik 'er wat zegje,
 Zoete bekje ach waar legje,
 Zczey 'k leg aan de Sloot,
 En pluk Blaauw-bloempjes in mijn schoot,
 Doen ging zy wat verder dwalen,
 Om haar Vee by een te halen,
 Veele Schaapjes in 't getal,
 Dreef zy na haar Herder, Harder, Herder,
 na haar Herders-stal,
 Veele Schaapjes in 't getal,
 Dreef zy na haar Herders-stal.

Door haar kreyten en haar kermen,
 Vatten ik haar in mijn ermen,
 Kloris riep zy, ach wat raad,
 Voeld eens hoe mijn Hertje slaat,
 Voeld eens hoe mijn Leedjes drillen,
 Wat of dit beduyde wille,
 Kloris ach ik sterf van pijn,
 Wild dog mijne Dienaar, Dienaar, Dienaar,
 mijne Dienaar zijn:
 Kloris ach ik sterf van pijn,
 Wild dog mijne Dienaar zijn.

HARDERS-GEZANG.

Op een aangename Voys.

Lieffelijk Bosje, en gy Zilv're Vlieten,
Die onder de Telgen al ruyfchende fchiet-
ten,

ô Plaatsje daar ik nog onlangs vond,
Mijn laghende; blozende Rozemond:
Stroy uwe Bladeren, gy Jeugdige Boomen,
En staakt uw loop; gy vlietende Stroomen,
Neem deel in mijn doodelijk verdriet;
Want Roosje, die schoone, vind ik hier niet.

Minne-Zang.

Stem: Courante la Bare.

Ik min de vrye Vryer-staat,
En zal zo lang ik leef de Trouw verbannen,
Cupido mag zijn Boog vry spannen,
En nemen Juno met haar Broerte baat,
Ik lag om Hymens felle toorts,
En stigt nog brand, nog heete Minne-koorts,
't Is zotheyd zo zijn vryheyd te verpanden,
'k Haat zulken Trouw, En zulke Banden,
Baaren u niet als rouw.

Ik roem de Jagt-godin Diaan,
En laak Vrouw-venus met haar stoute Jongen,
Die vry leeft, die leeft onbedwongen,
Dies zal ik haaken na den Vryen-staat,

En Venus schandelyken gloed,
 Uyt laggen, als Diana altijd doet,
 En zoeken altijd meer en meer t'ontvlugten,
 De naam van Vrouw, Baard niet als zugten,
 En daar na berouw.

'k Hou dan mijn Bed, en Dis alleen,
 Zo zal geen Kind, nog hongerige Spruyten,
 Tot schrapens toe mijn Brypot uytten,
 ô Neen, ik hang zo zwaar geen blok aan 't been:
 Ik blijf van 't lastig zukkel-pad, (Mat,
 En kwelling van Vrouw, Kind, van Wieg en
 't Is my een last, te moeyelyk in mijn ooren,
 Laat andere vry, Dit Deuntjen hooren,
 Aan haar Liefstens zy.

De Trouw schijnd wel een Lust-priëel,
 En Aardzen-hemel, voor veele ongepaarden,
 Die haar een ligt van groote waarde
 Beloven, ach! maar wel in tegendeel;
 Slegt Koper scheynd ons Klater-goud,
 Hoe menig heeft den Dag en Uur beroud,
 Waar op hy zig met onverbreekb're banden,
 Aan d'Egt verknogt, ô Slegte panden!
 Al te dier verkogt.

Weg dan Cupido met u stoet,
 Weg dan met Venus, Juno en met Hymen,
 Ik laat men zo niet t'zamenlymen,
 Al kwaamt gy meer dan met een Æthnaas-gloed
 Mijn Hert dat zal gelijk een Zee,
 In koelte zijn, ik als een Rhee,
 Uw Minne-pijlen vlieden en ontvlugten,
 Heel ongekwest, Zingen voor diepe zugten,
 Ongebonden best, F 5 Een

Een Ander.

Wat isser grooter vreugd op Aard,
 Als gepaard,
 Met malkaar in vreugd te wezen,
 Daar twee zamen eens van zin,
 Vloeyen uyt een zuivre Min:
 Dan hoeft men nergens voor te vrezen,
 Min ontsteekt een Hert vol gloed,
 En geeft moed
 Aan de bloodste van de Menschen,
 Jonk en Oud gevoeld de vlam,
 Die eerst van de Goden kwam;
 Wie zou dan de Min verwenschen,
 Venus die ontfonkte Mars,
 Zelfs hoe bras,
 Hymoeft voor de Liefde buygen,
 Zonder 't zoete Venus-kind,
 Die de koelste Herten bind,
 Viel de Waereld gantsch in duygen.
 Waar is nu mijn Engelin,
 Die ik Min?
 Waar mag 't poezele Meysje wezen?
 Die op Venus Ledikant
 Blussen zal mijn Minne-brand,
 Als de schoonste plag voor dezen.
 Ach daar komt dat Troetel-dier,
 't Oog vol Vyer,
 'k Voel mijn koude Boezem blaaken,
 Gy zult dezen Nagt geruft
 Smaken zoete Minne-lust,
 Als wy aan het streelen raaken

Dar-

Bartel-boeltje gaat te rust,
 Want mijn lust,
 Werd geperst door groot verlangen:
 Gy zult my als een piloot
 Haast zien vaaren in u schoot,
 En daar volle vreugd ontfangen.

Een Ander.

Op een Nieuwe Voys.

Schoon Lief aanhoord mijn klagten,
 Vol van zugten en getreur,
 Die ik zo menig Nagten,
 Heb gestaan al voor u Deur,
 Door Hagel, Sneeuw en Wind,
 Om u mijn liefste Kind,
 Ley ik zo veel verdriet,
 Maar gy en agt mijn niet,
 Denkt vry dat Cupidoetje,
 Al u groote wreedheid ziet.

Den Hemel zal 't getuygen,
 Ja de Sterren Zon en Maan,
 Hoe ik mijn neer zal buygen,
 Als ik voor uw Deurtje staan,
 En zomtijds heb ik geweend,
 Maar uw Hert dat blijft versteend,
 Of is dan mijn elend,
 En ramp u onbekend,
 Ik zal Cupido bidden,
 Dat by u een teeken zend.

Daar zijn meer andere Goden,
 En Godinne in het Veld,
 Die ik al heb ontboden,
 En zy staan hier in verfeld,
 Om dat u zoet gelaad,
 Haar vei te boven gaat,
 En dat kleyn Venus-wigt,
 Voor niemand niet en zwigt,
 Zal ik uw smert doen voelen,
 Al met mijn Vergulde-schigt.

Parnassen-berg geprezen,
 Vol van Zang-godinne schoon,
 Agt ik maar wind te wezen,
 By u Edele perzoon,
 Venus en Diaar,
 Die my tot Minne raan,
 Die stel ik aan een Rand:
 Om u mijn waarde pand:
 Want daar is niet te vinden,
 Haars gelijk in 't gantsche Land.

Als ik maar over-dinken,
 Smelt ik door Minne-brand,
 U Oogjes die zo blinken,
 Klaarder als een Diamant,
 En u Lipjes als Koraal,
 En vriendelijke Taal,
 En uwen frissen gank,
 Daar toe u zoeten Zank,
 Die zullen mijn doen dolen,
 Al mijn leven-dagen lank.

Een Ander.

Op een aangename Voys.

Het best op Aard is een gerust gemoed,
 Dat steeds de pligt van alle deugden voed,
 En noyt ontrufft werd door geen Laster-monde
 Maar als een Rotz onwrikbaar word gevonde,
 In weerwil van,, De Wereld schoon die woed,
 Het best op Aard,, Is een gerust gemoed.

Ik laat de Kroon en Scepter dieze draagt,
 En laat het Goud voor die het Goud behaagd,
 En laat die 't lust zig in de wellust baden:
 Een Aardze-ziel kan zig dog niet verzaden,
 Schoon dat hy daar,, Gelijk een Mol in wroed
 Het best op Aard,, Is een gerust gemoed.

ô Goon, wie had het oyt van haar geloofst;
 Dat zo de liefde by haar was verdoofst;
 Ten eenemaal geheel en al verdurven,
 Ey zegt my dog, waar meê heb ik 't verkurven,
 Mijn waarde Lief,, En opperst mijn vermaak
 Gy zijt die geen,, Die 't binnenste van mijn
 raakt.

De valze Tonge geeft dog geen gehoor,
 Ik zweer u dat gy zijt die ik verkoor,
 Om hier op Aard met u in vreugd te leven,
 Geef mijn u Hert ik zal u 't mijne geven,
 Want ik verga,, Gelijk de Sneeuw op 't Veld,
 Ten zy dat gy,, Mijn door de Min hersteld.

Maar zeg my dog wat zal het wezen dan?
 Als gy regeerd gelijk een wreed Tyran,
 En lagt met al mijn Traanen en Gebeden,
 Heb ik ten vollen dan nog niet geleden,
 Zo bid ik u,, Dat gy mijn Vonnis maak,
 Waar door dat ik,, Uyt al mijn droefheyd raak.

Bekoorlijk Beeld, beheerster van mijn Ziel.
 Die ik het eerst in mijnen boezem hiel,
 Door 't vriendelijk op-slag van uwe oogen,
 Doe riep ik uyt, ô Oogen! vol vermogen,
 Die mijne Ziel,, Zo deerlijk heeft gewond,
 Zijt gy niet wreed,, Zo maakt mijn weer ge-
 zond.

Ik laat de Wijn voor die God-bachus mind,
 En in zijn zap een smaakelijk voedzel vind,
 Ik laat die wil zig in de Wijn haar baden,
 De zoete Min die kan my meer verzaden,
 Er voerd ons Ziel,, Vol vreugd ten Hemel in,
 Niets is op Aard,, Of 't leeft door Liefde en Min.

Amoreus Liedeken.

NA Oost-land wil ik vaaren,
 Daar woond 'er mijn zoete Lief,
 Over Bergen en over Dalen,
 Schier over der Heyden,
 Daar woond 'er mijn zoete Lief.

Al voor mijn zoete Liefs Deurtjen ;
Daar staan twee Boompjes fijn,
Den eenen draagt Noten van Muscaten ;
Schier over der Heyden ,
Den ander draagt Nagelen fijn.

De Nooten zijn zo ronde ,
Kruid-nagelen ruyken zo zoet ;
Ik meende dat my vryde een Ruyter ,
Schier over der Heyden ,
Nou is het een arme bloed.

Hy namze by der handen ,
By haar Sneeu-witte hand ,
Hy leyde ze zo verre ;
Schier over der Heyden ,
Daar zy een Beddetje vand.

Daar lagen zy twee verborgen
Den lieven langen Nagt ,
Van den Avond tot den Morgen ;
Schier over der Heyden ,
Tot schein 'er den ligten Dag.

De Zon is onder gegangen ,
De Sterren blinken zo klaar ,
'k Wou dat ik met mijn Lieftc
Schier over der Heyden ,
In eenen Boomgaardje waar.

De Boomgaard is gessoten ,
En daar mag niemand in ,
Dan de fiere Nagtegaale ,
Schier over der Heyden ,
Die vliegtcr van boven in.

Wy zullen den Nagtegaal binden
 Dat Hoofje al aan zijn Voet,
 Dat hy geen meer zal klappen,
 Schier over der Heyden,
 Wat twee zoete Liefjes doet.

Al hebt gy my dan gebonden
 Mijn Hertjen is mijnder nog groen,
 Ik kan nog evenwel klappen,
 Schier over der Heyden,
 Wat twee zoete Liefjes doen.

Lied van Joosje.

WEL Joosje bent gy de weelde moe?
 Wel Joosje bent gy de weelde moe?

Ik hoor gy zult gaan Trouwen:

Wel mijn lieve Maat ziet toe:

Het Heyleken heeft wat in,

Daar is zo veel aan vast,

Doet wel en laat u raden,

En houd u uyt den last,

De vryheyd kan niet schaden,

Want die by de Jonkheyd past.

Ten eersten komt daar een Kind of twee, &c.

Van alles moet daar wezen,

Of daar is in Huys geen vree:

Men heeft zo veel van doen;

Stoel, Wieg en Bakermat,

Luyerman, en ook de Lutren,

Wel hoe, ik weet niet wat,

't Is wel om te betreuren,

Altijd schort 'er dit of dat.

In 't Baaren zo roept men Man en Maagd, &c.
Ey Buurwif komt wat haastig,

Want mijn Vrouw krijgt vlaag op vlaag:
Dan gaat het stormen aan,
De Man moet uyl te post,
Den Doctoor moet men haalen;
Aeer de Vrouw verloft,
Zint-felten mag het betaalen,
Wat het Kinder-maaken kost.

De Wyven vlammen op 't Kinder-maal, &c.
Haar brassen en haar smeeren

Dat maakt een Kalis kaal:
De Kraam-bewaarster spreekt,
Om Geld, om Zout, om Zeep,
De Zuygster moet men loonen,
Vroed-vrouw, en al 't gesleep;
Ik had liever Duyzend Kroonen,
Dan ik had zulken neep.

Ten besten als 't Kind te sterven raakt, &c.

Dan wederom aan 't loopen,
Datter word een Graf gemaakt:

De Brouwer en d' Accys,
Dood-graver in den nood,
Kannen en Glas-verhuurder,
Houd u den Buydel blood,
Dan valt 't nog veel zuurder,
't Kinds Begraffenis ter Dood.

Nou Joosje doet evenwel u zin, &c.

Ik raad u maar ten besten,
Om dat ik uzeer bemin,

Want

Want als gy zigt getrouwd,
 Uw vry heyd is gedaan,
 Gy diend uw Vrouw te vragen,
 Als gy eens uyt wild gaan,
 Haar ftuurs gekijft verdragen,
 Ja te Vuur en te Zwaard ftaan.

Aangenaam Minne-Lied.

ALs ik mijn Philis kuffen mag,
 Lag ik met goede lekkernyen,
 De Zon op 't schoonfte van den Dag,
 Kan my niet als haar Oog verblyen.

Laat Phæbus in het Morgen-rood,
 Zig met Aurora vry vermaaken,
 Ik leg liever in mijn Philis-schoot,
 En pluk de Roosje van haar kaaken.

'k Misgun Jupyn zijn spijtig Wif,
 Nog Mars zijn Boeltje uytgelezen,
 Dat Bachus by zijn Ceres blijf,
 'k Wil liever by mijn Philis wezen.

Haar aanschijn mijn een Hemel strekt,
 Haar oogjes zijn mijn Zonne-stralen;
 Ach alze mijn dat ligt ontrekt,
 Verdwijn ik in een Nagt van kwaalen.

Het Rood-koraal is zonder glans,
 By 't geurig blos van haare Wangen,
 Mijn Ziel blijft in de Goude-krans
 Van haar gekrulde Lokjes hangen.

Zy

Zy is altijd tot Min bereyd,
 Noyt heeft de haare mijn verdrooten;
 Wat heb ik vaak al zoetigheyd,
 In haar omhelzinge genooten.

Die vreugd gaat noyt uyt mijn gemoed,
 Nog nimmermeer uyt mijn gedagten,
 Mijn Philis ach! hoe zoet, hoe zoet,
 Is 't in u Armen te vernagten.

Van 't Waardinnetje.

Het Wijntje dat is 'er zo zoet van smaak,
 Het heeft 'er ons aan den drank gemaakt,
 Den een zal men houden, den ander zal men
 slaan,

Wy zullen alle drie met het Gelag door gaan.

't Waardinnetje in de Kamer kwam,
 Eenen blank Zwaard al in haar hand nam,
 Met een blank Zwaardetje en eenen Roer,
 Zo sprong dat Waardinnetje over de Vloer.

Zy zeyde za Gasten 't en mag 'er zo niet zijn,
 Voor u en is 'er geen Biertje of geen Wijn,
 Voor u en is 'er geen Biertje of geen Wijn,
 Of daar moest eerst een Goud-guldentje zijn.

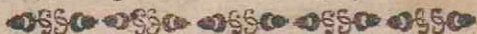
De Jongste in zijn Binne-beursje schoot,
 Hy haalden daar uyt drie Kroonen waaren rood;
 Hy haalden daar uyt drie Kroonen waaren rood;
 Die worp hy 't Waardinnetje in haar schoot.

Hy

Hy zeyde Waardinnetje daar is 'er jou Geld,
 't Iffer niet te veel, maar 't iffer wel geteld,
 't Iffer niet te veel, maar 't iffer wel genoeg,
 Kom laat 'er ons drinken tot Morgen vroeg.

Tot Morgen vroeg en mag 'er niet zijn,
 Ik moeter van Avond nog over den Rijn,
 Ik moeter van Avond nog over den Rijn,
 Ik moet by de Koning zijn Dogter zijn.

De Koning zijn Dogter en is geen Reyne-
 maagd,
 Zy zeggen dat zy een Kindeken draagt,
 Een Kindeken te dragen is eerbaarheyd,
 Reyne-magette sterven is mallyghyd.

Lie I van den Koopman.

Op een aangename Voys.

WIe heeft het oyt gehoord,
 Van zo een aardig klugje,
 Als ik zal brengen voord?
 't Is van een Juffrouw hier ter Steê,
 Als haare Man ging reyzen,
 Wasse wel te vree,

Sinieur ging uyt het Land,
 Om Koopmanschap te dryven,
 Terwijl komt een Galand,
 By Juffrouw die te zamen wel,
 Malkander kareffeerden,
 Door het Minne-spel.

Zy

Zy dronken Wijn en Zek ,
Zy aten daar Patreyzen ,
Een Snipje met zijn Drek ,
Het was een Mars en Venus-wigt ,
Die daar den Standaard zwayden ,
Met zo menig Schigt

Juffrouw zat in 't Zalet ,
Met haar Galant te joelen ,
Zy gingen zaam te Bed ,
Maar toen zo kwam kloppen Sinjeur ,
Juffrouw die sprong uyt Bedde ,
Vraagde wie isser veur.

Hy sprak doet op met haast ,
Mijn Lief ik kom van 't reyzen ,
Juffrouw die stond verbaast ,
Zy sprak tot haar Galant met spoet ,
Wild baffen ende tieren ,
Als een Hondje doet.

Als ik de Deur ontsluit ,
Wild dan maar lustig keffen ,
En loopen der zo uyt ,
Ik zal 't dan alles maaken wel ,
Dat van ons conversatie ,
Niemand weeten zel.

Hy keften baf , baf , baf ,
Terwijl zy open deeden ,
Sinjeur schrikten daar af ,
Hy dogt hoe komt dat Hondje hier ,
Of zou mijn Vrouw dat Beesje ,
Houwe voor pleyzier.

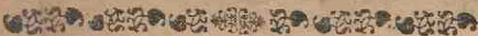
Sinjeur was pas in Huys,
 Of vraagde na het Hondje,
 Dat daar met groot gedruys,
 Zo keften in den Avond laat,
 Juffrouw die sprak zeer droevig,
 Och het is op Straat.

Zy riep Petiet, Petiet,
 En zocht in alle hoeken,
 Het Hondje was 'er niet,
 Dat Beesje was tot mijn vermaak,
 Als gy bent uyt den Landen,
 Het ons Huys bewaard.

Het slaapt 's Nagts in mijn Schoot,
 Het kust en likt mijn Mondje,
 't Leyd by mijn Borsjes bloot,
 Het kan op-zoeken als een Hart,
 't Is zo een vinnig Reutje,
 Als gy 't maar eens zart.

't Is maar twee Vuyften groot,
 Met wit en zwarte plekken,
 Voor aan zijn Neus wat rood,
 Sinjeur die sprak toen overluyt,
 Wild na de Roeper loopen,
 Laat het roepen uyt.

Men liet het roepen om,
 Al die het brengt te regten,
 Zes Gulden tot een Som,
 En zo wierd Sinjeur stil gekroond,
 Met Hoorens van het Hondje,
 Juffrouw bleef verschoond.

 Van Anke von Trare.

1.

Anke von Trare is die mir gefeld;
Zy is mien leben mien Goed und mir Geld.

2.

Anke von Trare, mien Rijkdom, mien Goed,
Is miene Zeele, mien Vleis und mien Bloed.

3.

Anke von Trare heeft wedder 'er Hert,
Op mier gericht in liebe ond in smert.

4.

Komt 'er dats ongeluk om ons te schaen,
Wie zind gezind bi ein ander to staen.

5.

Gelych wie ein Palmboom her uber zikh richt,
Je meer hem Hagel und Regen ansicht.

6.

Krankheyd, vervolging, bedroefnis und pain,
Schal unzer betzer vergnuginge zain.

7.

Ich wol dig volgen durch Wasser, durch Meir,
Durch Eis, Durch Eizer, durch schandig Heir,

8.

Wat wurd de liebd in uns machtig und groot,
Durch kruys, durch lyden, durch allerley nood.

9.

Anke von Trare, mien rijkdom, mien zin,
Mien lebe slyt to dienen hen in.

10. Wa

10.

Wat heeft de liefde voor eimen beftand,
Wo nicht ein hart is, ein mond, und ein Hand.

11.

Wo Man zich het zagen, krabbelt und sleeft,
Und gleicht wie Honden und Katten bejeeft.

12.

Anke von Trare dat wol wie nicht doen;
Du bist mien deutke, mien scheske mien Hoen.

13.

Wat ich gebede, wart van zi gedaen:
Wat ich verbede, dat laet zi mi itaen.

14.

Wat ich gebede, begerest die ook,
'k Laat dy den Rok, und du laft mi den Brook.

15.

Du bist mien Anker mien zoeteste roe,
Und Lief und Zeele word ik nu, und doe.

16.

Dat maak een leben des Himmelschen Rych,
Durch zamen weerd dats der Hellen gelych.

Lied van Dorothea.

DOrothea hoord mijn zugten,
Wild niet voor u Minnaar vlugten,
Laat mijne Min, In uwe lieve Boezem in,
Ach ziet, Verdriet,
Dat ik in mijn Hert moet dragen,
Schoone Zon, Ach hoe kon,

Meer

Meer dan gy mijn Ziel behagen ;

Ik verpand , Hert en Hand ;

Nu ik in u liefde brand.

Venus-wigje Cupidoetje ,

Die mijn kwetste met een schootje ,

Wie gunt gy 't Lot, Van zulk een zoet genot.

Van haar , Die daar ,

Schijnd geteeld te zijn voor Goden ,

Die Jupyn , In den schijn ,

Wel zou van den Hemel noden ,

Want zy is , Voorgewis ,

Meer dan Daphne en Philis.

Hoe gelukkig zou hy wezen

Die maar eens het zoet mogt lezen ;

Van 't geen hy vond ,

Omtrent haar rooder-mond ,

En dan , Die an ,

Haar teere Borst mogt voelen ;

Hoe de Min , Midden in ,

Haar verholen Ziel komt doelen ;

Ach hoe zoet Zou die gloed ,

Toonen waar men wezen moet.

Liefik volg u fiere schreeder ,

Om het zoet van uwe leeden ,

En om het wit , Dat in uwe Boezem zit ;

Mijn Hert , Dat werd ,

Aan het uwe vast gestrengeld ,

Ik verwacht , Dag en Nagt ;

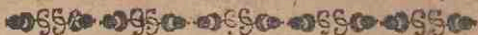
Dat gy eens te zamen mengeld ,

Want de Min , Mijn Godin ,

Zal noyt wijken uyt mijn zin.

F

Oost-

Oost-Indies Lied.

Op een aangename Voys.

HEt is nu ruym vijf Jaar geleden,
 Toen ik naar Oostlinje zoet,
 Van mijn Silvia geprezen,
 Nam een afscheyd met ootmoed,
 Ik koos doe de woeste Zee,
 Voor al het gewolde Vee.

Ik heb Japan ook wel bekeeken,
 En Ambon ook van 's gelijk,
 Langs de klaare Water-beeken,
 Vol van Water en Vogelen rijk,
 Daar dat zwarte geyle goet,
 Haare graage lusten boet.

Van Japan al na Malakken,
 Hieten zy ons wellekoom,
 Suratte laaten wy plakken,
 Daar de Matroosjes hebben de room;
 Drinken de Wijn van 't overschot,
 Lustig uyt de Terri-pot.

Het is mijn nog niet vergeeten,
 Toen ik met de Akkerman,
 Op zijn Akker-kar gezeeten,
 En wy dronken lustig an,
 Van Malakken al na Goeree,
 Lammere en Duytjes mee.

Nu ben ik veranderd van zinnen,
 Ik wil trekken na mijn Lief,

En verlaaten de Zwartinnen,
Want ik heb 'er een Minne-brief,
Van mijn zoete Silvia,
Daar ik grondig uyt versta.

Als dat haar Oom is uyt 't leven,
En den Inboel van vermoog,
Zy is in 't bezit gebleven,
Van Huys, Hofen Bogaard hoog,
En van alderhande Fruyt,
Ook van Petercely-kruyd.

Ik wil dat Land weer gaan bezayen,
Als ik van te vooren dee,
Om de Vrugt daar van te mayen,
Laat de Scheepjes vaaren in Zee;
Ik kies voor de Baaren straf;
Eenen groenen Herders-staf.

Hoe zal mijn Silvia staan kijken;
Als zy Coridon aanziet,
Komen uyt Oostindien Rijken,
En zy hem dan wellekom hiet,
Met een Kleed op 't Nieuw fatzoen;
Als de Oost-Indiesvaarders doen.

Ik zal mijn Lieffte met een Wagen;
Zoetjes reyden aan de Strand,
En mijn Paardjes laten draven,
Dat zy stuyven door het Zand,
Drinket de Wijn maar eens rondom;
Want ik ben de Bruydegom,

Amoreus Liedeken.

LEstmaal in 't ryzen van een koele Morgen
 Zo heb ik mijn begeven op de Jagt,
 Al op een Wegetje onbedagt:
 Vond ik een Maagetje zitten verborgen,
 Onder de Boomen daar 't zo groene was.

De Vogelen die zongen met genugten;
 't Gedierte maakte daar een zoet geluyd,
 Philander speelden op zijn Fluyt;
 Zo datter niet en waar als groot gerugten,
 Ja met geen Tongen waarte spreken uyt.

Doen zag ik haare twee sneeu-witte Pram-
 men

Zo zoetjes op en dan weer neder gaan,
 Doen begoft mijn Jong-hert te slaan,
 Zo dat ik niet langer kon de vlammen,
 Ja kon verbeyden om by haar te gaan.

Ik ben zo zoetjes doen by haar gekomen,
 Om eens te zien wie dat de Maget was,
 Philander mijn goedgunstig was,
 Zo dat ik datelijk wel heb vernomen,
 Aan haar schoonheyd dat zy mijn Liefste was.

Ik nam dat zoete Kind in bey mijn Ermen:
 Voor haare rooder-mond heb ik haar gekust,
 Ik zey mijn Engel weest geruft:
 Ik blijf u Dienaar, ik zal u ontfermen,
 Ik zal u laven na mijn eyge lust,

Maar

Maar haare Vrienden hebben het vernomen,
 De valze Tongen die daar kwamen by,
 Dat brengt mijn Hertjen in de ly,
 Maar nu zo is zy van mijn weg genomen;
 Om dat ik 'er niet meer zou komen by.

Ik doe mijn klagten aan de groene Boomen;
 Ik zugt, ik klaag, wie helpt my uyt de pijn,
 Mijn Liefste was mijn Medicijn:
 Maar nu zo kan ik by haar niet weer komen:
 Dat doet mijn Ziel in groote droefheyd zijn.

Wat kan een Minnaars-hart ook meer be-
 zwaaren,

Als hem de Liefste alzo werd ontruk't?
 Dat bragt mijn Zieltje in den druk,
 Maar ik en zal eylatie niet bedaaren,
 Of de Godin, zal toonen weder-luk.

Maar of ik klage of kerm, ofte smecke,
 Eylaas de Liefste die agt niet mijn pijn,
 Dies zy geen droefheyd ziet aan mijn,
 Konde de Aarde of de Boomen spreekē,
 Die zoude mijn getuyge kunnen zijn.

Wat helpt latie al dat lammenteeen,
 Nu ik 'er missen moet mijn lieve Bruyd,
 En of ik schrey mijn oogen uyt,
 Van droefheyd groot, ik moetze dog ontbeeren
 Mag het niet zijn; zo sterf ik tot besluyt.

Een Ander.

Op een aangename Voys.

TRoosje mijn uytverkooren,
 Hoe komt dat gy zo wreed zigt;
 Troost mijn of ik ga verlooren,
 Al door de Minne-spijt,
 In't Graf schoon Lief in 't Graf.
 Ach! ach! in 't Graf, Mijn leven sneyd af.

Jonkman schep nu der genugten,
 En laat vaaren al uwe smert,
 Want alle u Minne zugten,
 Die leggen in mijn Jonk-hert,
 En ik zal schoon Lief en ik zal,
 Ach! ach! en ik zal, U Minnen voor al.

Wel nu mag ik gelukkig wezen,
 Al door dat Minne-vier,
 Dat ik 'er u Bloempje mag lezen,
 Eer dat ik zal scheyden van hier,
 En u Blom schoon Lief en u Blom,
 Ach! ach! en u Blom, Daar ik 'er om kom.

Die zal ik u laten plukken,
 Schoon ze is van groote waard,
 Dies zal ik 't laten gelukken,
 Al met eenen Minnend-zwaard,
 Ach zoetjes mijn Heer, ô mijn Eer,
 Och! och! mijn Heer, Je doet mijn zo zeer.

Lief

Lief als men de weg gaat maaken,
 Zo moetje wat pijn door staan,
 't is om wat vreugde te raapen,
 De pijn is zeer haast gedaan,
 't is om Min schoon Lief, 't is om Min;
 Ach! ach! 't is om Min, Het gaat naar mijn zin.

Nu hebje mijn Eerdje gestoolen,
 En gy bluft uwen brand,
 Waar door wy t'zamen nu dolen;
 Al in den Egten-verband,
 Met verblijd schoon Lief met verblijd
 Ach! ach! met verblijd, Spijt die 't benijd.

 Minne-Zang.

IN de Min vind ik genugten,
 En ik in de koele Wijn,
 Die verdrijft alle ongenugten,
 By mijn Lief is 't zoet te zijn.
 Zegt mijn wat pleyzier kan 't wezen?
 Alle Dagen vol en zat,
 De Wijn kan ons van smert genezen;
 Ik loop geen Meysjes agter 't gat.
 Ik leef geruft en zonder zorgen,
 De Wijn versterkt mijn Hert en zin;
 Heb ik geen Geld de Waard zal borgen,
 En dan lag ik met de Min.
 Dat zijn al maar zotte reden,
 En een regte Dronkaards praat,
 Maar een Meysje fraay van leden,
 Dat is daar mijn Hert na staat.

Dronkaards zijn gelijk de Beesten,
 Wel wat zijn de Minnaars dog?
 Niet als ongerusten Geesten,
 Vol van listen en bedrog.

Laat ons niet meer disputeren;
 Van de Liefde of van de Wijn,
 Laat ons zamen accorderen,
 En dan laghende vrolijk zijn,
 En dan La ha ha ha haghende,
 En dan laghende vrolijk zijn.

Een Ander.

En Juffrouw schoone,
 Zy spand de kroone,
 Want haar Schoonheyd behaagt mijn boven al
 Zy is reyn van leden, Zeer wel besneden,
 Zy spreekt met reden, Als een Advocaat,
 Als een Godin zo gaat zy over Straat.

Zeer admirabel, Zeer presentabel:
 Geen schoonder kan in de Wereld zijn;
 Een Engels wezen, Moet zijn geprezen,
 Mijn uytgelezen, Klaarder dan de Maan,
 't Is noyt volprezen, om haar te spreken aan.

Haar Goud-geel Hayr,
 Twee bruyne Oogjes klaar

Haar roode Wangen zijn mijn principaal,
 Yvore Tanden, Sneeu-witte Handen,
 Kloek van Verstande; Lipjes als Koraal?
 Haar stem verdooft de siere Nagtegaal.

Een

Een Ander.

Vrienden zou men niet vrolijk wezen ;
 En in zijn tijd gelukkig zijn ;
 Men zal na roem of liefden streven,
 Ik hou 't met Veld of Juffrouw Katrijn,
 Men zal na roem , of liefden stre he he he ven ;
 Ik hou 't met Veld of Juffrouw Katrijn.

's Winters zal men van liefde spreeken ,
 Terwijl een ander zit en treurd ,
 Als ik mijn Vyand heb doorsteeken ,
 Min ik mijn Kloris op haar beurt :
 Als ik mijn Vyand heb doorste he he he ken ,
 Min ik mijn Kloris op haar beurt.

Ach Kloris lief mijn wel-beminde ,
 Want uw zoet wezen heeft mijn behaagt ,
 By u plagt ik wel troost te vinden ,
 Maar 't is veranderd wreede Maagd ,
 Ik kies de Wijn voor al mijn vri he he he hinden
 Dat is het best 't geen mijn behaagt.

Ik wil met Bachus mijn vermaaken ,
 En gaan verlaaten Vrouw-venus gespuys ,
 Van Wijn kan men de Vreugde maaken ,
 Daar men hoord 't zwaare Speel-gedruys ,
 't Zijn beter als Vrouw-venus za ha ha haken.
 Daar men zit by de Wijn in Huys.

In deze Vles mijn waarde Vrinden ,
 Zal ik mijn verdriet verdwijnen doen ,

Want na een Dronk zal men bevinden,
 Dat ja de Wijn ons Min kan voen,
 Want na een Dronk zal men be ve ve vinden
 Dat ja de Wijn ons Min kan voen.

Adieu Vrouw-venus met al uw lonken,
 En ook mijne Kloris Appelbloos,
 Want ziet ik was in Min verdronken,
 Dat ik u voor mijn Bruyd verkoos,
 Daarom een Glaasje Wijn gesc ho ho honken
 Dat maakt het Hert verheugd altoos.

Een Ander.

Stem: *Als't begint.*

WAnneer de Zon in het Morgenrood,
 In 't Oosten kwam ontmoeten,
 Lag Phœbus in Auroraas schoot,
 Om Zee en Duyn te groeten,
 Om Roos, en Blom, om Phiolet,
 Met Elst en Linde digt bezet,
 Door Zuyer-koelt te buygen,
 Om druppels die als Christalijn,
 Op Roos en Blom gedropen zijn,
 Vol Nectar in te zuigen.

De vers ontloken Dageraad,
 Begroet van Zuyer-winden,
 Haar Morgen-zugjes vallen laat,
 Op die beladen Linden,

De Zon in 't Oosten opgeftaan,
Speeld met zijn glans op groene Blaan,
Van hoog-getopte Boomen,
Van waar mijn Philis dreef haar Vee,
Tot op den Oever van de Ree,
En brakke Water-ftroomen.

Haar Schaapjes aan de Waterkand,
Verkwikte door 't verkoelen,
Mijn Philis gaat terwijl op Strand,
Haar blanke Voetjes spoelen,
En slobbert in het ruyzend Nat,
Dat haar tot aan de Middel spat:
Door drifjes op-gevlogen,
Noyt zoeter vreugd noyt blyder Dag
Als doen ik weer mijn Philis zag,
Haarnatte leden drogen.

Haar open Boezem heel ontbloot,
't Albaster wit verdoofde,
Haar blanke Kaakjes bloozend rood,
Auroor haar glans verdoorde,
Hoe graagde mijn verliefde Zin,
Na dit genot door zoete Min,
Dog dorft het niet betragten,
Dies was de vreugde voor my een fmert,
En vreugd voor 't Oog, en pijn voor 't Hert,
En fluyt voort mijn gedagten.

Van 't Boksvoetje.

ALs 't Boksvoetje speeld op zijn Pypje in 't
Dal,

Zo zingen en springen de Satertjes al,
De Boompjes in 't Wild,
't Gantsch Bosjen dat drilt,
En schaterd van 't lieffelijk na-geschal.

Het Riet daar wel eertijds Cyringe in zat;
Staat levend', en bevend' en schut als een blad,
Ja zwierd heen en weer,
Gelijken een Veer,
Daar 't ruyzende Windje maar even om vat.

Dit wilden d'Arcadische Nymphjes eens zien;
Wat wonder, dat onder dit speelen geschien,
Dat langs het Geboomt
En Beekjes gestroomt,
Haar bruyzende Golfjens heenen vlien.

Dus zijn zy het Bosje ten eynde gegaan,
En liepen, en riepen de Satertjes aan,
Maar 't looze gebroed,
Ligt haastig de voet,
En hebben de Harderinne gevaan.

Daar waaren doen latie de Nymphjes in nood,
Zy lilden en trilden en zagen als dood,
En riepen och! och!
Maar 't looze gedrog,

Die hebben haar poezele Leden ontbloot,

Ter

Terwijl dat Pan schaterd en lagt,
Zo zongen en sprongen dit Geyte-geslagt,
Ja deden in 't Veld,
Daar 't meeste geweld,
En hebben d'onnozele Nymphjes verkragt:

Dit hebben de Harders door d'Echo ge-
hoord,
Wiens harten, vol smarten zo waaren gestoord,
Dat yder een Eed,
Aan Jupiter deed,
Te wreeken, of alle te worden vermoord.

Dus vielen zy op de Rovertjes aan
Begonden, in 't ronden, met Knuppels te slaan;
Met Schoppen en Spa,
En riepen za, za,
Hey Saters wat hebge ons Nymphjes gedaan.

De Splitte-koots namen wel haastig de vlugt;
Maar lagten, en dagten om zulken klugt,
De Harders verbaast,
Die vonden wel haast,
Haar Nymphjes, maar waaren in groot gezugt?

Daar was het doen latie een droevige tijd,
Zy knarsten, en parsten, haar Traanen van spijt,
En hebben uyt lust,
Haar Nymphjes gekust,
Maar veele die waaren haar Maagdom kwijt,

Minnaars-Lied.

Stemme: *C'est un amant, ouvre la Porte.*

Indien oyt Maagd haar droeve klagten,
 Vermogt te brengen aan den dag,
 Ik ben het die geheele Nagten,
 Ik ben een Maagd die klagen mag.

Ik was een Bloempje vers ontlooken,
 Ik was een Roosje noyt geplukt,
 Van Vryen was my noyt gesproken,
 Door liefden was ik noyt verrukt.

Ik ging met Dogters van de Lande,
 Ik ging bezien een vreemde Stad,
 Ey! ziet daar bleef mijn eer te pande,
 Eer't ymand wist, was ik gevat.

De Jonge Prins in Min ontfteeken,
 Die kwam aan mijn zijn gunste bien,
 Ik onbewuft in Hoofze treeken,
 Ging met hem, om het Hof te zien.

De Maagden, die omtrent my waaren
 Die gaf men vast een zoete praat,
 Ach, zy nog in haar domme Jaaren,
 En zien niet watter omme gaat.

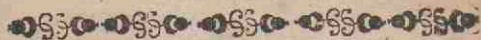
Ik werd in stilheyd weg genomen,
 En ik weet niet, waar heen gerukt,
 En eer ik weder mogte komen,
 Zo was mijn Bloempje cylaas geplukt.

Ik was bedroefd in al mijn zinnen,
Maar hy bood my zijn Regter-hand,
En zwoer, hy zou my eeuwig Minnen,
Hy zou mijn eeuwig zijn verpand.
Dies om mijn droefheyd af te weeren,
Zond straks zijn Vader uyt de Stad,
En liet in Egte mijn begeeren,
En bood ons Eer, en groote Schat.
ô Broeders vol onwijze kuuren,
Die niet als Bloed en wraaken dorst,
Gy doet de Stad den dood bezuuren,
En in de Stad den Jongen Vorst.
Daar leyd de Vader dood geslagen,
Daar leyd de Zoone nevens hem,
Daar hoord men Duyzend Vrouwen klagen,
Maar boven al mijn droeve stem.
Wat ging u aan, ô Rouwe-gasten,
Te komen tot zo wreeden vond,
En zo geweldig aan te tasten,
Die my alleen vereeren kond.
Ik waare nu als Koninginne,
Gekroond in Sichems hooge Zaal,
Ik leefde nu in Egte-minne,
Maar gy verbrod het altemaal.
Nu moet ik al mijn leven treuren,
Gelijk een Tortel-duyfje plag:
Geen Prins, geen Man, zal my gebeuren;
Och! waar dit nu mijn lesten Dag.
ô Bloedig Zwaard van wreede Menschen,
Waarom dog hebje my gespaard?

Ach;

Ach! nu en heb ik niet te wenschen,
Als in de Dood te zijn gepaard.

Nu Vrijsters wild dees les onthouwen;
En weest geleerd door mijne pijn,
Kwa Beenen, ende goede Vrouwen
En moeten niet uythuyzig zijn.

Lied van Carileen.

Carileen, Ey wild u niet verschuylen;
In het diepste van het Woud,
Maar hoord mijn Nymphje hoord,
Ey, maar een woord,
Van Kloris, waar op dat gy u vast vertrouwd,
Zeg waar heen,
En vreesst gy niet de kuylen,
Waar de Nymphje-schakers zijn;
Dat Saterlijk-gebroed,
Dat geyle goed,
Dat schend zo menig zoete Nymphelijjn;
Dus Herdereffe
Keerd terwyl'ge meugt,
Zijt geen Moorderesse,
Van u eygen Jeugd,
Maar ziet, 't Verdriet, 't Geen u genaakt,
En keerd, Eer gy leerd,
Hoe Saters-schaking smaakt.

Nu 't geviel, Gy mogt eens loos ontkomen
Deze Splitte-kootjes list

Door

Door loop of snelle vlugt,
 Of naar gezugt,
 En datje het Bosjes naare Wegen wift,
 Ach mijn Ziel,
 De Takken van de Boomen
 Met haar zwaar neerbuwend' Lof,
 Die raakten dan mijn Hert
 U Haar verwerd,
 Wie zou daar, mijn Lief, en Engel helpen of,
 Tygers nog Leeuwen,
 Die Jonk ende Oud,
 Door al haar schreeuwen,
 Dreunen door het Woud,
 Dat 'tlild, En drild, Van groote bangigheen,
 Wie zag, Het geklag,
 Van die lieve Carileen.

Kom, ey kom, En wild u wreedheyd buygen,
 Al mijn Schaapjes schenk ik u,
 Mijn Huyzing en mijn Stal,
 Mijn al en al, (schuw,
 Hoe moogt gy nog langer Nymphje wezen
 Keerd wederom,
 Mijn Staf die zal getuygen,
 Hoe u Kloris trouw bemind,
 Wanneer uw lieve woord,
 Zal komen voort,
 En dat men ons Zieltjes t'zaam in den Egte
 bind,
 Als hy zal drukken,
 Lipjes ende Mond:
 Het zal wel lukken,

Het

Dat zweer ik u terftond,
Ik weet, Met leet, Gy zeggen zoud,
Wat mogt, Onbedogt,
Ik vlugten dus in 't Woud.

Ach, zy keerd, Nu is mijn Staf bepereld,
Kloris loop u Liefje te g'moet:
Mijn Hertje werd verheugd,
En springt van vreugd,
Mijn Zieltje gevoeld het alderzoetste zoet;
Nu braveerd
Mijn Min de gantsche Wereld,
En den Hemel laat het toe,
Mijn zoete Carileen,
Mijn eenigste een,
Ik weet naau wat ik door groote blijdschap doe,
Laat ik u Lipjes,
Aangename Maagd,
Drukken haar Tipjes,
Nu 't de Goôn behaagd:
En gy, Doet vry, Al wat u lust,
Gy moet, Nu zo zoet,
Van u Kloris zijn gekuft.

Zuyde Wind Komt met u zoele waassem,
Aurora, ey komt met U koelt,
Want uyt mijn Liefjens ligt,
En uw aangezigt,
Een Beekje van zweet, en heete tranen spoeld,
Herders-kind,
U Hertje snakt naar aassem;
Ruft hier onder 't geurig blos,

Hoe zwoegt uw lieve Borst;
 Ach, dat ik dorst,
 'k Ontreeg u mijn Lief, tot aan den Middelloos,
 Rust op de Kruidjes,
 Of in Kloris-schoot,
 Strengeld u Tuytjes,
 Nu met Roosje rood,
 Op dat, Geen Blad, U Kranffelijn;
 Omvlegt, Voor in d'Egt,
 Gy Kloris-bruyd zal zijn.

Minne-Lied.

Stem: *Als 't begint.*

WAnneer de Zon zijn Paarden mend,
 Uyt 't Oosten Westwaard op,
 En als zijn Jagt in 't Zuyden rend,
 Dan zweetet Y das top,
 Dan stild den loop der Rivieren,
 Dan waayd geen Lover der of,
 Dan gaan de Nimphjes pleyzieren,
 In 't schaduw van 't Lommer-lof.
 Zo beurden 't op een Midden-dag,
 Op 't heetste van de Zon,
 Dat ik mijn dorst te lessen zag,
 Uyt Beek of koele Bron,
 Zo hoor ik in lomm're der Boomen,
 Het ruyssen van een Fonteyn,

Ik spoeyde my na de Stroomen,
Daar vond ik een Nymphje alleyn.

Die zat met haare Leden naakt,
Om t' spoelen in de Vloed,
Het schein zy was in slaap geraakt;
Dat deed' mijn nog zo goed,
Want geen Diana geleekze,
Nog ik geen Acteon,
'k Bleef stil staan, en ik bekeekze;
Veel vreugden dat ik bevon.

Daar zag ik aan haar Goud-geel Haar;
Dat krinkeld en krullende wast,
Haar Voorhoofd als een Pronk-altaar,
Zo wit als een Albast,
Haar Neusje zo net besneden,
Haar Mondje korale-rood,
Haar Kaakjes en andere leden,
Die maakten my levende dood.

Nog zag ik dit Godinnetje,
Van Lit tot Lit in als,
Haar wel-gekloofde Kinnetje,
Haar poezele blanke Hals,
Doen zag ik nog wat lager,
Ik was 'er tot keyken gezind,
Mijn lusjes die wierden veel grager,
Ik wierder door 't keyken schier blind,

Ik die voor op haar Boezem zag,
Twee Mammetjes wit en bol,
Doorstraald met blaauwe Aders ach!
Van Melk en Honing vol,

Haar

Haar Tepeltjes rood-koralig,
 Daar druypter een Nectar uyt:
 Ô Goden wie is 'er zo zalig,
 Die genieten mag zulk een Bruyd.

Mijn oog dat mijn tot Minne dreef,
 Dat zag haar Buykje aan,
 En straalden na de Middel-schreef,
 Daar vond ik nog wat staan;
 Dat was ik en derft niet zeggen,
 Het zingen is te gemeen,
 Ik ging 'er wat by haar leggen,
 Doen ontwaakteze zo het schein.

Maar ik omhelsden haar terstond,
 Ik greep haar in mijn Arm,
 Ik kuste haar lieve rooder-mond,
 Cupido blies allarm,
 Haar twee Bruyn-oogjes die lonkten;
 Zy zagen mijn vriendelijk aan,
 Mijn Bloed in de Aders ontfonkte,
 Een zugjen heeft zy der gedaan.

De Zieke Bruyd.

Op een aangename Voys.

EY lieve Jan loop met een zet,
 En haald den Doctör hier,
 Ik weet niet wat ons Neeltje let,
 Mijn deert dat Jonge Dier
 't Word een zo fraayen Vrystertje;

Enzy is alzo krank,
 Zy zugt zy steend, zy maakt geweent,
 Haar lust nog Spijs nog Drank.

Wel goeden-dag mijn Doctoor,
 Mijn Dogter gaat zo droevig af,
 En weetje daar geen raade voor,
 Zo raakt zy ligt in 't Graf,
 En zoud ik dan mijn Jongste Kind,
 Mijn Dogter in mijn hert,
 Die ik altijd zo heb bemind,
 Die leyd in groote smert.

Waar is u Dogter beste Man?
 Ach zy leyd in 't Zalet,
 Kom wil ik haar bezoeken dan
 En treden voor haar Bed,
 Ik heb zo menig zoete Maagd,
 Genezen van haar pijn,
 Och Doctor my dit wel behaagt,
 Wild ook haar Doctoor zijn.

Goeden-dag Neeltjen, hoe is 't al,
 U Ziekten is mijn leed,
 U Pols die slaat zo dapper snel,
 En 't heele Lijf is heet,
 Maar na dat ik bemerken kan,
 Patroon houd goede moet,
 Een Vryer haar genezen kan,
 't Is Liefde die 't haar doet.

Zus, zus en wat gezeg is dat,
 Is 't Liefde? 't mogt de droes,
 Ik schop de Kleuter een voet voor 't gat,

De Kop word mijn zo kroes ;
 Ja, 't is haar eerst en zy is Jong,
 't Is Kalver-liefd' opregt,
 Die komt zo op een stel en sprong,
 En neemt de Jeugd heel weg.

Sta op jou Kleuter, dit 's een deun,
 Hoe steld gy dus den dief,
 Och Vader, 't is een Edelmans-zeun,
 En ik heb hem zo lief,
 Hy heeft my met zijn praat verleyd,
 Ik ben op hem zo groen,
 Een Vent die niemendal en beyd,
 Wat zoud ik daar meê doen.

Daar 's Jaques die u wel begeerd,
 Die staat gy niet te woord,
 Hy is van alles gestoffeerd,
 Wat tot de Winkel hoord,
 Wat dunkt u dog van zulken zaak,
 Daar 's Klaartje mijn Speel-meyd,
 Zijn zuyker is niet zoet van smaak,
 Heeft zy mijn wel gezeyd.

Ey hoor, en wat gezeg is dat,
 Hoe komt de Jeugd zo dom,
 Hebt gy al zulken praat gehad,
 Wel Vader, wel waarom,
 Als Meysjes by malkander zijn,
 Gy weet niet wat een praat,
 Datter van zulke zaaken zijn,
 En watter al om gaat.

Heer Doctoer geeft wat goeden raad,
 Te haalen in d'Aptheek,

Op dat de Ziekte over-gaat,
 Wat Pimpernel met Eek,
 En Maagde-palm en Liefde-kruyd,
 Gestooten onder een,
 ð Dat is voor een zieke Bruyd,
 Probatum ongemeen.

Dank heb Heer voor het goed bescheyd,
 Komt zit een weynig neer:
 Neen, ik word al lang verbeyd;
 Maar weest gerust, ik zweer,
 Dees Ziekten isser veel aan vast,
 Dus dunkt my met verlos,
 De Liefde is een groote last,
 Slaat dog geen Huw'lijk of.

Een Ander.

Op een aangename Voys.

DAt alle Bergen Goude waaren,
 En alle Waters Wijn;
 En alle Wateren Wijn,
 Zo had ik jou veel liever,
 Moy Meysje waarje mijn.
 Moy Meysje waarje mijn.

*Had gy mijn dan veel liever,
 Als gy my doet in schijn, Als gy &c.
 Zo gaat eens voor mijn Vader staan,
 En bid, en bid om mijn, En bid &c.*

Ik heb al voor uw Vader geweest,
 En hy ontzeyd het mijn, En hy &c.

Neem

Neem oorlof aan uw zelven,
Schoon-lief en gaat met mijn, Schoon-lief &c.

*Oorlof dan aan mijn zelven,
De Knaapjes zijn zo loos, De Knaapjes &c.
Of gy my dan verliet schoon Lief,
Zo was ik vriendeloos, Zo was ik &c.*

Ik en zal u niet verlaaten
Van nu tot in der Dood, Van nu &c.
Gy bent een Konings Dogterken,
Een Roosjen alzo rood, Een Roosjen &c.

*Ben'k een Konings Dogterken,
En gy een Graven-kind, En gy een &c.
Zy namen malkander by de Hand,
Engingen onder de Lind, Engingen &c.*

Zy namen malkander by de Hand,
Engongen onder de Lind, Engongen &c.
Daar speelde zy beyd' het Minne-spel,
De schoone werd met het Kind, De schoone &c.

*Nu zit ik hier gebonden,
Met mijnen kleyne Kind, Met mijnen &c.
Zo bid ik de zuuyvere Maria,
Dat zy my weer ontbind, Dat zy my &c.*

Ik wou dat gy eens ontbonden waard,
Van uwe kleyne Kind, Van uwe &c.
En dat ik jou begraven zou,
Onder dees groene Lind, Onder dees &c.

*Woud gy dat ik begraven lag,
Al onder deze Lind, Al onder &c.*

G

Zo

*Zo wou'd ik liever Stout-ruyter
Dat gy by de Keel op hingt , Dat gy &c.*

*De Ruyter hief op zijn Linker-hand ,
En gaf haar eenen slag , En gaf haar &c.*

*Zo dat zy neder ter Aarden viel ,
Zy hoorden nog zy zag , Zy hoorden &c.*

*Al hebje mijn nu gestagen ,
Schoon Lief 't en is geen nood , Schoon Lief &c.*

*Al eer de zeven Jaaren om zijn ,
Zo zelve komen om Brood , Zo zelve &c.*

*Al eer de zeven Jaaren waaren
Den Ruyter kwam om Brood , Den &c.
Met een Lazarus-klep in zijn Hand ,
Hy haddet zeer veel nood , Hy haddet &c.*

*ô Kind , zey zy , van zeven Jaar ,
Nou zet jou Vader een Stoel , Nou zet &c.*

*Ik hebber den Dag wel eer gezien ,
Hy wasser een Ridder koen , Hy wasser &c.*

*ô Kind , zey zy , wel kleyne Kind ,
Nou geeft jou Vader Brood , Nou geeft &c.*

*Ik heb den Dag wel eer gezien
Hy haddet niet van nood , Hy haddet &c.*

*ô Kind , zey zy , wel kleyne Kind ,
Nou schenkt jou Vader Bier , Nou schenkt &c.*

*Ik heb den Dag wel eer geleefd
Dat hy was de liefste fier , Dat hy was &c.*

*ô Kind , zey zy , wel kleyne Kind
Nou schenkt jou Vader Wijn , Nou schenkt &c.*

Ik heb den Dag wel eer beleefd,
Hy was de Liefste mijn, Hy was &c.

*Haar Vader agter de Deure stond,
Hy hoorden 't hooge Woord, Hy hoorden &c.
Hy trok zijn blanke Zwaard uyt de Schee,
En hieuw hem af zijn Hoofd, En hieuw &c.*

Hy nam dat Hoofje by het Hayr,
En wierp het in haar schoot, En wierp &c.
Hou daar mijn Jongste Dogterken,
Beweend den Appel rood, Beweend &c.

*Zoud ik het al beweenen
Dat hier te beweenen waar, Dat hier &c.
Zo had ik wel al de Dagen werk
Die daar komen in 't Jaar, Die Daar &c.*

Minne-Lied.

Op een aangename Voys.

IK wil van dezen Avond
Nog eens uyt Vryen gaan;
Om mijn zoete Lief te spreken,
Of mijn Jonger-hert zal breeken:
Moet ik voor haar Venster staan.

Slaapt gy of waakt gy
Mijn Lief mijn toeverlaat,
Of legt gy in een Droome;
Zo peynst dog aan een Persoone
Die hier voor u Venster staat.

Ik slaaper en waaker,
 Maar alzo vafte niet,
 Ik hoor wel aan u treuren,
 Gy en meugt my niet gebeuren
 Ik en ben de Liefste niet.

Klappers en klappyen,
 Die zayen haaren Zaad,
 Ik zal u wel verwinnen,
 Zoete Lief verkeerd u zinnen,
 Want ik zoek eenigen raad.

Klappers en klappyen,
 Hebben 't u niet gedaan;
 Gaat by u Lief verheven,
 En die zal u wel trooft geven,
 Blijft dog hier niet langer staan,

Lief doet u Deurtjen open,
 Al zonder kwaad vermoen,
 't Is alzo kleyne zaake
 Ey Liefftaat my te spraake,
 Want gy zult my vriendschap doer

Ik en wil mijn Deurtjen
 Voor u niet open doen:
 Nog mijn Venfter niet ontflyten,
 Stouten Ruyterftaat 'er buyten,
 Kieft een ander die 't gaarn doen.

Zo mag ik dan wel wandelen
 Zo mag ik dan wel gaan
 En dolen op der Straaten,
 Lief gy woud my niet in laaten
 En wat heb ik u misdaan.

Wild gy dan zo gaan wandelen,
 En wild gy dan zo gaan?
 Keerd nog eens herwaards omme;
 Lief ik zal u wel by komme,
 Blijft dog een weynig staan.

Prinſſe dus moet ik ſcheyden,
 Van d' Alderlieffte mijn,
 Adieu mijn uytverkooren,
 Die lang vreyd 't is al verlooren,
 Als het moet geſcheyden zijn.

Een Ander.

IK hoorde dees Dagen,
 Een Maagetje klagen:
 Wat moet ik, Wat moet ik Verdragen?
 Die mijn plagt te beminnen,
 Is veranderd van zinnen:
 Dat Minnen, Dat Minnen Van binnen.
 Wat kander mijn baaten,
 Zijn vriendelijk praten,
 Nu ben ik, Nu ben ik Verlaaten;
 Doorspreken en ſmeeken,
 Is de Liefde ontſteeken, (ken)
 Och ik ben ſchier, Och ik ben ſchier Bezwee.
 Hy was 'er verheven,
 Hy wou der my geven;

Zijn Trouwtje, Zijn Trouwtje Verheven,
 Door kweelen en speelen,
 En Fluyten en Veelen,
 Hy mijn Hertjen, Hy mijn Hertjen Kwam
 steelen.

Ik plagter om te laghen,
 Nu vind ik mijn Nagten,
 In traanen, In traanen En klagten:
 Mijn vreugd en genugten,
 Gaat van mijn vlugten;
 Veranderd, Veranderd In zugten.

Wat kan der mijn baten,
 Honderd-duyzend Ducaten:
 Als ik der, Als ik der Moet laten,
 Alle mijn klugten,
 Zijn veranderd in zugten,
 Waarzal ik, Waarzal ik Nu vlugten.

Gy was 'er bedrogen,
 Hy kwam voor uw oogen,
 U traanen, U traanen Af-droogen,
 Alle u klagen,
 Zijn droevige dagen;
 Laat staan, Laat staan Lief u klagen.

Houd op dwaze zinnen,
 Van u droevige Minnen,
 Als gy niet, Als gy niet Kund winnen:
 Wild staaken u klagen,
 Dat Nagten en Dagen,
 U Zieltje, U Zieltje Kwam plagen,

Ach

Ach hy doet mijn sterven,
 Wat wenst gy te erven,
 Die uzal, Die uzal Bederven,
 Hy wenst naar u lijden,
 Wild hem dan ook myden,
 Die gy eerst, Die gy eerst Zo vryden.

Daar zijn der meer ander
 Verliefd op elkander,
 Maar Goden, Maar Goden Hoe schrander
 Zou Minnen en haaten,
 Dat hem schijnd te baaten,
 Wie kan dat, Wie kan dat Verlaaten.

Neen waarde Clarinde,
 Die ik wel eerst diende,
 En jonger En jonger Beminde,
 'k En zal in mijn leven
 U nimmer begeven:
 O Herder, O Herder Verheven.

Een Ander.

G Oeden-avond mijn troosje,
 Mijn Zuyker-doosje,
 Nog eens gekust, wy zijn alleen;
 Ik mag u Schoonheyd heel wel lyen,
 Want al mijn Vryen,
 Dat is om u en anders geen:
 Mijn Lietje, mijn Diefje, mijn Hondje, mijn
 Schat,
 Ik zweerje by 't Bond van Lubberd-ooms
 Kat, G 4 Maar

Maar ach! ach! en ach! dat ik ureys had.

Wel wat praat die Vryer aardig
Wel gy bent waardig

Een Meysje, die het maar wil doen,
Ik loof, gy zoud my wel ligt bekooren,
Na dat ik kan hooren,

Gy lijkt my zo geweldig groen:
Gy zegt het zo geestig, zo aardig, zo raar,
Ik wens u de Bruyd'gom al binnen het Jaar,
Maar ach! ach! en ach! mijn zuykerde-vaar.

Wel mijn alderzoetste Liefje,
Mijn Honig-diefje,
Daar is mijn hand, ontfang mijn Trouw,
Dan zo zweer ik zulje wezen,
Mijn Uytgelezen,
Mijn eygen zelve; ja mijn Vrouw,
Maar zeg het wat haastig, en maakt my niet
bang,
Zo zing ik van vreugde een vrolijke Zang,
Maar ach! ach! en ach! gy wagt my zolang,
't Is wel: ik zal het mijn Besje vragen,
't Is ligt te wagen,
En kom dan Morgen om bescheyd,
Dan zal ik 't U al verhaalen,
En gaan vertaalen,
Wat dat mijn Besje heeft gezeyd:
Maar ik vrees, zy isser niet toegezind,
Praat ik van Trouwen zo zeyd zy mijn Kind,
Maar ach! ach! en ach! ziet wat gy begint.

Wel

Wel mijn alderlieffte Bruydje,
 Mijn lieve Guytje,
 Gaat by uw Besje met fatzoen,
 Dan zult gy haar oude zinnen,
 Wel haast verwinnen,
 En zeggen wat dat u staat te doen,
 Dan ben ik de Bruyd'gom, en gy bent de Bruyd,
 Haal een Notaris, die 't Huwelijk fluyt,
 Maar ach! ach! en ach! mijn Vryen is uyt.

Een Ander.

IN 't ruyffchen der Boomen,
 Daar 't Vogeltjen fluyt,
 In 't zoetste gewoel
 Van Bladertjes koel,
 Raakt menig de Bruyd,
 Plaatzen verholen, ftil en bekwaam,
 Zijn voor de Minnaars zeer aangenaam,
 Zo by geval daar iets geschied,
 Boomen nog Haagen, verhaalen het niet.

Silvander uw woorden,
 Behagen my niet,
 Ik weet door de fchijn,
 Verbergt gy 't fenijn
 Dat ons baard verdriet,
 Slangen gedoken, onder het groen,
 Dooden nog eer men het zoude vermoen,
 Al melden het Beekje nog dorre Boom,
 Het Hertje blijft daarom, egter vol fchroom.

Waar moogje voor vreezen
 Mijn Klorisje zoet,
 Wijl ik u bemin,
 Met ziel en met zin,
 Met een zuiver gemoed,
 Engel wild beyden, hoord nog een woord;
 Eer gy Silvander door't vlieden vermoord,
 Ik zweer u mijn trouw, dies weest dog geruft,
 En laat mijne vlam dan eens zijn gebluft.

Een ander Minne-Zang.

Toon: *Tranquille Cœur.*

O Zoet vermaakelijk Vrouw-geflagt!
 Voorzien met duyzend Minne-lonken,
 Natuur die u heeft voort gebragt,
 Doet uyt u schitteren zo veel vonken
 Dat door de Gal, die u naakt ontsteekt,
 En voelen doet wat vlam
 Hy door uw' oog bekwam
 Dat door de Gal, die u naakt ontsteekt;
 En voelen doet wat vlam
 Hy door uw' oog bekwam.

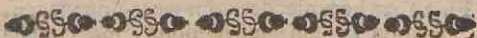
Uw oog, waar uyt een Godlijk ligt
 Tot binnen in hun ziel komt straalen;
 Waar door gy zulk een vlamme stigt,
 Dat m'er een *Ætna* af zou maalen:
 Als de brand, waar door hun Boezem blaakt
 Gestadig vol van vuur,
 't Geen groeyd van uur tot uur, Als de &c

Ach!

Ach! wat verkoeling zoekt men niet
 Om deze Boezem-gloed te blussen?
 Men klaagt gestadig zijn verdriet
 In eenzaamheid: dog ondertussen
 Kwijnd het Hert van droefheid, en verdwijnt
 Door een gestage elend,
 't Geen u tot oorzaak kend, Kwijnd het &c.

't Kan u tot oorzaak van zijn druk,
 Dog schroomt zijn smert te openbaaren,
 't Beklaagt vergeefs zijn ongeluk,
 Wijl 't vrees hem slimmer mogt weêrvaaren,
 En dat gy hem tot een liefdens-loon
 Schenkt voor een Minne-schigt,
 Een donker straf gezigt, En dat gy &c.

Een straf gezigt het Minne-hert
 Wel haast kan doen zijn leven enden:
 't Geen hy vol doodelijke smert
 Beklaagt, dog zweerd in zijn elenden,
 Dat hem 't leven is een staage Dood,
 Ja, dat hy liever sterft,
 Dan hy uw gunste derft, Dat hem 't &c.

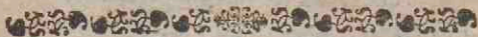
Een Ander.

Voys: Het best op Aard.

Wie zal dog die gelukkige eens zijn,
 Die gy ô Schoone! voor zijn Minne-pijn,
 En voor zijn dienst zult in u Hert ontfangen?

Ach! ach! Clarinde! dat ik dorst verlangen
 Naaf dat geluk,
 En op die waardigheên,
 Geen eer nog staat:
 Die hier niet voor verdween!

Maar al mijn hoop die is voord op de vlugt,
 Zo haast ik denk hoe menig Minnaar zugt,
 Om u volmaaktheyd en bekoorlijk wezen,
 Ach! zo veranderd al mijn hoop in vrezen,
 Door dien ik weet:
 Dat schier geen Mensch op Aard
 Te vinden is,
 Die dat geluk is waard.

Een Ander.

Wyze: *Foelie d'Espagne.*

G Een pijn is voor een Maagd zo zwaar te dra-
 gen,
 Als dat zy van een Minnaar werd gewond,
 En zy aan hem niet derft om weer-min vragen,
 Schoon zy hem gunst betoond, met Hert en
 Mond.

Zy derft aan hem haar liefde niet vertellen:
 't Is wel haar wil, maar strydend met haar Eer,
 De kuysheyd, die haar altijd blijft verzellen;
 Verbied het haar, de Maagdom is te teer.
 Zo even staat de Minnaar ook verlegen,
 Wanneer hy heeft gevonden na zijn Hert,

Een

Een Maagd, waar toe zijn driften zijn genegen,
En egter haar niet klagen derft zijn fmert.

Al blijkt hem klaar aan 't lonke van haar oogen,
En aan de gunft die zy hem toond, zo groot
Haar Weder-min, die moed is hem ontvlogen,
Hy blijft van vrees voor weygering, fchier
dood.

Dus lijdten hier twee Zielen bittre fmerte,
De Juffer brand van Min en ongeduld:
ô Minnaar! denkt gy 't niet, uw bloode Herte
Heeft van haar' pijn, ende uwe alleen de fchuld.

Een Ander.

WAnneer ik mijn Engel maar eens mag zien
En na mijn vermogen mijn dienst aan bied,
Zo werd ik, gelijkje wel denken meugt,
Door Nieren, En Spieren,
Geheel verheugd.
Mijn zugten, en dugten,
En klagten, Gedagten
Gestaåg op u zijn,
En om u lijd ik zo lijd'loze pijn!
Ach! mijn Lief,
Mijn Engel, Ik hengel,
By Dagen en Nagten,
Om 't lieffelijk zoet,
Dat mijn pijn kan verzagten,
Die mijn nu haast sterven doet.

Klagt van Ryke Buur-Jaapje.

RYke Buur-Jaapje die zeyde leest op en
 En klaagde zijn nood en zijn droefheyd
 an Piet,

Hoe hy haast hadde een blaautje gelooopen,
 Aan Annetje Jan Klaassen zijn mooye Griet.

Ja wel de Lanst die was zo verlegen,
 Het speet hem te zeer van zulk een begin,
 Om zulk een spytig antwoord te kregen,
 Zeyd hy, hy had de bruts voord van de Min.

Wie, wie, zey Kees, 't is zotheyd mijn
 makker,

Steurje niet iens aan 't eerste ontzeg:

Vraag weer op nieuws, en vry iens zo wakker,
 Gewisselijk je hebt het Meysje weg.

Kijk hier, Cupido verdubbeld zijn slagen,
 En hakt weer op nieuw zo hart als hy mag:
 Hy weet wel dat van alle zijn dagen
 Niet ligt een Boom viel met den eersten slag.

Dies zulje uw wit, zoje aanhoud, bekomen
 Ja Cupido zal uw helper zelfs zijn,
 En voeren u over de breedste Stroomen,
 By u Beminde, die verligten zal u pijn.

Minne-Klagt.

DOen laaft Climeene dwalen ging,
 Door 't ruyzend Lommer heen,
 Koos zy de diepste Dalen,
 En begaf zig daar alleen;
 Om haar bedroefde Hert
 t'Ontlasten van een smert,
 Die een verborgen Min
 Gevat op Ziel en Zin,
 Daar teder had ontstoke,
 En nog vloog ter Boezem in.

Haar oog ontsprong door traanen,
 En zy loften zugt op zugt,
 Om dus haar Hert te haanen,
 Een ververzing, door de lugt.
 Ach zeyze! ô Minne en Deugd!
 Wat baard gy leed en vreugd,
 Als gy een Hert regeêrd,
 En gantsch volstrekt verheêrd?
 De Min belooft meer vreugde,
 Maar de deugd ons meerder eerd.

Mijn Kunne is meer genegen
 Tot der deugden strengigheên:
 Maar zugt tot vreugden en zegen,
 Doen ons tot het Minnen treên,
 Terwijlme uytwendig schijnd
 Heel fier, men zelfs verkwijnd

Van

Van Liefde, door de kragt
 Des Lief, die 't oog veragt,
 Ja zelve port de Minne
 Tot ons schâ, een grooter Magt.

Nu staan ik in twee kwaden,
 Wijl my Mind een waarde Ziel:
 De deugd wilme ook verraden,
 En zy dreylt met storm mijn kiel.
 Zy werpt het Hert te grond,
 Dat zy eertzuchtig vond;
 En zegt my, steld uw' eer
 In 't Minnen van dien Heer,
 Gyzult geen deugd verzaken,
 Maar bevestigen die meer.

Hier ben ik toe gekomen,
 Na mijn Lief, een wijl geleên;
 Heeft alles ondernomen,
 En met Min en Deugd bestreen;
 Ik smeet de reden neer,
 Als kragteloos geweer,
 Met welk mijn Ziele streed,
 Als Min in 't Herte treed,
 Is 't schaad'lijk zig te weeren,
 Hy verwekt een eeuwig leed.

Nu ik begon te Minnen,
 Heeft die Godt mijn smert vermeerd,
 Hy keerd om wil en zinnen,
 't Wapen dat my heeft verweerd,
 En leerd my nu te laat
 Dat wijsheyd niet en baat,

Maar

Maar eeuwiglijk verwerd,
 De rust van een Hert:
 Want 't zwygen van de Liefde
 Baard ons d'allergrootste finert.

ô Goon! doet zegen-praalen,
 Van mijn Hert, mijn Lief, mijn vreugd,
 Doet my te zaam behaalen,
 't Zoet der Liefde, glans der deugd;
 Op dat de krágt der Min,
 Vervuld mijn Hert en zin:
 Terwijl het schoon der deugd,
 Mijn Jonge Ziel verheugd,
 En mijn op Aard doet leven:
 In een ondankb're vreugd.

Lied van Clarinde.

Wijze: *Ach Liefde zoet leyden.*

CLarinde mijn leven, Die ik 'er bemin,
 En noyt zal begeven, Maar eeuwig bezin:
 Gy gaat voor' my vlugten, En lagt met mijn
 smart,

En laat mijn zugten, Nog smooren in 't Hart,
 Dus tegen de reden, Ontfonkt gy mijn Hart,
 En blijft nog op heden, In strikken verwart.

Door liefde gedreven; Klaag ik u mijn pijn,
 Wil dan liever leven, Medogende zijn;
 Maar zo gy mijn klagten, En zugten verdooft
 En Cupidoos kragten, Niet agt of gelooft,
 Zal hy eens ontfteeken, In u eene vlam,
 Dog zig van u wreeken, Die zijn eer ontnam.

Hy

Hy ziet zelfs op Goden , Nog Menschen-magt ,
 Apollo mogt dooden, Draak Python met kragt;
 Maar moest ook gevoelen, Een pijl van dit Wigt,
 En mogt zig niet koelen, In Daphnees gezigt,
 Verander uw zinnen, Mijn Lief, neemt dit aan,
 Op dat u het Minnen, Niet duur koom te staan.

Eer hy u leerd lonken, Door wraake daar van,
 Op een die u vonken, Noyt uytbluffen kan,
 Dan moet gy de smarten, Zo gy hem niet eerd
 Der leydende Harten, Zien op u gekeerd,
 En zult het beklagen, En voelen te laat,
 Hoe zwaar 't is te dragen, Te lijden die smaad.

Minne-Zang.

ZY is zo niet, als ik gezind,
 Zy zal niet ligt van liefde sterven;
 Zy is gestadig als de Wind,
 Nogtans kan ik haar kwalijk derven:
 Want haar bywezen is mijn zo zoet,
 Dat zy my dikmaals vreugd aan doet.
 Als ik haar om een kusje kwel,
 Zy zeyd schoon Kind laat ons wat praaten;
 Het weygeren dat staat haar zeer wel,
 Nogtans kan ik haar kwalijk laten,
 Want haar bywezen is my zo zoet,
 Dat zy mijn dikmaals vreugd aan doet.
 Het zy dat ik eet, of dat ik drink,
 Het zy ik zie of smaak of hoore:
 Haar Wezen is mijn Hert en zin,

Haar

Haar stem klinkt stadig in mijn oore :
 Haar Oogen als twee Sterren schoon ;
 Haar Hoofd verdiend een Goude-kroon.

Haar Hals gelijk als een Pilaar ,
 Zy is volmaakt in al haar leden ,
 Haar Voorhoofd als een Pronk-altaar ;
 Zy is modeft in al haar reden ,
 Zy is volmaakt in al haar zwier ,
 De Jeugd aanfpiegeld haar manier.

Eer zal het Water staan in brand ,
 Eer zal de Aarde , Sterren dragen ,
 De Lugt met Boomen staan beplant :
 Eer zal de Zon zijn gang vertragen ,
 Eer zal de Hemel zijn de Hel ,
 Eer ik haar uyt mijn zinnen ftel.

Adieu dan Philis , waarde Maagd !
 Ik zal altijd liefde tot u dragen ,
 En toonen dat ik blijf uw slaaf ,
 Zo wel by Nagten als by Dagen :
 Zo lang mijn Lief mijn Philis leeft :
 Zo lang mijn Ziel maar Aazem heeft.

Een Ander.

MYn Lief fchijnd my te haaten :
 Al klaag ik haar mijn smart ,
 't Mag al den bras niet baaten .
 Een ander heeft haar Hart ,
 Zy leyd een anders vryen ,
 En wil mijn Min niet lyen ,
 Dat maaktm' drommels desperaat ;

En

En wanhoop maakt gemeenlijk
Een Munnik of Soldaat.

Wat is nu best begonnen?
Hoe raak ik aan mijn end?
In 't Klooster by de Nonnen;
Of by de Heer van Gent,
Daar ben ik voor eerst te Geust toe;
En ook te genereust toe;
Wat raad in deze droeve staat?
De wanhoop maakt gemeenlijk,
Een Munnik of Soldaat.

Ik weet me te beregten,
Te helpen uyt de nood;
Ik wil me dood gaan vegten:
Dat gaatje na de Vloot,
Gelijk een eerlijk Landsman:
Wie weet hoe menig Fransman
Met my zal sneuvelen voor den Staat;
Want wanhoop maakt gemeenlijk,
Een courageus Soldaat.

Een Ander.

Toon: *Truytje mijn zoete Engelin.*

Waar heenen drijft gy Galathée
Zo vroeg uw wit gewolde Vee;
Men ziet de Morgen-zon pas straaltjes schieten;
't Gebloemt bedauwt in 't weelig Dal,
De Zwaantjes aan de Water-val,
Nog zoete rust genieten, Waar wilje heen?
Vreest

Vreest gy geen vinnig Ongediert,
 Dat door de Bossen loopt en zwierd,
 Om het onnozele Schaapje te belagen,
 En te verscheuren met geweld,
 Verkiest veel liever 't open Veld,
 En rust by deze Hagen. Mijne Veld-godin.

*Philander al u zoete praat
 Is enkel vlyen metter daad:
 Men heeft noyt Ongediert in 't Bosch vernomen,
 Maar wel een aangenaam geluyt
 Van 't Nagtegaaltje dat daar fluyt,
 In Bladeryke Boomen, 'k Lag met uw taal.*

Mijn schoone ik laat u niet alleen,
 Wy zullen zamen Boschwaard treen,
 En onderwijl van zoete liefde spreken,
 Terwijl ons Schaapjes in het Groen
 Aan 't weelig Kruid haar lust voldoen;
 En drinken uyt de Beeken. Mijne Harderin.

*Weg, weg, Philander laat my gaan,
 Want ik u niet te woord wil staan,
 Om dat gy hebt de trouw aan my gezworen
 Gebrooken, door u dartelheyd,
 En zo mijn zuivere Min misleyd,
 En Dianier verkeoren. Trouwlooze Knaap.*

Mijn overschoone Veld-godin,
 Ach waarom straf en stuurs van zin,
 Eer zal de wreede Dood met felle schigten
 My rukken in het duyster Grat,
 En snyden 't lieve leven af,
 Eer ik my zal verpligten, Aan Dianier.

Mogt ik geloven uwe Taal,
 Ik deed u minnelijk onthaal,
 Maar Jonkmans zijn vol list en looze sreeken,
 Hun Woorden zijn wel Honing-zoet
 Terwijl zy dragen in 't gemoed
 Een angel om te sreeken. Haar die hem Mind.

Eer zullen Phœbus of Diaan,
 Noyt aan den Hemel staan,
 De Beekjes en de zilvere Water-vlieten,
 Gestremt in haare snelle val
 Terwijl zy vloeyen door het Dal,
 Haar stroompjes opwaards schieten.
 Eer ik u verlaat.

Ik zal nu gy my trouw beloofst
 Een Kransje vlegten om u hoofd
 Van Lely, Roos, Narcis, en Violieren,
 En my als uw beminde Bruyd.
 Terwijl het Nagtegaaltje fluyst,
 De blonde Hairlok cieren, Mijn Harders-kind.

Wy zullen nu te zaam vol lust
 Eens leven in volmaakte rust,
 En onze lieve Schaapjes zamen mengen,
 Terwijl de zachte Minne-god
 Ons gund het onwaarddeerbaar lot
 Van ons te mogen sirengelen Mijn lieve Bruyd.

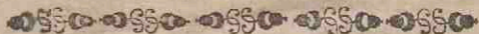

Een Ander.

GUn my mijn Engelin Uw Mondje zoet te drukken
Tot koeling van mijn Min : Laat ik die vrugten
plukken ,

Daar ik zo lang een tijd, Met zuchten en geklag,
Om sneekend heb gevrijd, En nog vry al den Dag,
Of zo dit brand ontsteekt, In plaats van die te blussen,
En meer begeerte kweekt, Laat ik u dan vry kussen,
Tot gy eens me gevoeld, Hoe veel ik lyden moet
En hoe mijn Hart nu doeld, Op 't allerzoetste zoet :
Of meend gy dat die vlam, Die my zo kan ontfonken,
En die zijn voedzel nam, Door uwe lieve lonken
Nu veel te hoog mogt gaan, Of dat hy a an ons hart,
En zinnen oyt zou schaân, En wekken pijn en smart ?
Wy konden deze pijn, Indien gy woud, ligt heelen,
Moest gy haar oorsprong zijn, Laat ons die smart dan
deelen ,

Zo zullen wy in 't kort, Genezen zijn, zo zoet,
Als Min ons t'elkens port, Dat men die weder voed.

Lied van den Snuyf-tabak.

IK wil'er na mijnen vollen zwier
ô Neuzen, lustige Neuzen, hier
Nu nemen een Snuytjen op mijn gemak
Opregte Sievilische Snuyf-tabak,
En die met ons niet snuyven kan,
Hou ik niet voor een Edelman,
Maar een lompen loer, En een plompen Boer,
En die noyt de naam van Adel voer,
Maargy, En wy,
Die kennen de kragt van de Snuyf-tabak,
Wy nemen een Snuytjen op ons gemak,

Op-

Opregte Sievilifche Snuyf-tabak,
 Ik draag 'er provifi van in mijn zak,
 Gy weet niet wat vreugde dat zy ons doet,
 Zy kitteld de Neus, en maakt vlugtig Bloed,
 En zy is zo zoet, En zy is zo zoet,
 Za Snuyf, za snuyf, za snuyf, za snuyf, za snuyf,
 Want het is de manier van 't Land,
 Zy reynigt d'Oogen en ook 't verftand,
 Zy reynigt d'Oogen en ook 't verftand,
 Wil ook fnuyven tot fpijt,
 Van hem die 't benijd,
 En toond dat gy daar van een Minnaar zijt.

A I R.

A Ch wat is het zoet daar twee beminnen,
 'k Zou het haast wel mee beginnen,
 Als ik zie de Liefjenszaam vergaaren,
 En hoeze in hun fchik zijn en verheugd,
 En even bly, Aan wederzy:
 Hoe zoet is 't paaren
 Als men Mind in eer en deugd:
 Wel ik wil 'er my dan na gaan ftellen,
 Om een Schoone te verzellen,
 En de zoetigheen meé te genieten
 Van het zuyver Maagdelijk geflagt,
 Dat aan geen Mensch, Krijgt hy zijn wensch,
 Oyt kan verdrieten.
 Daar men anders met ons lagt.

E Y N D E.

1
THIRSI'S
MINNEWIT.

*Bestaande in een verzameling der
moyste en aangenaamste*

MINNE-ZANGEN

En

V O Y S E N.

TWEEDE DEEL.

t'AMSTERDAM,

By JOANNES KANNEWET,
Boekverkooper in de Nes, in de
Gekroonde Jugte Bybel. 1750.

T H I R S I S

M I N N E W I T.

Bestaande in uytgezogte Min en Drink-
Liederen.

HARDERS-KLAGT.

Op een Nieuwe Voye.

I.

IK ging 'er leest wandelen aan een Fonteyn
Daar ontmoete mijn een moy Meysje feyn
En daar ontmoete mijn een Schoon-godin
Zy speeld der gestadig in mijnen zin.

2. Zy speelde zeer lieflijk op haar Fluyt,
En zeyde wel Herder ik ben de Bruyd:
Ik mag 'er geen Jonkmans meer spreken aan
Want 't Vryen dat is met mijn gedaan.

3. Weetje watje gisteren Avond deed,
Hebje niet gezworen doe eenen Eed;
Hebje niet gezworen by uw Trouw,
Dat ik uwen Dienaar wezen zou.

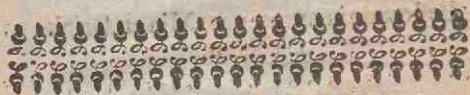
A 2

4. Ey

T H I R S I S

4. Ey Harder dat en weet ik 'erzo wel,
 Trouwen dat is 'er geen Kindere-spel,
 En of gy my Mind, en 'k Min jou niet;
 Daarom vertrekt vry na een ander ziet.

5. Wel adieu dan gy spytige Harderin,
 Wel adieu dan mijn overschoon Godin;
 Als ik dan niet met uw Trouwen mag
 Zo kust my voor 't laast eens goeden Dag.

Een vermaakelijk Minne-Lied.

Op een aangename Voys.

Lestmaal kwam Cupido my opwekken,
 Daar ik zeer zoet lag in my rust;
 Phebus die kwam mijn optrekken,
 Want ik was heel onthust,
 Dat ik mijn moest ontdekken,
 Door brand van Minne-lust.

Ik voelde mijn Hertje heel ontfleeken,
 Dat ik moest uyt mijn Bed op staan:
 Het was om mijn Lief te spreken,
 Och hoord mijn klagten aan!
 Lief wild u Hoofd uyt steeken,
 Ay hoord mijn kermen aan.

Stil-

Stilletjes gaat Vrouw-venus Jonker,
 Mijn dunkt ik hoor daar mijn Mompeer,
 Ik wensje gerust mijn Jonker,
 Stild u gelammenteer,
 Gaat naar u Huys 't is donker,
 Want ziet het word Onweer.

Liefje hoe kan 'k naar Huys toe treden,
 Ik zweerje zo waarlijk als gy leeft,
 Dat ik hier sta beneden,
 Gelijk een Riet dat beeft,
 Liefje komt dog beneden,
 Dat ikje een zoentje geeft.

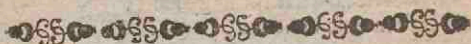
Jonkman 'k houder mijn contenance,
 Gaat naar u Huys ik zeg u dat,
 En maakt dog geen famblantie,
 Te kussen van dit of dat,
 Want ik heb noyt alliantie,
 Met u perzoon gehad.

Liefje wat isser aan gelegen
 Dat ik hier voor u Deurtje staan,
 Want 'k ontzie Hagel of Regen,
 Donder of Blikzem aan,
 Als ik maar hier beneven
 Mag in jou gratie staan.

Hou daar Jonkman en leeft dat Briefje,
 Dat ik daar voor u leg op Straat,
 Zeg eens mijn zoete Liefje,
 Al watter geschreven staat?
 Hoe komt dat zo mijn Diefje,
 Datje mijn zo verlaat?

T H I R S I S

Adieu dan mijn Liefje verheven,
 Adieu dan mijn schoone Godin,
 Dat Briefje dat gy hebt geschreven,
 Daar staat 'er mijn vonnis in.
 Kom Dood beneemt mijn 't leven;
 Adieu dan schoon Godin.

M I N N A A R S - K L A G T .

Stem: *De Winterze Nagten, etc.*

Och mijn Engel vol waarde:
 Mijn troost op der Aarde,
 Gund my het Ja-woord,
 Mijn smeeken verhoord,
 Geeft mijn dog u Trouw,
 Of ik sterve van rouw:
 Och helpt mijn, Och helpt mijn,
 Overschoon Jonkvrouw.

Heele Winterze-nagten,
 Heb ik u staan wagten,
 In Hagel en Wind,
 Mijn oogen verblind,
 Mijn kaken zijn blouw.
 Begriezeld van de kouw,
 En dat om uwent wille,
 Overschoon Jonkvrouw.
 De Vensters en de Deuren,

Die

Die fcheynen te fcheuren,
Zy tieren en razen,
De Venfters en Glazen
Och Maagd zonder genaad!
Uw Dienaar vergaat,
Die hier zo alle Nagten:
Voor u Deurtje ftaat.

Aanschouwt eens mijn oogea;
Hoe kond gy 't gedogen,
Die voor u leken,
Als twee Water-beken;
Mijn Jeugd die verdord,
Door I ranen die ik stort;
Maar gy wreede Vrouwe!
Niet beweegt en word.

Al wou gy mijn geven;
Een Konings leven,
Om u te derven,
Veel liever wil 'k fterven;
Als van ut' zijn ontbloot,
Mijn liefde is te groot,
Och trooft mijn, Och trooft mijn,
Eer ik fterf de Dood.

Mijn Voeten en Handen,
Van liefd' ftaag branden:
En mijn Hert is ontfteld,
Overschoone Beld:
U oogjens als Chriftaal,
U ftem vercierd 't al:
Een Mondje volprezen,
Met een zoet getal.

Liefgy doet my sterven,
 Als ik niet be-erve
 Uw blanke Borsjes rond,
 Met uwe zoete Mond,
 Uw kaken Lely-wit,
 En uwe Tandén boven dit;
 Een Lighaam net volprezen
 Dat een Ziel bezit.

Juno zal getuygen,
 Godinnen die buygen,
 Van uw volmaaktheyd schoon,
 Tot spijt van al de Goôn;
 Ey lieve hoord mijn klagt,
 Mijn Lief ik word verkragt,
 De geest die moet ik geven,
 Cupido met mijn lagt.

Met smeken en vlyen,
 Kan ik dan niet bedyen,
 Ik sterve door smart;
 Van liefden in mijn hart,
 Mijn leven is gedaan,
 Na't Graf zo moet ik gaan,
 Adieu mijn Lief geprezen,
 Die als een Rots moet staan.

Tot eer van mijn Beminde,
 Zo zalzy beviuden,
 Hoe dat ik uyt een Steen,
 Heb doen houwen alleen,
 Haar volmaakt' leden net,
 En by mijn Graf gezet,
 Daar mijne leden rusten,
 Als mijn Lief daar op let.

Zamenspraak , tusschen Tryntje
en Jan Dirkz.

Op een aardige Voys.

Jan Dirkz.

Tryntje wilje mee geen;

Tryntje. Weer Jan Dirkze?

Jan. Alweer de geelwe Roosjes steen,
Tryntje Ariens Dogtertje,
Alweer de geelwe Roosjes steen.
Mijn alderlieffte Keind.

Tryntje. En wat zouje me deer doen?
O Jan Dirkze!

Jan. Wel kittelen zonder zeer doen,
Tryntje Ariens Dogtertje,
Wel kittelen zonder zeer doen,
Mijn alderlieffte Keind.

Tryntje.

Als 'er kwam een Wou-woutje klein?
O Jan Dirkze!

Jan. Dat zullenwe op het Land besteen,
Tryntje Ariens Dogtertje:
Dat zullenwe op het Land besteen,
Mijn alderlieffte Keind.

Tryntje. En weer zou ik dan Kreem e?
O Jan Dirkze!

Jan. Al in de Polder van Neeme,
Trynt je Ariens Dogtertje,
Al in de Polder van Neeme,
Mijn alderlieffte Keind.

Tryntje. En weer krijg men de Leuren:
O Jan Dirkze!

Jan. Beget leendze by de Beuren;
Tryntje Ariens Dogtertje,
Beget leendze by de Bueren,
Mijn alderlieffte Keind.

Tryntje. Zelle me dan wel trouwen?
O Jan Dirkze!

Jan. Wel neen! ik heb een Vrouwe,
Tryntje Ariens Dogtertje,
Wel neen! ik heb een Vrouwe,
Mijn alderlieffte Keind.

Tryntje. Hebt gy'er my zo bedrogen?
O Jan Dirkze!

Jan. Gy moetter geen Boer geloven,
Tryntje Ariens Dogtertje,
Gy moetter geen Boer geloven.
Mijn alderlieffte Keind.

Tryntje. Weer zal ik dan nu heen gaan?
O Jan Dirkze?

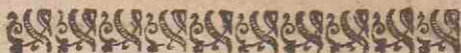
Mijn Moertje die zal my zo sleen;
Tryntje Ariens Dogtertje,
Om dat ik my zo liet verreen
't Zal kosten menigen treen.

Amoureuze Minne-klagt.

Op een aangename Voys.

WAar schuyl ik voor de lonken
 Van u zoet gezigt,
 Die mijn vol Vonken,
 Van de Liefde stigt;
 Mijn Boezem al fel geraakt,
 Gevoel ik dat van binnen,
 Als een Etna blaakt.
 Hoe vrolijk zou ik lyen,
 Als gy Schoone waard,
 Gelijk de Byen,
 Wreed en zoet van aard;
 Zy kwetzen ons wel onverwagt,
 Maar geven ook de Honing
 Die de Wond verzagt.
 De Pylen van uw Oogen,
 Die verwonden my,
 Toond my medogen;
 Als den Honing-by;
 Genees, genees mijn Harten-wond,
 Met Honing-douw en Tranen
 Van uw lieve Mond.

K O F F Y - L I E D.

Voys: Houd't Lollepotje wel in waarden.

Vrienden laat ons nu eens vrolijk wezen
 By de zoete Koffy uytgelezen,
 Waarom zou men nu zo zitten pronken,
 Nu de Kopjes al staan in-geschonken.

Juffrouw ik drinkze zonder vrezen,
 Het zal u Galands gezondheid wezen,
 Zoete Juffrouw laat het u behagen:
 Want zo moet men nu al veel verdragen.

Laat ons nu de Kopjes wat om spoelen,
 Dan zo zal de Koffy wel wat verkoelen,
 Want ik voel datelijk aan mijn Tandén,
 Dat de heete Koffy wel kan branden.

Vrienden gy en moet het niet vergeeten,
 Daar een Klontje Zuyker by te eeten,
 Want de Zuyker doet de Koffy smaken,
 Anders kanze u dog niet vermaken.

Juffrouw het zal u gezondheid wezen,
 Benje ziek de Koffy zal 't genezen,
 Want de Koffy is Medicyne;
 Zy geneeft ook veelderhande pyne.

Wie heeft lust tot deze zoete dingen?
 Hier zijn Koekjes ende Krakelingen,
 Za Monsieur wild u Matres bezorgen,
 Anders kend gy 't ligt met haar verkorven

De Kopjes die dienen weer vol geschonken,
 En te zamen weer in 't rond gedronken,
 Want het is nog geen tijd om te scheidn,
 Daarom laat ons hier nog wat verbeyden.

Lieve Juffers die hier zijt gezeten,
 Wild dog ook het Na-banketje eeten,
 Want de Maag kan 't Nat niet al verslinden,
 Hier's ook nog wat dat breekt de Winden.

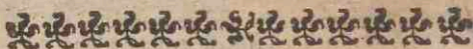
Want wy moeten zamen nog wat praten,
 Wie zou dog dit lekker dropje laten!
 't Is goed van Hansje uyt de Kelder,
 Ziet in 't Glaasje want 't is heel helder.

Juffertjes 't is om u te bedanken,
 Dit is goed voor de Zieken en Kranken,
 Of die zijn Maag geen Koffy kan verdragen,
 Het drijft de Winden af met heele vlagen.

Wel Juffrouw gy zijt heel vol Gallantie,
 Ik ben dankbaar voor u Complifantie,
 Ik bid u wild mijn dog verexcuzeren,
 Dat ik zo stout ben by u traacteren.

'k Verzoek laat het u niet verdrieten,
 Geeft my morgen ook de Vefiete,
 Ik blijf u Dienaresse dan tot Morgen,
 Want de Juffertjes willen niet borgen.

Ey Juffrouw 'k verzoek neemt dog een dropje,
 Drinkt dit Glaasje uyt tot aan het Knopje,
 Het zijn van Doctor Quibus Medicyne,
 Dat Probatum is voor alle pyne.

Scheyd-lied eens Minnaars van
zijn Lief.

Stem: *Als 't Begind.*

HOe kan ik vrolijk wezen,
Als ik scheyden moet,
Want Duyzend vreezen,
Die de Liefde doet,
Wanneer de hoop ten Hemel vaard,
Met vreezen staat te beven,
Hier te zijn op Aard.

'k Vrees Cupido u Schigten,
Koint mijn veel te na,
Elk scheyndte zwigten
Voor uw ongena;
De blinde Oorlog die gy voerd,
Die kan veel kwaads verrigten,
Alshy 't Hert vervoerd.

Ik wil niet meer bewogen
Wezen door de Min,
'k Zal haar vermogen
Stellen uyt mijn zin,
Op dat geen meerder pijn of smert,
De straalen van haar oogen
Schieten my door 't Hert.

Adieu;

Adieu, adieu dan Schoone,
 Wreede Min-godin,
 U Rooze Kroone,
 Hebben Doornen in,
 U lieve lonkjes zijn te dier,
 Om hopeloos te leven.
 In het Minne-vier.

Drink- en Kus-Liedje.

Stem: *Hoe draayt 't Fortuyn zo ras,*

En Kusje is wel zoet.
 Maar zeker 't zet geen bloed,
 Wanneer ons Hert niet met een Roemer Wijn
 Gelaast werd, en bedwingt de Minne-pijn,
 Te smooren zonder vogt,
 Van Franze dropjes lustig omgebrog,
 Daar d'heldere geur van Juffrouws lipjes,
 Aan het Glaasjen kleeft,
 En ons zijn voedzel geeft.
 Nu lustig Juffrouw, za,
 U Nabuur wagt 'erna,
 Lep uyt, lep uyt, en laat u zoete Mond,
 Het laatste dropje slorpen van de grond,
 My dunkt ik smaak het al,
 Nu eens gezond, de Wijn heeft aars geen val,
 Dat 's een, dat 's twee, ha broeck hoe smaakt me
 dat
 'k Wou voor zulke Wijn,
 Niet by de Goden zijn.

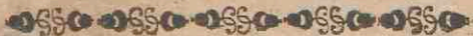
Hes

Het Glas is weer gevuld,
 Me-Juffrouw heb geduld,
 Uyt op zijn Fries, waaromme dat ik kus,
 Aan uwe Lipjes mijne vlamme blus,
 Za, za, waar wagtjena,
 Kust Duyzend Kusjes, 't Kuffen kan geen scha,
 'k Hebb' voor gegaan, die lust, die volgt my,
 Za Monfieurs val aan,
 En laat hem omme gaan.

Op de Voys: *Le Maire.*

Muskadelle,
 Droppe,
 Coppe,
 Roemers en Bokale,
 Strale,
 Schoonder als de Zon,
 Wanneer die fraan en pronken,
 Vol gefchonken,
 Uyt de beste Ton:
 Gy die bent de Ziel van mijn vermaak:
 Wanneer ik maar een Pintje van u kraak,
 Met smaak,
 Wijn, ed'le Wijn
 Die al de pijn,
 En zorg uyt mijn jonk Hert verdwijnen doet,
 Wat geeft gy my een Hert vol moet;
 Een Stoop twee drie,
 Maak dat ik geen gevaar,
 Hoe zwaar,
 Onder u;
 Nog vlie.

MINNE.

M I N N E - L I E D.

Voys: *Zon Milli tormente.*

- 1 **M**Yn Autaar mijn waarde,
 Ach! Schatkist op d'Aarde,
 ô Schoone! ô Schoone,
 Godinne,
 Als ik uwe oogen,
 Aanzie vol vermogen,
 Zo voel ik, Zo voel ik
 Van binnen.
- 2 Op 't hoogste der Minne:
 Offer ik mijn zinne,
 Wat helpt mijn, Wat helpt mijn
 Dit schryen,
 Waar toe duste zugten,
 Want 'k geniet geen vrugten,
 Van die ik, Van die ik,
 Kwam vlyen.
- 3 Zy vlugt uyt mijn oogen,
 En heeft geen meedoogen:
 Schoon ik haar, Schoon ik haar,
 Met zugten,
 Kwam uytten mijn klagten,
 By Dagen en Nagten,
 Maar gy gaat, Maar gy gaat,
 Nu vlugten.

Min-

Min-Gezang, en Tegen-Zang.

Voys, O doelwit van de Min.

Zoete Zieltje, daar de Min,
 Zig zo volmaakt laat vinden,
 U oogjes zijn 't waar in
 De Ziele zig verblinde,
 Het schoonst dat men kan vinden;
 Zijt gy ô Engelin!
 Doen ik eens u Lipjens drukte,
 Ach! wat zoetheyd my verrukte;
 Noyt vermaak, Noyt vermaak,
 Scheen oyt zo groot,
 Als 't geen dat ik genoot:
 Een Kusjen en geen meer,
 Wil ik u zomtjids vergen:
 Mijn lusjens zijn zo teer,
 Ik kanze niet verbergen,
 De lusjens die my tergen,
 Engelin, die komen weer:
 'k Wou wel eens een Kusje stelen,
 Maar het moest u niet vervelen,
 Ach Philis! Ach Philis!
 Ey! sta my toe,
 Dat ik mijn lust voldoe.

Tegen-Zang.

1 **S**choon dat gy mijn al prijft,
 Daar is niet mee te winnen,
 Ik bid u dog verrijft,
 En wild een ander Minnen.
 Gy fcheynd bedroeft van zinnen,
 Wijl men u dit Vonnis wijft,
 Want gy kund mijn niet behagen;
 Schoon gy Vryde alle Dagen,
 Doorom keerd, Daarom keerd,
 En fteeld dees Min,
 Maar vryelijk uyt u zin.

2 Gy krijgt geen Kusjens-meer,
 Wild mijn niet langer tergen,
 Mijn Min die is te teer,
 Zy zou zig gaan verbergen,
 Wild ook u lusiens vergen,
 Dat zy komen nimmer weer:
 Want dat gy een Kus zoud steele,
 Zal nog kan mijn Hert niet veele:
 Gy en zult, Gy en zult,
 Oyt deze keer,
 Genieten nimmermeer.

Minnaars-Lied.

Op een schoone Voys.

1.

GY ziet vrolijk de Herten in pijn,
 Wild niet Minnend' maar vriendelijk zijn,
 En wanneerje de tanden doet wateren,
 Door een kleyn teekendje van uwe gunst,
 Merkt als gy my doet laggen en schateren;
 Dat onverschillentheyd is de grootste kunst.

2 't Is u Jonkheyd en brave gestalt,
 't Is u Schoonheyd daar gy zo op bralt,
 Gy woud datze u de zinnen betoveren,
 Dat u bekoorlijkheyd ons wetten steld,
 Maar wat baat het een Ziel te veroveren;
 Die gy niet houden wil in u geweld.

3. Denkt, ô Silvia! denkt op den tijd,
 Denkt dat alles op Aarden verslijt,
 Denkt dat de Lente geeft Bloemen en Bladeren
 Denkt dat men Zomers lekkere Vrugten plukt,
 Maar als Herfst en Winter komt naderen,
 Dat alles is verrot en af-geplukt.

4. Merkt u Lenten dan wijsfelijk aan,
 Als gy de Zomer voor handen hebt staan,
 Wagt u voor ongevoeglijk te dartelen,
 Als gy een Minnaar om u lijden ziet;
 Want al meend gy de Min te ontfpartelen,
 't Is voor een tijd, maar 't duurd Eenwig niet.

5. Merkt

5. Merkt dan dat gy den Minnaars bezind,
 Eer dat u Herfft of Winter begint,
 Want als dan van Liefde te handelen,
 'k Stel 't aan u oordeel of 't wel voegen zou,
 'k Meen gy zoud 'er u Minnaar zien wandelen;
 En blyven zitten Vrijster, Weeuw, nog Vrouw.

M I N N E - L I E D.

Voys; Courante la Reyne Nouvelle.

I.

Als het Hert door getrouwe liefde sterft,
 Wat zal 't u Moorderesse dan baten.

Als de Ziel 't Lighaam moet verlaten,

Indien ik geen en troost verwerf,

Als het Hert van trouwe liefde sterft,

Wat zal 't u Moorderesse dan baten

2. Gy weet dat u toe komt mijn Hert,

En gy kend mijn getrouwe liefde,

Ach! dat ik u wederliefde,

Maar zo en loond gy my met smert,

En gy weet dat u toekomt mijn Hert,

En gy kend mijn getrouwe liefde.

3. Liever wil ik sterven van u hand

Als dat ik zonder u zou leven,

Ach! moet ik u begeben.

Gy staat dog in mijn Hert geplant,

Liever wil ik sterven van u Hand,

Als dat ik zonder u zou leven.

Min-

Minnende Zamen-spraak.

Stem : Van de Wasse;

Fonkman.

A Ardsche Godinne,
 Aangename brave Maagt,
 Doel van mijn verliefde zinnen,
 Die mijn teere Ziel behaagt.
 Zeg eens wie bekoord gy niet,
 Die u Schoonheyd maar aan ziet:
 Zeker, 'k moet u eeuwig minnen,
 Schoon 't u stratheyd mijn verbied.

Dogter.

Ey, ey, loop heenen,
 'k Heb in 't minste geen vermaak
 In u woorden, zonder meenen,
 En u praatjes voor de vaak;
 Vryers, Vryers in der daad,
 Want het uytterlijk gelaat,
 Zugten, steenen, klagen, weenen:
 Haar niet eens ter Herten gaat.

Fonk

Fonkman.

Zoud gy gelooven,
 Dat ik door ontrouwe Min,
 Zoek u teere Hert te rooven,
 Neen mijn schoonste Engelin,
 Proef ach Lief, ach proef my maar,
 Schoon dat liep mijn Lijt gevaar;
 Nimmer zal dat Vyer verdoven,
 Al was lyden nog zo zwaar.

Dogter.

Tuffchen 't doen en zeggen,
 Is een groot onderscheyd,
 Even als de Bergen leggen,
 Tuffchen 't Zuyden Noord verspreyd;
 Als den Vogel-vanger zet
 Het arglistig Garen-net,
 Schuyld hy agter de Heg subijt
 Tot het Beesjen is in 't Net.

Fonkman.

Eer zal den Hemel,
 Plett'ren Zaad, Land, en Volk,
 Eer zal 't gierlijk Pluym-gewemel,
 Nestelen in een dorre Kolk,
 Eer een logge Walvis vloog,
 Eer ik u mijn Lief bedroog,
 Zal den aldergrootsten Kemel,
 Gaan door 't kleyne Naalden-oog.

Dog-

Dogter.

Hoe zwaarder Eeden,
 Hoe veel ligter van waardy,
 Zet die leuren en gebeden,
 Met dit zweeren aan een zy,
 Vryers met u Eeden loop;
 Eeden die zijn heel goed koop;
 Wild die aan geen Maagt besteden;
 Duyzend hebjer op een hoop.

Jonkman.

Moet ik dan dragen,
 Smaatheyd, straf, of and're schuld,
 Of hebt gy alleen behagen,
 In den toets van mijn geduld,
 Wel ik zal langmoedig zijn,
 'k Hoop dat nog u Zonne-schijn,
 Eyndelijk eens op mijn zal dagen;
 Hoop van gunst, en voeld geen pijn.

Dogter.

Gy draagt geen lyden,
 Smaatheyd, schuld, of and're straf,
 Ben ik Vyer, zo wild my myden,
 Brand ik u, gaat van my af;
 Want of ik u scheen getrouw,
 Ik u eynd'lijk dan nog zou,
 Als een gladden draad at snyden,
 Want ik heb geen zin in jou.

Jonk.

Jonkman.

'k Kan 't niet verkroppen,
 't Hert en Zieleyd my en beeft,
 Voeld eens hoe mijn Ad'ren kloppen,
 Ach mijn Adem my begeeft!
 Ach! ach! ach! dat zijn geen reën,
 Dat gy altijd roept van-neen,
 Zelfs een Key beweegt door 't droppen,
 Zijt gy harder dan een Steen.

HEDENDAAGZE LIEFDE.

Stem: *'s Winters wil ik van Liefde spreken.*

Cupido Venus dartel Wigje,
 Berooft van Schepter en van Kroon,
 Leg af uw Boogje met uw Schigje,
 De Munt-godin zit op zijn Throon,
 Leg af uw Boogje met uw Schigje,
 De Munt-godin zit op zijn Throon,
 Laat Vrouw-natuur van u vry pronken,
 Met een volmaakt geschapen Beeld,
 Het kan geen Herte meer ontfonken,
 Het Geld alleen de Liefde teeld,
 Het kan geen Herte meer ontfonken,
 Het Geld alleen de Liefde teeld,
 De deugd wel waardig om te loven,
 Verzelster van opregte Min,
 Ziet men nu t'eenemaal verschoven,
 De Geld-zugt keerd nu yders zin,
 Ziet men nu t'eenemaal verschoven,
 De Geld-zugt keerd nu yders zin.

Verstand en deftig redeneeren,
 Wel eer by yder een ge-eerd,
 Ziet men eylaas de rug toe keeren,
 Het Geld maakt yder een geleerd,
 Ziet men eylaas de rug toe keeren,
 Het Geld maakt yder een geleerd.

Weg dan met zinnelijke leden,
 Met deugd en schranderheyd van Geest,
 Die Geld heeft word hier aangebeden,
 Al was hy plomper als een Beest,
 Die Geld heeft word hier aangebeden,
 Al was hy plomper als een Beest,

M I N N E - K L A G T.

GElijker de Beekjens vloeyen,
 Met een standvastige Vloed,
 Zo zal de Min steeds groeyen,
 Binnen in mijn gemoed,
 Ach! ach! ach! hoe zoet de boeyen,
 Die mijn de liefde doet.

Wel waarom zo zoud ik dan vlugten,
 Voor de geen die ik bemin?
 Dat zoud mijn Jonk-hert doen zugten,
 Daar ik geen troost en verwin:
 Ach! ach! wat zijn dat genugten,
 Niets is zo zoet als de Min.

Philis in 't ruyzen der Bladeren,
 Daar een kleyn Beekje door vloeyd,
 Laat ons te zamen vergaderen,
 Daar het Kruid weeldrig groed:
 Ach! ach! komt laat ons paderen,
 Daar het Gras weeldrig groeyd.

HARDERS-GEZANG.

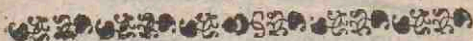
Op een aangename Voys.

WAar mag mijn schoone Laura vlien?
 Dat ik haar niet en zien,
 Ik ga door Bos en Hagen, zien na wien;
 Ik wil my spoen, Al door het Groen,
 Al om mijn schoone Engelin haar wil te doen
 En voegen my, Al aan haar zy,
 Zy zingt en is zeer bly;
 Haar helder Keeltje klinkt,
 Dat het door het Bos heen drinkt,
 't Gediert dat zwierd, En tierelierd
 En maakt een zoet geluyd,
 Het is om te eere mijn schoone Laura Bruyd.
 Vind ik u hier: ô Laura schoon!
 Onder dees groene Boom?
 Mijn Hert en Ziel, die is by u gewoon:
 Ja Dag en Nagt, Zeer onverwagt,
 Speeld gy ô schoon Godin! gestaag in mijn ge-
 dagt:
 Mogt ik voortaan, Eens troost ontfaan:
 Al mijn kwelling was gedaen,
 Mogt ik op u Lipjes zoet,
 U geven een kusje goet,

Ik Verdwin van pijn, Godin van mijn,
 Uy een zuivere Min,
 En dat om uwent wil mijn schoonste Engelin.

Tyter ik hoor u Minne-klagt,
 Dat gy doet Dagen Nagt;
 't Schijnd dat gy in de liefde heel verfmagt
 En hoord gy niet Mij klagen, ziet,
 En brengt de Maagden door 't vlyen in geen
 verdriet;

Toond dat gy een trouwe Minnaar zijt,
 Ik zal u maken verblijd,
 Gund my u egte Trouw,
 'k Zal u zijn een waarde Vrouw;
 Daar is mijn Hand, Tot één Pand,
 Waarde Bruyd tot besluyt,
 Hier mee is al mijn klagen en mijn droefheyd
 uyt.

ENGELS AIR.

Het kusje, dat ik laaft van uwe Lipjes
 Ontstal, die vreugd was Nectar aan mijn
 Mond,

Het Ambrozijn van die Corale tipjes,
 Ach mijn Philemeen! is balzem voor mijn wond
 Hoe joeg mijn Hert, wanneer ik steelswijs
 plukten?

Die

Die Honing-douw: noyt was ik meer verheugt,
Doen ik mijn Mond aan uwe Lipjes drukte,
Gestrengeld om u Hals, smolt ik van zoete
vreugd.

Gy zocht t'ontworstelen mijn zoeten Engel,
Gy waard te zwak de Min te weder-staan,
Ik wierd geholpen van die kleyne Bengel,
Maar 't Boefje loeg wanneer ik had gedaan;
Hy scheen vergramt, maar 't schijnd dat Ve-
nus-wigje,
Zal maaken dat ik u omhelzen mag,
En u treffen met zijn vergulde Schigje,
En gy dan vlugten zult voor mijn ontzag.

Nieuwe Minnaars-Klagt.

A Ch mijn schoone! mijn beminde,
Trooft mijn in dees droeven staat,
Want by u is trooft te vinden;
Die 't Verstand te boven gaat;
Gy alleen kund mijn genezen,
En verheugen mijn gemoet,
Hoe zoud gy dan bitter wezen,
Daar gy zijt het zoerste zoet,
Hoe zoud gy mijn kunnen haaten?
Daar ik u zo trouw bemin,
Iken zal u noyt verlaaten,
En noyt stellen uyt mijn zinn,
Voor dat mijn de Dood zal scheyden;

Eer en verlaat ik u dog niet:

Aanhoord mijn klagten,

Aanziet mijn lyden

Dat om uwent wil geschied.

Min die doet ons Hert verteeren,

Door het weygeren van het zoet,

Min die doet ons vlyen leeren,

En baard ons veel tegenspoed,

Door haar uytgespanne wetten,

Vangt zy ons in veel verdriet:

Zy is wreed en steld ons wetten,

Maakt ons slaaf als zy 't gebied.

Laten wy de Liefde haaten,

Vlieden wy dat groot gevaar,

Min die speeld by alle Staaten,

Menig grol zo droef en naar,

En in wreedheyd uytgelaten,

Brengt veel Minnaars in gevaar,

Laaten wy de Liefde haaten,

Vlieden wy dat groot gevaar.

Klagende Minnaar.

V Lied snelle Winden haast voorheen,

Na Carileen,

Bruyft, schommeld zoetjes brakke Stroom,

Met Zuyder vlaagjes,

Dan hoog, dan laagjes

Tuygt dat ik koom:

Ozoc-

O zoete Golfjes van de Meer!

 Spoek op en neer,

Ey-blaawe Tyc drijft u Vloed:

En d'Eyke Boomen,

En snelle stroomen,

Eens ruyffen doet.

 Spoeld zagjes tegen het zwakke Riet,

 Tot dat zy ziet

Mijn uytgespannen Zeyltjes staan,

Door gunst der stroomen,

Voor wind af-komen

Met Min belaan.

 Wanneer ik kom ter plaatze daar zy zijn,

 Zal zien na mijn,

Zo stierf mijn tong, ô God Jupyn,

Dat hy met reden,

Mag aangebeden

Werden van mijn.

 Eerbiedig val ik haar te voet,

 Met heuffe groet,

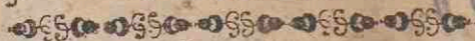
En klagen van mijn zwaare pijn,

Op dat met lusjes,

Drie zoete Kusjes,

Mijn wellekom zijn.

Een ander.

A Ch hoe wreed is 't als men Mind,
 En geen medogen vind,
 Gy kund Bloemen Bos en Hagen
 Van mijn leed getuygenis dragen,
 Gy ziet dageliks mijn verdriet,
 En hoe Damon voor mijn vlied,
 En hoe Damon voor mijn,
 En hoe Damon voor mijn vlied.

Die tot lijden is geteeld,
 Word noyt van geluk gestreeld,
 Dan komt ons de Min-God plagen,
 Elk is slaaf na zijn behagen,
 Hy lagt zelfs met ons verdriet,
 En agt al ons klagen niet,
 En agt al ons klagen
 En agt al ons klagen niet.

D R I N K - L I E D

VRIENDEN neemt het Glas in uw hand,
 Ende drinkt aan alle kant,
 VRIENDEN neemt het Glas in uw hand,
 En houd gestadig stand;
 Drinkt uyt dees Fluyt
 Roept overluyd,
 En eerd Bacchus
 Maar denkt niet om Venus

En

En laat, en laat, het Glas niet staan tot flus:

En laat, en laat, het Glas niet staan tot flus:

Die geen die drinkt van deze Wijn,

Die voelt geen Minne-pijn.

Maar voelt gy dan dat uwen zin,

Zo blijft verward in de Min,

Ey steldze dan tog uyt uw zin,

Zy geeft uw geen gewin;

Laat Bacchus voor uyt,

Trede met zijn Fluyt;

't Zal uw gezond zijn,

Tehouden met d' Wijn;

Want liefde, liefde, is voor ons te kleyn;

Want liefde, liefde is voor ons te kleyn;

Die ge n die drinkt van deze Wijn,

Die voelt geen Minne-pijn.

Dus Vader van het Bacchus-nat,

Door uwe vogt maakt gy ons zat,

Dus Vader van het Bacchus-nat,

Door uwe vogt maakt gy ons zat.

Wat zoud dit zijn

Zonder uw Wijn;

Houd aan dit Glas

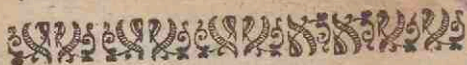
En geloof dog ras

Aan deze Goon, gy word geëerd met een Kroon.

Aan deze Goon, gy word geëerd met een Kroon.

Houd uw dan aan deze Drank,

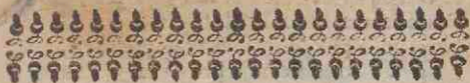
Al duurde 't jou leven lang.

Vermaakelijk Drink-Lied.

Ziet Tewis met zijn Vrijster,
 Spanfseeren door het Groen,
 Jonkmangy bend te bijster,
 Verslinderd in u doen:
 Ik hou het met Jaap en Piet,
 Die zitten in de Kroeg,
 En hebben geen verdriet,
 Van 's Nagts tot 's Morgens vroeg
 Van 's Nagts tot 's Morgens vroeg,
 Za laat ons dan maar drinken
 Een frisse Roemer Wijn,
 Laat Kannen en Glazen klinken,
 't Zal dan wel beter zijn:
 Want Vader Noach heeft ook dat,
 Wel eerder ook beleeft,
 Dat hy was vol en zat,
 Van 't edele Bachus-nat,
 Van 't edele Bachus-nat.

Lied aan Kloris.

A Ch! hoe zoet is Kloris nu te minne,
 Hoe zoet iste zijn u Vriendinne;
 Want als op u speeld mijn oog gewemel,
 Dunkt my dat mijn Ziel is in den Hemel.
 Minnaar laat dees reden dog wat vaaren,
 Want gy mijn jeugdig Hert bezwaaren,
 Want de Minnaars woorden die zo vlyen,
 Zijn maar om een Meysjen te verlyen.

Vermoed van mijn niet schoon-lief geprezen
 Dat ik u zou een bedrieger wezen;
 Neen, mijn Kloris, ik zal u beschermen,
 En behoeden in beyde mijn Ermen.

Jonkman ey! dat zijn niet u gedagten,
 Daarom ik dees woorden niet wil agten;
 Want als gy mijn Eertje maar kond steelen,
 Dan zo liet gy mijn voor eeuwig kweelen.

Lieffte lief ik zweer u by al de Boomen,
 Die hier staan by al de Water-stroomen,
 Zon en Maan die zijn getuygen meden,
 Dat ik u Min in eerbaarheden.

Valschen Minnaar staakt dit droevig klagen;
 Hoe zoud gy mijn liefde konnen dragen,
 Daargy hebt een ander Lief verkooren,
 Die gy lang gevrijd hebt van te vooren;

Dat en zal den Hemel niet gedogen ;
 Dat u zal een ander liefde togen ;
 Noyt geen Harder in sprak ik voor dezen ;
 Als gy , Kloris die mijn Bruyd zal wezen .

Zo dit waar is , ô ! mijn lieven Herder :
 Wil ik vlugten van u dan niet verder :
 'k Zal u groote trouwheyd gaan betoonen ,
 En uw liefd met wederliefde kroonen .

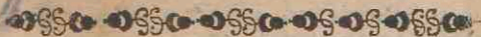
Liefste lief gy komt mijn hert verkwikken ;
 Dat daar scheen in traanen te verftikken ,
 Als den Morgen-zon gaat licht op haalen ,
 Hebt gy my verligt met uwe ftraalen .

Minnaar door uw getrouwe Minnen
 Hebt gy ook mijn Hert ontfteld van binnen ,
 Als den Zeyl-steen trekt gy mijn gedagten ,
 Die naar uwe gunft en liefde tragten .

Komt dan Kloris , Maget uytverkooren ;
 Komt dan tweede Ziel van mijn gebooren ,
 Komt dan liefste Lief , mijn waarde Vrouwe ,
 Neemt dees Ring met Diamant op Trouwe .

Ach ! mijn Harder , mijnen Beminden ,
 'k Zal my door de Trouw nu aan u binden ;
 Ziet daaris mijn hand Minnaar geprezen ,
 Gy mijn Trooft , en ik u Vreugd zal wezen .

Gesprek tusschen Moeder, Dogter
eneen Schilder.

Op een bekende Voys.

HElaas wat droefheyd en wat smert,
Voel ik in mijn Jonk-hert,
Cupidoos schigten,
Die bragten my in gekwel,
Mijn Hertje stigten,
Een fray fris Jong Gezel.

Wel Dogter bent gy dol of zot,
Of houd gy met mijn de spot:
U Jonger Jaaren?
Die zijn der nog veel te vroeg,
Wagt u van paaren,
Gy hebt 'er nog tijds genoeg.

Moeder, drie Maanden gepasseerd,
Heb ik 'er op 't Schip geleerd,
Van eenen Schilder,
Die schonk 'er my zijn Portret,
Ja Moeder ik wilder
Nu wezen op 't Egte-bed.

Wel Dogter schort u dan de Trouw,
Of wild gy wezen een Vrouw,
Ik hoor dat Steven,
Ons aldernaaste Buurman,
Zijn Trouwtje wil geven,
Aan u mijn Dogter dan.

Wel Dogter werd dog niet zo kwaad,
 Maar hoord na wijzen raad,
 Steven heeft Schyven,
 En alles wat daar by hoord,
 Gy zult 'er blyven,
 En woonen in zijn Poort.

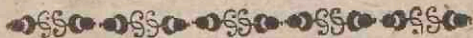
Ik woon veel liever in een Huys,
 Al was het maar een Kluyt,
 Als by ons Steven,
 Te woonen op een Kasteel,
 Mijn Hertje moet leven,
 By een Schilders Penceel.

Wel Dogter bent gy dan Bevrugt,
 Dat gy om hem zo zugt,
 Moeder ik sterve,
 Hy heeft 'er geleyd de grond,
 Zijn eerste Verwe,
 Heeft mijn Jonk-hert doorwond.

Dogter hoe lang is het geleen,
 Dat gy met den Schilder gonk heen,
 Moeder drie Maanden,
 Als ik was inne de Schou,
 Hy deed der staanden
 Al wat ik maar hebben wou.

Dogter bent gy dan Bevrugt,
 Dat gy om hem zo zugt,
 Moeder, ik zorgen,
 Mijn Rokken worden zo nauw,
 Dat 's alle Morgen
 Word mijn Jonk-hert zo flauw.

Wel Dogter in aakt dog geen getier,
 Haald mijn den Schil der hier,
 Dat geestige Kwantje,
 Dat Schilderen kan zo net;
 Hy voelde met zijn Handje,
 En boorde met zijn Lanzet,
 Moeder geeft my dan u Kind,
 Dat tot mijn is gezind,
 Schilder verheven,
 Mijn Dogter is u gegund,
 Schilderd nu na 't leven,
 Zo dikmaals als gy kund.

BRUYLOFS-GEZANG.

Stem: *Als 't Begind.*

WAt is het een heerlijk leven,
 De Bruydegom en Bruyd te zijn,
 En te drinken de koele Wijn,
 En te drinken de koele Wijn,
 Mijn dunkt men zouder expres om Trouwen,
 Om ook een reysje Bruyloft t'houden,
 Speelnootjes volgt de Bruyd,
 Wilje wel doen zo scheyd 'er niet uyt,
 De eerste Mens en Eva,
 Die Trouwden met malkaar,
 Wilje wel doen zo volgt haar naaf,
 Wilje wel doen zo volgt haar naar,

Want

Want hadden 't ons Ouders niet gedaan,
 Wy hadden niet eens te Bruyloft gegaan,
 Speelnootjes volgt de Bruyd,
 Wilje wel doen zo fcheyd 'er niet uyt.

Ik ben daar in verwonderd,
 Dat gy u groene tijd verlijt,
 Zo in eenzaamheyd verlijt,
 Zo in eenzaamheyd verlijt,
 U Moeder heeft u ter Wereld gebragt,
 't Is billijk datje daar ook na tragt,
 Speelnootjes volgt de Bruyd,
 Wilje wel doen zo fcheyd 'er niet uyt.

Dat zoenen dat kuffen en ftrelen,
 Het omarmen in het Bed,
 Dat 's Winters de kou belet,
 Dat 's Winters de kou belet,
 Daarom is 't treffelijk wel gezeyd,
 't En deugd niet datje alleenig leyd:
 Speelnootjes volgt de Bruyd,
 Wilje wel doen zo fcheyd 'er niet uyt.

Nu wensch ik de Bruyd en Bruydegom:
 Een Poppetje binnen het Jaar,
 Kan het zijn, ik wens 'er een Paar:
 Kan het zijn, ik wens 'er een Paar:
 Want het 's zeker, dat door het by-flapen,
 Den Mensch zijn zelfs zoekt na te apen:
 Speelnootjes volgt de Bruyd,
 Wilje wel doen zo fcheyd 'er niet uyt.

Avoes op die conditie,
 Een Glaasje friffe Wijn,
 Dat 'er haast weer een Bruydje mag zijn;

Dat 'er haast weer een Bruydje mag zijn,
 En als dat Glaasje is uyt gedronken
 Dan eens gekuft en weer in geschonken:
 Speelnootjes volgt de Bruyd,
 Wilje wel doen zo scheid 'er niet uyt.

HARDERS GEZANG.

Stem: 't Schijnd dat mijn Zieltje zijn etc.

Lestmaal in 't kriecken al van den Dagen,
 Als der de Zon zijn rijzen kwam doen;
 Gink ik 'er mijn Schapen te Veldewaards jagen,
 Om in het bedouwde Gras te voen,
 Ik leydeze zoetjes aan een Water-kant,
 Daar ik mijn zoete Harderinne vant,
 Dien ik met een aangenamen lag,
 Doen heb geboden eenen goeden dag,
 Ik zeyde wel zoete Harderinne,
 Waar wilje also vroeg na toe?
 Rust dog een weynig mijn zoete Vriendinne,
 Neen zeyd'ze, Harder ik ben nog niet moe;
 Den Dag genaakt 'er, ik ruste nog niet;
 Maar op het leest zy haar gezeggen liet:
 Daar vonden zy eenen bekwame stee,
 Daar zy gingen stil rusten met haar twee.
 Daar gingen zy beyde zitten en rusten,
 Aan eenen klaaren Water-kant,
 Daar hy zijn Liefje wel Duyzend-maal kusten;
 Daar hy zijn zoet vermaak in vand

Hy ley zijn Hoofd in zijn zoete Liefs schoot,
 En met zijn Handen op haar Borsjes bloot,
 Daar lagen de twee tot aanne den Dag,
 Dat men de Zonne uyt het Zuyden zag.

Doen wouder mijn Harderinne fcheyden,
 En met haar Schaapjes heenen gaan,
 Ik zey Harderinne, wild nog wat beyden,
 En laat het vry op Philander staan,
 Ik zalze dryven over Berg en Dal,
 Alwaar het mijn Prinsses believen zal;
 Ik zal'er ze leyden en brengen in rust,
 Aldaar het mijn Harderinne lust.

Zy zey wel Harder wild gyze dryven,
 Drijfze vry aan mijn Vaders-hof,
 Ik zal hier zo lang wagten en blyven;
 En daar mede zo nam hy oorelof,
 Daar mede zo nam hy zijn af-seheyd,
 En met een Kusje haar adieu gezeyd,
 Hy zeyde wel Lieffte, na de Zonne-schijn,
 Zo zal ik weder by mijn Engel zijn.

Van 't V R Y E N.

Stem: *Als 't begint.*

'k **H**Eb den bras van 't luyzige Vryen,
 Meysjen ik pakker mijn spillen op,
 Truytje is wel een geestige Pop,
 En ik hebze wel meugen Iyen;
 Maar de Kermis is gedaan,
 'k Heb den bras van 't Vryen gaan.

'Zet.

'k Zetten 't mijn Truytje opper consciencie,
 En ik zey gy moetter aan;
 Maarzy zey, gy meugt wel gaan,
 Trouwen dat is 'er maar penetentic,
 Als de Bruyd is in de Schuyt,
 Is 't vlyen en beloven uyt.

'k Zey mijn Lief, mijn blaasje met Boonen
 Mijn gezuykerde Rijften-bry,
 Datje wist wat dat ik ly,
 Om u schoone karnate Koonen,
 Ik zugt, ik ween, ik klaag en snik,
 Schier al mijn Ingewand aan stik.

Maar de Meyd en wou me niet hooren,
 En zy zette haar Mond zo scheef,
 Of 'er een Vis-teef op haar keef,
 En doe gaf ik de moed verlooren,
 En ik dagte 't is al te mal,
 Die niet en wil, die niet en zal.

'k Zette mijn Herte op een goe gronde,
 Ik zetten 't Heylikken uyt mijn zin,
 En ik denk 'er zo veel om de Min,
 Even als om een gedroogd' Koe-stronde,
 Ik zetten het Minne en Vryery,
 Met al dat resje aan een zy

Vryers die 'er gaan zugten en treuren,
 Datz' er uyt zien als een magere Sprot,
 Of een beschimmelde Rommel-pot;
 Denkt niet om de leuren en scheuren,
 Die de Meysjes u brengen in 't hoofd,
 Datze je zinnnetjes niet en beroofd.

'k Zag 'er gisteren een die der zijn leden',

Hau-

Handen en Voeten, en Hoofd en Staart,
 Heele Jaartjes hadde gespaard;
 Om met een moy Meysje, die hy met Eden,
 Vieriglijk vryden en hadden bemind,
 Schoon hy klaagde, ach! troosje mijn Kind.
 En hy kreeg de zak door zijn loopen,
 En hy storten een Traanen-bron;
 En klaagde zo veel als hy kon,
 Storte Traanen met heele stopen:
 't Was met deernis aan te zien,
 Al was een Mens zo hart als een stien.

Amoureuze Gezang.

Stem: *Als 't begint.*

O Galathee, mijn schoone Veld godin,
 Hoe speeld gy Dag en Nagt in mijnen zin,
 Wat zijn 't voor kusjes, Wat zijn 't voc r lusjes,
 Die my zo zoetjes vallen in mijn zin.

Gy zijt de Maagd die mijn Jonk-hert behaagt,
 Wy moeten scheyden, 't werd van ons beklaagt,
 Wy moeten scheyden; Zonder verbeyden,
 Adieu schoon Lietje tot het weer slaagt.

Haar Goud-geel Hayr dat krulden om haar
 Hoofd,
 Haarroode Wangen, met haar Kin gekloofd,
 Haar blanke Handen, En witte Tandn,
 Die hebben mijn Jonk herte zeer beroofd.

Och

Och Herderin blijft dog een weynig staan,
 En hoord het klagen, van u Minnaar aan,
 Gy zijt Godinne, Die ik beminne,
 Gy zijt de geen die 't al te boven gaat.

Ik hoor dat Grendeltje van de Deur,
 Holla, holla, mijn Lief die klopt daar veur:
 De leedjes kraken, 'k Zalder in raken,
 Rijstuyt den slaap, 't is uwe Serviteur.

Adieu schoon liefje wy moeten nu gaan;
 Want uwen Vader is een korzel Man:
 Laat ons vertrekken, Eer hy zal wekken,
 Adieu, adieu schoon lief, tot Morgen dan.

O Galathee! ô zoete Galathee!
 Waar ik by u, zo waar mijn Hert in vree:
 Moet ik u derven, Zo moet ik sterven:
 Moet ik u derven, 'k scheur mijn Hert aan twee.

Kom uyt. komt uyt, ô overschoone Bruyd!
 Opend de Deur, ik kome by u uyt:
 Want u zoet wezen, Kan mijn genezen;
 Want u zoet wezen rukt mijn uyt de pijn.

Van Neeltje.

Op een aardige Voys.

WEl wat of Neeltje meend,
 Om datze zo verdweend,
 Gaat gekleed op de wijs,
 Van Steedze manier,
 En beeld haar zelve in,
 Te wezen een Godin,
 Want zy treed als een Paau,
 Dit hovaardig dier,
 Zy heeft de Stam, Daar zy afkwam,
 Haar Ouders gants vergeeten,
 Maar men weet, die Neeltje kend
 Datze voormaals was gewend;
 De Melk in Stee te meeten.

Zy droeg een blaauwe Rok,
 Twee Emmers aan haar Jok,
 's Ogtens vroeg als zy ging
 In het Veld door den Dou,
 Een Trype Hoed op 't hoofd;
 Wie haddet oyt geloof,
 Dat ons Neel een Boerin,
 Dus wijs worden zou,
 In deze tijd, Wierd zy gevrijd.
 Van Jaap, Jan Louwerens Zeuntje

Maar

Maar die gafze ras de schop,
Nou zo trekt zy wakker op,
Met een rijk Koopmans-zeuntje.

Wat was die Neel een Meyd,
Dikwils heb ik gezeyd,
Als zy was daar ik kwam,
Jou spijtige ding,
Hoe zelje voor jou Geld,
Nog worden eens besteld;
Haar gelaat wees het uyt,
En haar gang als zy ging,
En heeft zy niet, Van Klaas Jan Piet,
Een Sleutel-raaks gekregen,
En met onze Symen-buur,
Op het Hoy in onze Schuur,
Wel honderd-maal gelegen.

Maar Neeltje was niet slegt,
Ze wou geen Boeren-knegt,
Maar zy was wel zo loos,
Dat zy wist watze dee:
Hierom ging Neeltje strak,
Mits datze kreeg de zak,
En zy zogt hier en daar,
Na een plaats in de Stee,
Zy is zo veer, Dat zy niet meer,
De Melk behoeft te dragen,
Maar waarze aan 't Goedje komt
Daar Neeltje zo zeer op bromt,
Moet men de Stee-luy vragen.

Harders en Harderins Gezang.

Op een aangename Voys.

IK kwam 'er laaft wandelen by een Fonteyn,
 's Avonds al in de klaare Maane-schijn,
 Daar ontmoeten mijn een schoone Herderin,
 Zy dreef haar Schaapjes te Velden in.

Zy speelden zeer lieflijk op haar Fluyt,
 Zy zey, wel Harder ik ben de Bruyd,
 Van nu voortaan het is met mijn gedaan,
 Want ik mag niet spreken meer Jonkmans aan.

Weetje watje gisteren Avond deed,
 Hebje niet gezworeen eenen Eed,
 Hebje niet gezworeen by u Trou,
 Dat ik jou Dienaar wezen zou.

Harder en dat weet ik zweer wel,
 Trouwen dat is 'er geen Kinderen-spel,
 Meendeje mijn, en ik meende jou niet,
 Daarom vry na een ander ziet.

Adieu dan gy spytige Herderin,
 Gy zijt de oorzaak yan mijn Min,
 Verlaat gy mijn en ik verlaat u weer,
 Daarom neem ik, tot een ander mijn keer.

 Harders en Harderins Gezang.

 Stem: *Van Coridon.*

OP mijn Fluytje wil ik spelen ;
 Vrolijk van mijn Harderin ,
 Ik moet eens een Deuntie kwelen ,
 Want ik haar op trouw bemin ;
 Echo boft mijn ftem dog voord
 Dat mijn Silvia het hoord.
 Silvia aanhoord mijn keeltje ,
 Want het tot u lof nu zingt ,
 Dat zo klaar gelijk een Veeltje ,
 Door het groene Bosje klinkt ,
 Komt dog aan op het geluyd ,
 Van mijn zoete Harders-fluyt .
 Ik helaas ! bedroefden Herder ,
 Moet alleen mijn Schaapjes hoen ,
 En mijn Silvia gaat verder
 Weyden in het Bosjen groen ;
 Of ik haar drijf agter an ,
 Ik haar dog niet krijgen kan .
 Herderin neygt dog uw ooren ,
 Ik bid u blijft een weynig staan ,
 En wild mijnen klagt aan hooren ,
 Ey ziet dog mijn lijden aan :
 Ziet hoe dat ik in mijn Hert ,
 Lijd' onlijdelijke smert .

C

Mogt

Mogt ik eens mijn Liefje spreken,
 Daar zy weyd al aan de kant,
 Van de klaare Water-beeken,
 Daar veel Bloempjes staan geplant,
 Dat ik haar daar vinden zou,
 Verdreven was al mijn rou.

Dat ik haar maar wist te vinden,
 Daadelijk zou ik my spoen,
 Door de dicht beblade Linden,
 Om te komen in het Groen:
 Ras mijn Schaapjes tred wat voord,
 Want haar stem heb ik gehoord.

Silvia hoor ik daar zingen;
 Hemel wat een zoeten toon,
 Al mijn Aderen die springen,
 Daar is geen Snare-spel zo schoon,
 Want de klaare Beke springt
 Wanneer dat mijn Lieffte zingt.

Hoe zal ik u dan met kusjes,
 O mijn zoeten Silvia!
 En met lieffelijke lusjes,
 In mijn armen nemen dra;
 Want u zoete Rooder-mond,
 Kan mijn Hart maaken gezond.

Prinsfes, Harderin ik haake
 Na de uure, dat ik jou,
 Zal in d'Egten-staat genaake,
 Dan zult gy zijn mijne Vrouw,
 En ons Schaapjes zullen mee,
 Zijn vereenigt op die stee,

KLAGENDE KLORIS.

Op een aangename Voye.

Ach Kloris waar heen!
 Aanhoord mijn geweën,
 En wild niet steeds vlugten,
 Maar stil eens mijn zugten,
 En stel my te vréen.
 Ay wild niet veragten,
 Mijn zugten en klagten;
 Vlie niet meer, ó Neen!
 Hoe is 't dat gy meugt,
 De Liefde verzaaken,
 Gy hoord eens te haaken,
 Naar de zoetste vreugd;
 Maar ik zie uwe zin,
 Buygt mee voor de Min;
 Uw kaakjes die bloozen,
 Veel frisser dan Roozen,
 Hy daald tot u in,
 Ik zie dat mijn druk,
 Tot spijt van mijn haaters,
Nu keerd in geluk.

Zamenpraak tuffchen een Soldaat
en zijn Capiteyn.

Op een aangename Voys.

HEt is een yder wel bekend,
Wat den Soldaat heeft tractement;

Die niet veel kan verdragen,

Wanneer zijn Leenig is verteerd,

Hoord men hem zomtjids klagen.

Het beurde lest een braaf Soldaat;

Dat hy zijn Geld verzopen had;

Hy had 'er geen zin tot froopen:

Zijn Rok en Broek die was heel kaal;

Geen Schoenen om te loopen.

Hy had geen Goed of eenig Geld;

En heeft hem op de gang gesteld,

Is na zijn Capiteyn gelooopen,

Mijn Heer, ey lieve beschaft my Geld;

Want ik moet Kleeren koopen.

Want ziet mijn Rok die is vergaan;

Geen Kous of Schoenen heb ik aan,

Beschaft mijn Geld of Laken,

Ey mag ik na den Snyder gaan:

En hem een Rok doen maken.

Ter-

Terstond zo sprak den Officier,
Wat kweld my dezen Kalert hier;
Weg, hier van daan te smeelen,
En als gy dan geen Geld en hebt,
Dan moet gy wat gaan steelen.

Den Soldaat dagt na zijnen zin;
Dat blaast mijn Heer geen doove in,
En ging doe weg vol klagen:
Mijn Heer die heeft my zulks gezeyd,
Ik zal een kansje wagen.

Mijn Heer die heeft een Mantel koen,
Die had ik zeker wel van doen;
Ik zal hem dan genaken,
Daar van zal ik een schoone Rok,
Voorzeker laten maken.

Hy kreeg hem door zijn loos bedrog;
Heeft hem tot den Snyder gebrogt,
Maakt mijn een Rok van Laken;
En al wat daar van overschiet,
Houd gy dat voor u maken.

Het leed een Dag vijf zes daar aan,
De Capiteyn kwam hem tegen gaan,
Wel hoe dus moy in de kleeren?
Ik heb mijn Capiteyns raad gedaan,
Doen hy my zo ging leeren.

Den Capiteyn keek de Rok vast aan,
En is met hem wat voort gegaan,
Zey, de Dieven onverholen,
Die hebben over een Dag vijf zes,
Mijn Mantel weg gestolen.

Dat lijkt het Laken wel gewis,

Of't van mijn eygen Mantel is,
Den Soldaat die sprak by trouwen;
Dees Rok die is 'er van gemaakt
Dat 's wis, met wyde Mouwen.

Den Capiteyn wierd heel obstinaat,
En bood den Soldaat voor Krijgs-raad;
Hy klaagde van zijn stroopen,
Moest aan de Galg of op de Poort;
Of door de Spits-roe loopen.

Den Soldaat sprak mijn Heeren ziet,
Ik vraagd' om Geld hy gaf my niet,
En ik wou niet garen hangen;
Ik heb mijn Capiteyns raad gedaan,
Doen hy my niet wou langan.

De Heeren wezen 't Vonnis uyt,
Den Capiteyn keek op zijn Snuyt,
En zy waaren vol van trouwen,
Den Soldaat had een Rok van doen,
En zal hem ook wel houwen.

Van een Jonkman en een Dogter.

Op een aardige Voys.

Hoord toe nu al te zamen,
Al na dit klugtig Lied,
Hoe dat een Dienst-maagd langs de straat,
Des avonds om een Boodschap gaat,

Hoe

Hoe dat haar een Jonkman,
Stilletjes heeft gesproken an.

Hy zeyde wel aardig Meysje,
Schoon-kind waar wijje na toe:
Ik ga om te haalen mijn Meester en Vrouw,
Die ik zeer haast t'Huys brengen zou:
Daar hebje nu mijn beicheyd,
Heeft die Jonge Dogter gezeyd.

Zo bent gy een Dienst-maagd schoone;
Zegt wat verdiend gy wel:
Ik win der maar twaalf Guldens in 't Jaar;
En geeft my de Juffer dan nog wat Vaar,
Een Kantje, dit of dat,
Altoos krijg ik nog al wat.

Den Jonkman die sprak gants felten;
Ik weet voor uw beterraad,
Hoè dat gy op eene avond bloot,
Zoud kunnen verdienen wel agt Pond-groot,
Met groote genugten bly,
Daar op wild u bedenken vry.

Dat Meysje dogt gants vinken,
Had ik 'er dat Geld in tas,
Zy zeyde Jonkman dat zou aardig zijn,
Doen brogt hy haar op zijn Kamer alleyn,
Waar dat 'er de Jonge Maagt,
Met hem een kansje heeft gewaagt.

Maar doen hy haar zou betalen,
Doen was hy niet wel by Geld,
Maar schreef een Brief en zijn schuld bekend,
Om aan haar te betalen pertinent,
Haar korte verdiende Huur,
Op zeker Dag en Uur.

Die Maagd die ging haar vaarden,
 Zy haalde haar Volkjet'Huys,
 Den tijd verscheen, hy kwam by haar niet,
 Dus zy hem verders te spreken ontbiet,
 Maar hy kwam niet eens veur,
 Schoon zy klopt' al aan de Deur.

Doen heeft zy hem laten komen
 Voor het Gerecht, hy compareerd,
 De Heeren die vraagden wat is u Kind,
 z'Antwoord' mijn Heeren, 'k heb dezen Vrind;
 Verhuurd mijn Kelder bloot,
 Voor de waardy van agt Pond-groot.

Nu wil hy mijn niet betalen
 Daar, ik heb zijn eygen Hand,
 Hoe dat hy zijn Schuld bekend rondom;
 Om aan my te betalen, deze Zom;
 Waar voor hy mijn Kelder beleeft,
 Na zijnen wil gebezigt heeft.

Hy zeyde 't is waar mijn Heeren,
 Maar de Kelder die was lek,
 Daarom zo heb ik gepretendeerd,
 En in het betalen gemankeerd,
 Daar hebt gy mijn bescheyd,
 Heeft hy tot haar, op't laaft gezeyd.

Mijn Heeren hy heeft het geweeten,
 Als dat de Muur was gescheurd,
 En hy beloofde my op zijn trouw,
 Dat hy mijn de Scheur wel stoppen zou;
 Doen kreeg zy haar Kelder-huur,
 Wel wat dunkt u van deze kuur.

Zamenspraak, tusschen een Moeder
en twee Dogtets, met de Knegt.

Op een schoone Voys.

Dogter.

Moeder ik moet zijn getrouwt,
Rozemie Popouske.
Al met een Man eer't mijn berouwt,
Rozemie Popouske,
't Vogeltje vliegt in 't Kouske,
Rompompomp ter Deuren uyt,
Blaas in de Maars en de Kaars gaat uyt,
Couragie, couragie.

Moeder.

Dogter gy bent veel te kleyn, Roze. &c.
Gy slaapt nog wel een Jaar alleyn,
Rozemie Popouske. 't Vogeltje &c.

Dogter.

Moeder ik ben al verknogt, Roze. &c.
Ik heb het met onze Knegt bezogt,
Rozemie Popouske, 't Vogeltje &c.

Moeder.

Hebje 't met onze Knegt bezogt, Roze. &c.
Dan zijt gy een Hoer als ik wel dogt,
Rozemie Popouske, 't Vogeltje &c.

Hoe zijn de dingen toegegaan, Roze. &c.
Heeft Jan je alles wel voldaan?

Rozemie Popouske, 't Vogeltje &c.

Oudste Dogter.

Moeder hy heeft een knappe. Roze. &c.
Hy gafze lestmaal in mijn hand,
Rozemie Popouske, 't Vogeltje &c.

Moeder.

Ik wild ook eens probeeren gaan, Roze. &c.
Dan magje met hem Trouwen gaan,
Rozemie Popouske, 't Vogeltje &c.

De Moeder tegen de Knegt.

Ik geef u mijn Dogter tot u loon, Roze. &c.
Gebruykt haar vry voor u Perzoon,
Rozemie Popouske, 't Vogeltje &c.

De Knegt.

Nu heb ik het ver-genoeg gebrogt, Roze &c.
Nu ik u alle drie heb bezogt,
Rozemie Popouske, 't Vogeltje &c.

Die dit Liedje heeft bedogt, Roze. &c.
Die had d' Moer met twee Dogters bezogt,
Rozemie Popouske, 't Vogeltje &c.

MINNELIED.

Nigje ach! waar heen dus waardig,
 Mag 'er dan niet een zoentje of?
 Ja mijn Neef gy zijt het wel waardig,
 Maar en maakt het niet te grof:
 Nigje ach! mijn zoete Nigje,
 Gaan wy in den Lommer-lof.

Ach! hoe zoetjes ruykt dat Kruidje,
 In 't Bedoude Gras en Veld,
 Waar is nu jou beste Fluytje,
 Daar gy mijn hebt van verteld;
 Nigje ach! mijn zoete Nigje,
 't Fluytjet is voor jou besteld.

Op wat wijs wild gy 't beginnen,
 Op zijn oud of nieuw fatsoen,
 Maar zo gy 't regt kund verzinnen,
 Zo wild het op zijn Steemans doen.
 Nigje ach! mijn zoetje Nigje,
 Geef my daar op eens een soen.

Nu wel aan speeld op jou Fluytje,
 'k Heb het liever als ik eet,
 Maar wild dog ter deeg dat Spuytje,
 Grypen, op dat gy 't gaatje weet.
 Nigje ach! mijn zoete Nigje,
 't Fluytje dat is aan jou besteed.

Ach hoe zoetjes gaat dat Fluytje?
 Ey mijn Neef 'k verlies mijn kragt,
 Ik gebied u gaat wyt mijn Schuytje,
 Want gy bederft anders mijn vragt;
 Nigje ach! mijn zoete Nigje,
 't Schijnd dat ge om 't Fluytje lagt.

Ongelijk Houwelijk.

Op een schoone Voys.

MOeder ik ben nu getrouwt,
 En in mijn veertien Jaaren,
 En dat met een oude koude Man,
 Van vijf-en-zeventig daaren,
 Ey my, zey zy,
 Met een ander wil ik paaren.

Veel liever had ik aan mijn zy,
 Een bondeltje met Biezen,
 Als by een ouden kouden Man,
 Men zouder by bevroezen, Ey my, zey zy,
 Een ander wil ik kiezen.

Veel liever had ik aan mijn zy,
 Een bondeltje met Hooyen.
 Als by zo een oud' kouden Man,
 Vol Luyzen en vol Vloyen, Ey my, zey zy,
 By hem slaap ik zo noyen.

's Avonds als ik 'er na Bed zal gaan,
 Wou mijn Jonk-hert zig wel verlusten,
 Dan leyd hy zijn oude Gat in mijn schoot,
 En zeyd laat ons wat rusten, Ey my, zey zy,
 Ik leg vol Minne-lasten.

's Nagts omtrent de Midder-nagt,
 Dan klaagt hy over zijn ouden Lenden:
Daer is zijn Jan-Dirkzen alzo flap,

Hy

Hy kan hem keeren ende wenden; Ey &c.
Ik leg in zwaar elenden.

's Morgens als ik op zal staan;
Doen ik na mijn krank vermogen;
Zijn Brandewijns zoopje dat staat al klaar;
Om zijn Jan-Dirkzen te stoven, Ey &c.
Dan loopen hem zijn oogen.

Ik raad alle mooy Meysjes jong,
En alle de schoon Jonk-vrouwen,
Die der zo gaaren eens hadden een sprong;
Dat zy 'er geen Oude Man trouwen, Ey &c.
Dan raakt gy in geen rouwen.

Klugt van een Heeren een Jonk
Meysje.

Voys: *Van Fantje.*

En aardig Meysje,
Zo poezel blank van Vleysje;
Zeer netjes van perzoon:
En gelijk een Beeld zo schoon,
Een Linne-nayster na de zwier;
Haar oogjes lonkten als een Vier,
Hier ter stee, Is zy woonagtig.
Wild aanhooren wat zy dee.

Zeer fraay van leden ,
 Van Neusje net besneden ,
 En daar toe blond van Haar ,
 En niet boven twintig Jaar ,
 Hy was verlooft aan een Minnaar ,
 Om haast te Trouwen met malkaar ,
 Dit schoon kind , Ging uyt Naayen ,
 Daar zy daags haar Kost mee wind .

Een Heer wild letten ,
 Die ging zijn zinnen zetten :
 Als hy dees Maaget zag ,
 't Scheen voor hem een flonker-dag ;
 Hy dagt hoe zal ik dat bestaan ,
 Om haar eens te spreken aan ,
 Door de poen , Zal ik zoeken ,
 Om mijn lusten te voldoen .

Dien geylen Jager ,
 Zijn lusten wierden grager ,
 Wanneer dees Maaget klaar ,
 In zijn Huys uyt Naayen waat ;
 Hy sprakze op een Avond aan ,
 Zo als zy na haar Huys zou gaan ,
 Dogter hoord , Sta een weynig ,
 'k Moet u spreken een woord .

Komt in mijn Kamer ,
 Daar is het veel bekwamer ,
 Te spreken als op Straat ,
 't Meysje haar gezeggen laat ,
 Hy sprak tot haar wel schoon Godin ;
 Ik ben ontfteeken door de Min ,
 Ey laat ik , U eens streelen ,
 Voor een Goude Ketting dik ,

Voor

Voor eene keeren,
 Zo zal ik u vereeren,
 Een Ketting van waardy;
 Honderd-dertig gulden vry:
 Zy sprak verexcuzeerd mijn Heer;
 Houd vry u Geld en ik mijn Eer,
 Wel bedogt, Stild u zinnen,
 Want het Vleys is al verkogt.

Hy dan ondertussen,
 Sprak laat ik u eens kussen,
 Daar is de Ketting groot,
 Agter in de Hals een Boot,
 Komt morgen op mijn Hof-stee;
 Het Meysje nam de Ketting mee,
 Sprak mijn Heer, Ik zal komen,
 En voldoen dan u bekeer.

Maar al haar reden,
 Waaren gehoord beneden,
 Onder 't Huys zeer ras,
 Een Wijn-verkoopers Kelder was,
 De Wijn-verkoopers Knecht verstaat;
 Die had verstaan al haare praat,
 Op die tijd. In de Kelder,
 't Was de Vryer van de Meyd.

Hy dagt die keeren,
 Dat onheyl zal ik weeren;
 Hy pasten op kwanzuys,
 Tot zijn lief kwam uyt den Huys;
 Hy vroeg hebt gy de Ketting nou,
 Die gy nog verdienen zou;
 Toen de Meyd, Hem hoord spreken;
 Heeft zy 't al tot hem gezeyd,

Toen

Toen schold de Vryer,
 Den Heer voor een verlyer,
 En sprak jou ouden Guyt,
 'k Zal u bruyen op jou luyd,
 Zoekt gy mijn Bruyd haar Maagde-blom
 Te steelen, door u Gouden zom,
 Oud en krom, Gy zult krygen
 Uwen Ketting noyt weerom.

Hy zag voor oogen,
 Als dat hy was bedrogen,
 Zijn Ketting was hy kwijt,
 Zonder zoenen van de Meyd,
 Gy Dogters deze Klugt onthoud,
 Bewaard u Eer en neemt het Goud,
 Dan hebt gy, Eer van spreken,
 En gy blijft van schanden vry.

Zamen-spraak tusschen Harder en
 Harderin.

Stem: *Als 't begint.*

Godt groet u mijn waarde
 Silvia, mijn Herderin,
 Geen schoonder op Aarde,
 Kwam oyt in mijn zin,

Als

Als gy Uytgelezen ;
 Mijn Troosjen , mijn Hert ;
 ô Lief mag het wezen !
 Verligt dog mijn smert ;
 Ik zal u geleyden ,
 Dus kleed 'er u strak ,
 En vlytig bevryden ,
 Voor alle ongemak .

De Zon aan 't klimmen ;
 Die daald op ons spoor ,
 Uyt zijn Gulde Kimmen ;
 Mijn Engeltjen hoor ,
 Hoe het Nagtegaaltjen ;
 Met een vrolijk gemoed ;
 Zingt dat al de Vogeltjes ,
 Mee kwelen doet ,
 En zy teelen staag verder ;
 En ik smelt hier van Min ,
 Dus troost uwen Herder ,
 Mijn lieve Herderin .

Herderin. Wie doet mijn ontwaken ;
 Door zijn Minne-klag ,
 Wat komt gy hier maken ?
 Ik zie nog geen Dag ,
 En ik hoor nog niet fluyten ;
 De Vogeltjens al ,
 Waarom zou ik ontsluyten ,
 Zo vroeg mijnen Stal ,
 En my lust nog geen Minnen .
 Wel Herder zo gou ,
 Dus steld 'er u zinnen ,
 Op een ander Jonkvrouw .

Herder. Geen ander geprezen,
 Als gy mijn Silvia,
 Die mijn Bruyd zal wezen,
 Lief spoyd u dan dra,
 Opend u Gordijnen,
 Gy zult zien den Dag,
 Verloft mijn van kwijnen,
 Wild my verkwikken ag!
 En wild u aankleeden,
 Mijn Engel 't word tijd,
 Om met mijn te treden,
 Alna het Veld-tapyt.

Herderin. Wel Harder u reden,
 Die staan my wel aan,
 'k Zal mijn spoedig kleeden,
 Om met u te gaan,
 Na de groene Weyden,
 Met mijn Schaapjes al,
 Zal ik u geleyden,
 Ontsluyt mijnen Stal,
 Ik zal by u blyven,
 Leander 't word laat,
 En helpen dryven,
 Tot de Zon onder gaat.

Herder. Mijn Engel wat vreugden,
 Gevoeld mijn Jonk-hert,
 Dat gy Lief vol deugden,
 Verligt al mijn sinert,
 Laaten wy in de Weyden,
 Gaan maken een Dans,
 En vlegten ons beyden,

Daar

Daar elk een Krans,
 Daar zal ik u geven,
 Mijn Lighaam op trouw;
 En staag met u leven,
 Als een Man met zijn Vrouw;

Herderin. Wel aan dan Leander;
 Laat ons beyde met vreugd,
 Trouwen met malkander,
 In eer en in deugd,

Herder. Lief ik ben te vreden;
 Al was het terstond,
 Om met u te treden,
 In een vast Verbond,

Herderin. Ja de Zon is aan 't dalen
 Lieven Harder hoord aan,
 Komt morgen my halen,
 Ik zal met u gaan.

BEDROGEN - JUFFROUW.

Stem: Als 't begint.

WEl ik moet u wat verklaaren,
 Hoe een Juffrouw is gevaaren;
 Hier de schoonste al van de Stad,
 Die 't verzoek van veel Heeren had;
 En om dat zy was zeer Rijke,
 Want zy had veel Haaf en Goed.
 Niemand was ook haar gelijke,
 Dagt zy steeds in haar gemoed.

Doen

Doen zy haar nie konden bekooren,
 Hebben zy een raad beschooren;
 En veel Heeren al onder een,
 Om haar t'brengen in 't geweën:
 Zy hebben daar toe ontboden,
 Een Schoorsteen-veger blank,
 En gekleed al na de Mode,
 Als de beste Heer van 't Land.

Als gy aan het t deze Kleeren;
 Spraken al de Edele Heeren,
 Met drie Knegts agter u gaan,
 Spreekt dan deze Juffrouw aan,
 En zo gy haar dan kund krijgen,
 Uyt liefde tot de Trouw,
 Wy zullen wel stille zwijgen,
 Daar is Geld genoeg voor jou.

Wel, goeden dag mijn Jonkvrouwe,
 Ey mijn Edele schoon Karfouwe,
 Blijft hier een weynig staan,
 Ik moet u wat vrage gaan:
 Wel mijn Heer u zoete woorden;
 En u Oogjens als Kristaal,
 Die zouden my wel bekooren,
 En u schoonheid altemaal.

Zegt mijn Heer hoe zijtg' gekomen,
 Ik heb u hier noyt vernomen:
 Juffrouw met permissie dan,
 Ziet ik kom van Rotterdam,
 Daar ben ik zo Rijk en Magtig,
 En ik heb veel Geld en Goed,
 En een Hogen Staat zeer pragtig;
 Ik bemin u Trouwtje zoet.

Wel

Wel mijn Heer u zoete woorden,
 Die schynen mijn te bekooren,
 En daar toe u hooge Staat,
 Die de mijn te hoven gaat:
 Ey woud gy die woorden houwen:
 Die gy daar tegen my spreekt,
 Om dan zo met mijn te Trouwen;
 Mijn dunkt gy de spot maar steekt.

Wel overschoon Jonkvrouwe,
 Ik schenk u terstond mijn Trouwe,
 Neemt dezen Ring te pand,
 En steekt hem vry aan u Hand,
 Zo willen wy t'zamen paaren,
 Door de liefde tot de Trouw,
 En wy zullen met malkaaren,
 Leven zo als Man en Vrouw.

d' Schoorsteen-veger ging Trouwen;
 En men zag de Bruyloft houwen,
 Ja hy pronkte als een Kat,
 Als hy aan de Tafel zat,
 Hy bekeek zijn moye Kleeren;
 En zijn overschoon Jonkvrouw,
 Die hy door andere Heeren,
 Had verkregen tot zijn Vrouw.

's Avonds als hy zou gaan slapen,
 Om met Juffrouw vreugd te rapen,
 Hy des Morgens vreeg op stond,
 Al met een laghende mond,
 Toen ging hy ook na de Heeren;
 En hy trok daar aan zeer gou,

Zijne Schoorsteen-veegers Kleeren,
En trad weer na zijn Juffrouw.

De Schoorsteen-veger ging roepen,
Tot voor d' Deur al op de Stoepen,
En hy belden aan de Deur,
Daar de Dienares kwam veur,
Die zy wat wild gy hier doene,
Maar de Schoorsteen-veger stout,
Zey'k moet mijn Vrouw eens zoene,
Die ik gisteren heb Getrouwt.

De Juffrouw stond zeer verflage,
Als zy hem zag, en dogt wat plage,
Laat ik maar flegts zwygen bot,
Want ik zie ik ben bedot,
Laat ik hem maar koopen Kleeren,
Ik ben der dog mee Getrouwt,
En laat hem by andere Heeren,
Mee flegts gaan in Rooder-goud.

Van een Koopmans-Vrouw die een
Kind overwon, terwijl hy na Spanjen
was.

Stem: Ik zal der na Spanjen gaan.

HOord hier gy Luyden al,
Wat ik u hier gaan zingen zal,
Geschied al in het Hollands-dal,
Van eenen Koopman,

Hy ging reyzen dan ,
 Na Spanjen nou ,
 't Was met verlof al van zijn Vrouw.

Hy zoendeze nog een keer ,
 Voor dan adieu , hy zey , och Heer !
 Liefste bewaard dog wel mijn Eer ,
 Binnen drie vier Jaar ,
 Of kort daar naar ,
 Zult gy der weer zijn ,
 Tuffen bey de armen van mijn."

Hy was vier Jaaren net ,
 Binnen Mallega hier op let ,
 Doen kwam hy na Huys met een zet ;
 Al waar hy vernam ,
 Doe hy der t'Huys kwam ,
 Een Zoontje zeer rad ,
 Die der zijn Vrouwtje gewonnen had ;

De Koopman dagt gants blind ,
 Hoe hier , wat is dit voor een Kind ,
 Die der mijn Vrouwtje zo zeer bemind ;
 Och liefste wel hoe !
 Wie hoord dit Kind toe ;
 Och zegt het mijn gou !

Want ik het gaaren weeten zou .

Dog dezen Juffrouw ras !
 Antwoorden hem op 't zelfde pas ;
 Ik ging leff op het groene Gras ,
 Alwaar dat ik zag staan ,
 Schoon Kruyden hoord aan ;
 Ik kreeg der van lust ,
 'k Moft het eeten eer ik was geruft .

Ontrent drie Maand' daar naar;
 Ô Liefste Man ik wierd gewaar!
 Als dat ik was met Kinde zwaar!
 Dit Kruidje gaf kragt,
 't Was in de Mey-nagt,
 Dat ik het Kruid nam,
 's Morgens eer de Zon op kwam.

Als hy dat nu had verstaan,
 Zo sprak hy Vrouwtje hoord dit aan,
 Ik moet haast weer na Spanjen gaan,
 Zo my die Wind diend,
 Ik zal ons kleyn Kind,
 Nemen mee vlijt,
 Zo gy Liefste te vreedten zijt.

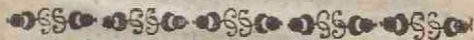
Dees Juffrouw waste vree,
 De Koopman nam het Kindje mee;
 Tot binnen Mallega de Stee;
 Hy ging 't Kindje zoet,
 Besteden met spoet,
 Binnen Mallega,
 Doen kwam hy weer na Holland dra.

Als hy in Holland kwam,
 Juffrouw haar Kind niet en vernam,
 Sprak Man waar is mijn zoete Lam,
 Och Vrouw weest te vrec!
 Ik zal u ter stee,
 Verhaalen hoord aan,
 Hoe 't met ons Kindje is vergaan.

Och Vrouwtje 't is my leed!
 En geeft my dog geen kwaad bescheed,
 In Spanjen 't is zo magtig heet,

Ons Kindje dat was,
 Gekomen van 't Gras,
 Och Liefjen hoord aan!
 't Is door de droogte heel vergaan,
 Dees Juffrouw kreeg een Bril,
 Van haaren Man ende zy zweeg stil,
 't En gong daar niet naar haaren wil,
 Zy spraken niet meer;
 Van haar Kindje teer,
 Zy was 'er gepayt,
 Zy en heeft 'er niet meer na gekrayt.

Oorlof gy Vrouwtjes gou,
 En luysterd naar mijn reden nou,
 Neemt een exempel aan dees Juffrouw,
 Ik zeg op dit pas,
 Ey eet dog geen Gras,
 En de Mey-nagt schort,
 Eer gy der ook van Bevrugt word.

Testament van St. Crispyn.

Stem: Ik kwam lest by een Weduwe, etc.

Komt hier in 't rond Schoenmakers al,
 Uw lof moet ik vermeeren,
 Die in het Hollandsch-dal
 Haar zelve geneeren,
 Neemt 't mijn niet kwalijk af,
 't Geschied t' uwer eeren.

D

Slate

Sinte Crispyn heeft tot pleyzier,
 Ons een Maandag gegeven,
 Om dat wy zouden Wijn en Bier
 Drinken, en daar beneven,
 Dien Dag vry van Werken zijn,
 Zo lange als wy leven.

Daar is geen Vreugde-ryker dag,
 Voor ons op dezer Aarden,
 Die men te regt wel vieren mag,
 En houden hem in waarden,
 Dus ziet men op dezen Dag,
 Ons vrolijkheyd aanvaarden.

Voor eerst al na de Boter-markt,
 Ziet men met heele hoopen,
 Ons zamen loopen als een Hart,
 Om 't een en 't aar te koopen,
 Ondertusfchen word 'er ook,
 Dan lustig eens gezoopen.

Dan daar van daan na die Plantie;
 Of na het Overtoompje,
 In de Prut-gang al by Marrie,
 Of by Cornelis-oompje,
 Daar men schaft het geen men lust;
 Zoete-melk en Roompje.

Dan voort na de Dubbeltjes-kroeg;
 Is 't niet een vreugdig leven,
 Dit duurd zo van 's Morgens vroeg,
 Tot 's Avonds zonder sneven:
 Waarom niet? Crispyn heeft
 Ons dien Maandag gegeven.

Dan na de Stad in d' Koper-berg;

Daar

Daar gaat men heenen strijken,
 Of na de Dijk-straat in den Burg;
 Die moet men ook bekijken,
 Zo lang als het Geldje duurd,
 Wilder dan niemand wijken.

Had ons Crispyn dien Ouden-bloed;
 Yder vijftig Ducaten
 Gemaakt, al van zijn Erf-goed;
 Had hy dat nagelaaten,
 Dan dronken wy zonder zorg,
 By Stoopen ende Vaten.

Die Els die spand voorwaar de kroon,
 En diend wel waard geprezen,
 Hy helpt ons aan kost en loon,
 Schoenmakertjes mits dezen,
 Zo de gantsche Waereld door,
 Daar wy dan willen wezen.

Oorlof Schoenmaakers wild in rust
 En vree u Werk hanteeren,
 Op dat gy 's Maandags eens met lust,
 Helder de borst mogt smeeren,
 Ik wensch dat gy t'zamen meugt,
 In vreugde lang vermeeren.

Amoureuus Gezang.

Stem: *Als 't begint.*

IK voer al over Zee, Wilje mee,
 Ik voer al over, , , Zee,
 Al met een houte Lepeltje,
 Lepeltje, Lepeltje, Lepeltje,
 Al met een houte Lepeltje,
 Het steeltje brak aan, , , Twee.
 Doen ik daar over kwam, Ja kwam, Doen
 Doe krayden alle de Haanen,
 Van snel, rebel, en rompompom, Doe.
 Den Dageraad ik ver- , , , nam.
 'k Klopte voor mijn Liefjes Deur, Ja Deur, Ik
 Het Deurtje was gesloten,
 Van snel, rebel, en rompompom, Het
 De Wervel was 'er , , , veur.
 Ik zey schoon lief laat in, Ja in, Ik.
 En laat het u erbarmen,
 Van snel, rebel, en rompompom, En
 Dat ik hier buyten , , , bin.
 Daar waaren Susters dry, Ja dry, Daar.
 En 't alderjongste Susterken,
 Van snel, rebel, en rompompom, En.
 Ontfing den Landsknecht , , , vry.

Zy nam hem in haar Arm, Ja Arm, Zy.
 Het schein zijn Hert ten Hemel voer,
 Van snel, rebel, en rompompom, Het
 Wy maakten geen al, , , arm.

Zy dekten hem met Stroo, Ja Stroo, Zy.
 En hy zwoer daar eenen Eed,
 Van snel, rebel, en rompompom, En.
 Noyt sloop hy meer al, , , zo.

'k Vond my by haar alleen, Ja leen, 'k
 De snoode Hoeren alle drie,
 Van snel, rebel, en rompompom, De.
 Van de drie en deugd 'er, , , geen.

Men leyde my op een Bank, Ja Bank, Men.
 En ik en kon niet rusten,
 Van snel, rebel, en rompompom, En
 Den tijd viel my te, , , lank.

Daar zat een Hoer en Span, Ja Span, Daar.
 Met eenen Zilveren Spelletjen,
 Van snel, rebel, en rompompom, Met
 Daar was geen Wervel, , , an.

Hoe ziet de Hoer op my, Ja my, Hoe.
 Zy meend dat ik geen Geld en heb,
 Van snel, rebel, en rompompom, Zy.
 Ik heb 't zo wel als, , , zy.

De Meyd die veegden 't Huys, Ja Huys, De.
 Raad wat zy onder haar Bezem vond,
 Van snel, rebel, en rompompom, Raad.
 Een Penning met een, , , Kruys.

Doen ik mijn Geld was kwijt, Ja kwijt, Doen.
 Maakten zy den verloren Zoon, Van &c.
 Tot Schimp en groote, , , spyt.

Zy smeeten my 't Venster uyt, Ja uyt, Zy.
 Had ik 'er doe niet wel geweest,
 Van snel, rebel, en rompompom, Had,
 Om Drie-groot en een, , , Duyt.
 Prins of gy mee zo voer, Ja voer, Prins.
 En datje ook zo raakten pal,
 Van snel, rebel, en rompompom, En
 Klaaget dan niet jou, , , Moer.

Nieuwe Minnaars-klagt.

Stem: 't Schijnd dat mijn Zieltje zijn *etc.*

A Ch Alderzoetste hart mijn Ziel en leven,
 Ik bid neemt dog eens op mijn klagen agt
 En wild mijn het lieve Ja-woordje geven,
 Daar ik zo langen-tijd heb na getragt,
 Mijn uytverkooren,
 Ey stild u tooren,
 En wild dog hooren,
 Na mijn droeve klagt.

*Wel lieve Beuling wat zou het wezen,
 Als ik jou Trouwtje kwam te nemen an,
 Dan hoefden ik voor geen hartzeer te vrezzen,
 Want gy zou het mijn dan genoeg doen an,
 Loopt heen jou Zotje,
 't Karmelks-potje,
 Zou zijn mijn lotje,
 Dat staat mijn niet an.*

Steld

Steld dog u Hert geruft ik kan wel winnen,
 Tien fluyvers Daags dat 's Geld in overvloed,
 Ach Hartje-lief wild u dog wel verzinnen,
 Daar is geen zwarigheyd weest wel gemoed.
 Verhoord mijn kermen,
 Wild u ontfermen,
 En mijn om-ermen,
 Ach! mijn Engel zoet.

*Dat kleyn gewin dat heb ik wel van node,
 Om by de Koffie en de Thee te zijn,
 Ik hou veel van Gebraden en Gezoden,
 En ook wel van een lekker Glaasje Wijn,
 Van lang te slaapen,
 En vreugd te raapen,
 Wild niet vergaapen,
 U Jonkman aan mijn.*

Ik zal mijn best doen staag voor u te werken,
 By Dagen Nagt ik bid weest maar geruft,
 Dat gy u lieve Hartje wel zult sterken,
 Eeten en drinken 't geen dat gy maar lust,
 Wild dog ontfangen,
 Op uwe Wangen,
 Met groot verlangen,
 Uyt liefde eene Kus.

*Neen Monsieur pover dat en zou niet lukken,
 Wy moesten wis en zeker op den Boer,
 Het eerste Jaar de Poort uyt om stukken;
 Loop Gek ik gooy het liever in 't rumoer,
 Ey staak jou weenen,
 Verbind jou Scheenen,
 Jou rotte Beenen,
 En loopt na jou Moer.*

Welspichtig Meysje, 't konie wel berouwen,
 Dat gy mijn trouwe Min nu zo veragt,
 Gy kond in korten-tijd u Hoofd wel klouwen,
 Wanneer de zaak zal zijn te laat bedagt,
 Wreede Godinne,
 Ik stel mijn zinne,
 Voort van het Minne,
 En zeg goeden Nagt.

Ja, gaat vry heen gy zult my niet bekooren,
 Daarom by tijds dog na een ander ziet,
 Dat Gaatje lieve Vriend zult gy niet booren;
 Jou haring lieve bloed die braad hier niet;
 Weg drooge Sander,
 't Moet zijn een ander,
 Want gy en kander
 Mijn dog helpen niet.

Amoureuze Minne-Lied.

Op een aardige Voys.

IK zey goeden avond lieve Joosje,
 Mijn Suyker-doesje,
 Nu eens gekuft, wy zijn alleen;
 Ik mag u Schoonheyd heel wel lyen,
 En al mijn vryen,
 Dat is om u en anders geen;
 Ik zegge mijn Hertje, mijn Troosje, mijn Schat,
 Ik

Ik zweer je by 't Bont van Lubbert-ooms Kat,
En och! och! dat ik jou had.

Heer wat praat die Vryer aardig,
En hy is waardig,
Een Meysje die het maar wil doen,
My dunkt je zou ligt bekoore,
Na ik 't aanhoore,
Zo loerd Broer Cornelis byster groen.
He je zegt het Geestig zo aerd'g zo raer,
Ik wensje de Bruygom binnen 't Jaer,
En och! och! mijn lieve Vaer.

Hey mijn Bruydje mijn malle Gekje,
Mijn Trekkebekje,
Daar is 'er mijn Hand en daar is 'er mijn Trouw
Wilje 't doen? zo magje wezen,
Mijn uytgelezen,
Mijn Koningin mijn waarde Vrouw,
En zegt eens ja en maakt me niet bang,
Zozing ik van vreugde een vrolijken Zang,
En och! och! je wagt zo lang.

Wel ik zal 't mijn Besje vragen,
't Is ligt te wagen,
Zo komt dan Morgen om bescheyd,
Dan zal ik 't jou al verhalen,
En vertalen;
Wat dat mijn Besje heeft gezeyd,
Maar ik zorg zy is 'er niet wel bezind,
Praat ik van Trouwen, zo zeydze mijn Kind,
En och! och! ziet watje begint.

Mijn alderlieffte liefje,
Mijn Honing-diefje,

Nou bid jou Besje met fatzoen,
 Dan zalje haar oude zinnen,
 Wel haast verwinnen,
 Tot datze zeyd je zult het doen;
 Hey dan ben ik de Bruydegom en gy de Bruyd,
 Haal ons de Notaris die 't Huwelijk fluyt,
 Courazy, Courazy, mijn Vryen is uyt.

Beproefde Maagde-klagt.

Stem: *Och mijn Engel vol waarde.*

Och mijn Liefje mijn leven,
 Gaat gy my nu begeven,
 Ontrouwe Minnaar,
 Nu ga ik van u zwaar,
 Ik klaag u mijn verdriet,
 Maar gy en agt mijn niet,
 En speeld met mijne reden,
 Gelijk een Wind met Riet.

Wel zoete Annaatje,
 Wat is dat voor een praatje,
 Jou malle geklag:
 Dat is daar ik om lag;
 Wel liefste, gaat gy zwaar,
 Loopt heen en zoekt de Vaar,
 En laat mijn in mijn wezen,
 Dit komt zeker raar,

Ach!

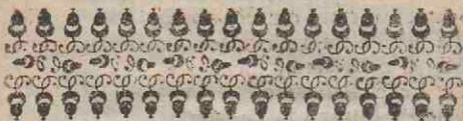
*Ach! mijn waarde geprezen:
 En zwoer gy niet voor dezen,
 Als dat gy mijn zou,
 Noyt laten in rou,
 Het Schrifje dat moet,
 Geschreven met u Bloed,
 U zelver overtuigen,
 Ziet dog wat gy doet.*

Hét Schrifje zoete Meysje,
 Schreef ik maar om een reysje,
 Te nemen mijn pleyzier,
 Met u zoet aardig dier,
 De Eeden Vriendin,
 Voor 't Altaar van de Min,
 Zijn met de Wind vervlogen,
 Steld dat maar uyt u zin.

*Aanschoud eens mijn oogen,
 En hebt dog medogen,
 Met mijn onteerde Maagt,
 Eer u Hertje nog knaagt,
 Al over deze daad,
 Als het zal zijn u laat,
 Ach! komt my te baaten,
 In mijne droeve staat.*

Wel wat helpt dit klagen;
 Gy zult my noyt behagen,
 Dat weet gy liefste zoet,
 Dat mijn lust is geboet,
 En steld u dog te vreen,
 Gy zijt het niet alleen,
 Die zo een Kindje dragen,
 Dat is nu gemeen, D 6

O gy wreede ontrouwe!
 Ha schender der Vrouwe,
 Hoe waar ik helaas,
 Zo zot en zo dwaas,
 Och! och! hoe zit ik nou,
 Geen Maget nog geen Vrouw,
 Dogters wild hier uyt leeren,
 Spiegeld u aan mijn rouw.

VENUS WIEGE-LIED.

Op een aangenaams Voys.

DOgters die der wel drinken klaar,
 Die der wel oud zijn agtien Jaar;
 En die men nog met de Mam moet payen:
 't Vald 'er de Voedstertjes veel te zwaar,
 En geven dat Kind zijn Wieg en zijn Mam;
 En geven dat Bekje zijn Mammetje.
 's Avonds als ik 'er zal slapen gaan,
 't Leyd met zijn Armpjes wijd ontdaan,
 Dan moet ik dat Kind zijn Mammetje geven,
 Wil ik 'er gerustig slapen gaan,
 En geven dat Kind zijn Wieg en zijn Mam,
 En geven dat Bekje zijn Mammetje.

's Nagts

's Nagts als ik 'er dan wakker word,
 Leyd het mijn wederom en port,
 Dan moet ik dat Kindje zijn Mammetje geven,
 En wil ik niet hebben dat het knort,
 En geven dat Kind zijn Wieg en zijn Mam,
 En geven dat Bekje zijn Mammetje.

's Morgens als ik op zal staan,
 't Hondje-lief lagt mijn wederom aan,
 Dan moet ik dat Kind zijn Mammetje geven,
 Wil ik gerust zijn aangedaan,
 En geven dat Kind zijn Wieg en zijn Mam,
 En geven dat Bekje zijn Mammetje.

Zomtijds als ik 'er weder kom,
 Lagt 'er al weer die schoone Blom,
 Papatje wild mijnder een Mammetje geven,
 Ik heb 'er zoo'n grooten dorst rondom,
 En geven dat Kind zijn Wieg en zijn Mam,
 En geven dat Bekje zijn Mammetje.

's Middags als ik 'er van Tafel op staan,
 't Hondje-lief lagt mijn wederom aan,
 Dan moet ik dat Kind zijn Mammetje geven,
 Wil ik gerust uyt wandelen gaan,
 En geven dat Kind zijn Wieg en zijn Mam,
 En geven dat Bekje zijn Mammetje.

Zomtijds als ik 'er kom dronken t' Huys,
 Dat is voor mijn het grootste kruys,
 Dat ik oyt hebben kan in mijn Jong leven,
 Als ik dan ben geheel verbuyst,
 Dan zeyd' er dat Kind geeft mijnder een Mam,
 Ja geeft der mijn tog een Mammetje.
 Oorlofgy Broedertjes al te gaare,

Die der 't Kindje speenen voorwaare,
 Houd jou tuygje altijd gereed,
 Dan zijt gy ook altijd klaare,
 En geven dat Kind zijn Wieg en zijn Mam,
 En geven dat Kind zijn Mammetje.
 En geven dat Kind zijn Wieg en zijn Mam,
 En geven dat Kind zijn Mammetje.

Van een Jonkman en een Dogter.

Op een aangename Voys.

HEt was een Jonger-held,
 Zijn Hert was hem gesteld
 Na een Jonk-vrouwe schoone;
 Godt groet u Jonk-vrouwe fijn,
 Gy staat in 't Hert van mijn,
 In 't Hert spand gy de kroone.
 Jonger-held laat 't Vryen staan,
 Het is voor u gedaan,
 Gy kond my niet verheugen,
 Een ander moet dat zijn,
 Dat zig vervrouwet mijn,
 Gy moet wat lager beugen.

Jonk;

Jonk-vrouw spreekt niet zo stout,
't Gebeurd wel menig-fout,
Dat hooge Bergen dalen,
Al staan u Rooskens fier:
De tijd kan komen schier:
Dat gy het moet betalen.

Mijn Roosken zag ik staan,
Die zijn zeer wel geraan,
Zy staan op groene Struyken,
Al kwam de Rijk, op een Nagt,
En benamze haar kragt,
Nogtans zult gy 't niet pluyken.

Een weynig tijds na dien,
Heeft men haar treuren zien,
Zy heeft conzent gegeven,
In haar liefs Armkens blank,
Lag zy een tijd niet lank,
Dies mogtze treurig leven.

Nu zegt mijn Jonk-vrouw sijn,
Waar nu u Rooskens zijn:
Die ik niet moefte pluyken,
Te niet zijnze gebragt,
Vergaan is al haar kragt,
Zy staan op dorre Struyken.

Mijn ongeluk en d'Eer,
Heeft my bedroevet zeer,
Lief wild my niet verlaaten,
Een woord had ik gedagt,
Dat gy my in schande bragt:
Lief wat mogt u dat baaten,

Jonk-vrouw gy sprak zo stout,
 In hoogmoed menig-fout,
 't Word namaals wel gewroken,
 Ik bood u Trouw en Eer,
 Doe dogt het u Oneer!
 Nu is 't u opgebroken.

Het is wel mijne schuld,
 Nu hebt met mijn geduld,
 Verschoond mijn nu ter eere,
 Ik was Jonk en slegt,
 Ik verstond d'zaak niet regt,
 Des roud mijn liefde zeere.

Had gy verstaan in 't goed;
 Doe ik u Trouwe bood:
 Zo had gy eer gekregen:
 Nu is het niet geschiet,
 Dus leeft gy in verdriet;
 Nu komt 't my niet gelegen.

Vryagie tusschen Fop en Izabel.

Stem: *Als 't begint.*

Schoon Izabel, ik kom uyt Vryen,
 Gy kond mijn Hert en Ziel verblyen,
 Gy zijt een Meysje als een pronk,
 Als een Godin van Jaaren Jonk.

Gy

Gy zijt de schoonste Amazoone,
 Boven de Nimphen spand gy de kroone,
 Gy schijnd een Hemel in mijn zin;
 Was ik een Engel, ik vloog 'er in.

Izabel.

Ik heb gewagt met groot verlangen,
 Om een Engel daar in t'ontfangen,
 Gy zijt den regten Joseph niet;
 Daarom vry na een ander ziet.

Fop.

Ik kan mijn zelf niet meer bedwingen,
 En schi n schier uyt mijn vel te springen;
 Want Liefde-nagten zijn zo bang,
 Alleen te slapen vald zo lang.

Izabel.

Zijt gy bang om alleen te slapen,
 Of is 't om wat vreugd te rapen;
 En mijn te brengen in 't verdriet,
 Zulk een Engel behaagt my niet.

Fop.

Ach Izabel u Oogen blinken
 Krijg ik geen troost, 'k zal my verdrinken;
 En doen te kort mijn Ziel en Lijf,
 Om u, ô! schoone Jonge Wijt.

Izabel.

Weg malle Fop wild gaan vertrekken,
 In 't Lazarus-huys by al de Gekken;
 Zoekt een Zottin daar gy mee speeld,
 Want al u praatn my vervœeld.

Fop.

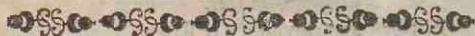
Fop.

Adieu, ik ga u nu begeben,
 Om als Soldaat in 't Veld te leven;
 En dan kund gy ô trotze Maagd!
 Wagten tot u een ander vraagd.

Kom ik u by geval dan tegen,
 Dan zult gy schrikken voor mijn Degen:
 En ik zal u met mijn Rapier,
 Geven in 't minste geen quartier.

Izabel.

Het Geweer zal u zo passen,
 Als onze Poes Zatyne Dassen,
 Steekt met u Degen in den drek:
 Ik blijf alleen, gy zijt een Gek.

ONTEERDE MAAGT.

Op een Nieuwe Voys.

A Chik onteerde Maagd ik mag wel klagen,
 Dat my mijn eer mijn alderbeste pand;
 Hier in het bloeyen van mijn Jonge dagen,
 Zo is ontrooft, ô! grouwelijke schand.

De trouwste Minnaar van al de Minnaren;
 Die mijn helaas! zo droevig heeft misleyd,
 Die is nu na Oost-Indien toe gaan vaaren,
 Dat van mijn nu zo dikwils word beschreyd.

O droeve Waereld vol van ongenugten!
 Wat zit ik in een dezolaten staat,
 Dat mijn menigmaal te laat doet zugten,
 Spiegeld u Dogters dog aan deze daad.

Hy nam mijn dikwils in zijn lieve Armen,
 En bragt my menigmaal zijn Mondje by,
 Maar nu zit ik och latie en och armen!
 Alleenig met mijn Schaapje in de ly.

Hy zwoer by Hemel, Sterre, Maan en
 Winden,

Dat hy mijn nimmermeer verlaten zou,
 Nu is hy weg, de Heer zal hem wel vinden,
 En ik en ben nu Vrijster, Maagd nog Vrouw.

Zo dra hy 't Maagde-roosje had genoten,
 Zo ging hy weg en hy liet mijn alleen,
 En heeft mijn aanstonds met de voet gestoten,
 En nu zit ik in droefheyd en geween.

Wreedde Minnaar, hoe zal u Hert nog knagen?
 Dat gy mijn deze tormenten aan doet,
 Hoe zult gy u in 't laatste nog beklagen?
 Dat gy verlaat u eygen Vlees en Bloed.

Daarom wild op geen Jonkmans reden bou-
 wen,

Zy zijn veranderlijk gelijk de Wind,
 Wild haar in 't meest of minste niet betrouwen,
 Zo zit gy niet en zugt als ik met 't Kind.

Gy Jonge Dogters die dit kom te hooren,
 Spiegeld u aan mijn zwaare droeve val,
 Want ziet het kan u ook komen te vooren,
 Daarom zo wagt u zoete Meysjes al.

Harders en Harderins-Gezang.

Op een aangename Voys.

WEest 'er gegroet Herderinne,
 De liefde dringt my zo sterk aan,
 Ik voel my berooft geheel van zinne,
 Kon ik geen trooft van u verwinne,
 Dat gy my wild ten antwoord staan.

Want ik leg stadig heele Nagten,
 Dat ik peyns om u mijn zoete Kind,
 Daarom en laat my niet lang staan wagten;
 Gy kund mijn pijn heel gauw verzagten,
 Als gy my maar eens weder mind.

*Fonkman houd op al van uw klagen,
 Want ik en kan mijn dat niet verstaan,
 Dat gy u nood zo aan my komt klagen,
 Om my zo veel toe te dragen,
 Wel waar komt dit zo gau van daan.*

Daar ik nog noyt in geen occasie,
 Of conversatie hebben gehad,
 Als lest in de nieu we Spruyt-plantagie.
 Met onze Schaapjes vol couragie,
 Daar gy met my te raten zat.

Schoon

Schoon lief ik moet het u openbaaren,
 Zederd die tijd dat ik u daar zag,
 En onze Lammeren te zamen waaren,
 Wat is my droefheyd wedervaren,
 Om uzo treur ik Nagt en Dag.

*Fonkman u klagen is verlooren,
 Ik ben tot Trouwen nog niet gezind,
 Geen Minnaar kan mijn Fonk-hert bekooren;
 Daarom en wild u niet verstooren,
 Maar ziet dat gy een ander mind.*

Niemand kan ik ter waereld minne,
 Nog ook niet klagen mijn droefheyd groot,
 Als u mijn over-zoete Herderinne,
 Die ik geheel met Hert en zinne,
 Steeds zal beminnen tot in der dood.

*Fonkman ik geloof 't zijn geyle lusten,
 Daar u Fonk-hert mee bevangen zal zijn,
 Dat gy een Maagt op 't Bed zag rusten,
 Die uwe Minne-brand eens blusten,
 Dan waar genezen u smert en pijn.*

Schoon-lief wild staaken al die gedagten;
 Want ik betmin u in eer en deugd,
 En stort voor u uyt mijn droeve klagten,
 Zoud gy daar door niet weder tragten,
 Met zoete woorden mijn Hert verheugd.

*Fonkman houd op van al u klagen ,
Want al mijn praaten is weynzery ,
Een Maagd moet altijd listig vragen ,
En tot respek haar eerbaar dragen ,
Wanneer een Fonkman komt daar by.*

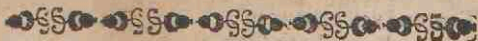
Wel is mijn droefheyd dan ten enden ,
Zijt gy bewogen och Herderin !
Mijn te verlossen uyt veel elenden ,
Zal ik met vlijt mijn dan gaan wenden ,
Dryven mijn Schaapjes de Stal-waard in.

*Ja Herder gaat maarna de Weyden ,
Zy zijn verzadigt heel gants met groen ,
En laten wy zamen ons wat vermeyden ,
En met genugten dit gaan verbreyden ,
Komt Herder geest mijn daar op een zoen.*

Schoon-lief ik neem u in mijn armen ,
Ik zal u beminnen en wezen getrouw ,
En u voor angst en druk beschermen ,
Gy hebt verhoord mijn droevig kermen ,
En gy zult wezen mijn lieve Vrouw.

Komt Herders wild nu vreugde aanschouwen
En maakt nu Kranze van Lauwerier ,
Om op 't hoofd van mijn lief te houwen ,
Wat groote vreugd ! nu zal ik Trouwen ,
Mijn zoete lieve Kaat komt maar hier.

Vermaakelijk Jagers-Lied.

Stem: *De Winterze Nagtes, &c.*

Lest ging ik spanceeren;
 't Was na mijn begeeren,
 Buyten in het Veld,
 Vond ik eens Venus-beld;
 Ik die een Jager was;
 Kruid, Lood en Wey-tas;
 Had ik aan mijn zeyde,
 En mijn Snaphaan ras.
 Alle mijn verlangen,
 Was om Wild te vangen,
 Op reuk, en gezwind
 Met Brak, Hazewind:
 Ik jaagde zeer ras,
 Op het zelve pas,
 Een Wild met twee Beenen
 Vond ik in het Gras.
 Ik dagt, ô pleyziertje!
 Dat lijkt wel een Diertje
 Uyt Vrouw-venus Throon;
 Want zy is wonder schoon:
 Maar of ik al liep,
 En mijn Brakken riep,
 Zy bleef 'er al leggen,
 't Scheen zy lag en sliep

Maar

Ik heb 'er mijn Honden,
 Terftond vaft gebonden,
 Aan een Boom hoordaan,
 Ik ben by haar gegaan;
 Ik ley mey op 't Veld,
 By dat ichoone Beld,
 Op 't Wild met twee Beenen,
 Was mijn zin gefeld.

Ik gaf daar een kusje,
 Aan dat lieve Susje,
 't Scheen dat zy ontwaakt,
 Als ik haar had geraakt;
 Zy sprak met bly gemoed,
 Ik weet een Warande,
 Daar is 't Jagen goed.

Ik Ging by haar leggen,
 Zy liet haar gezeggen,
 Ik kwam aan haar Knien,
 Zy liet het al gefchien;
 Als ik wat hooger kwam,
 Hoord wat ik vernam:
 'k Schoot in de Warande,
 Zy worden niet gram.

Doen worden den Jager,
 Op 't Meysje nog grager,
 Terwijl hy in 't Groen,
 Haar gaf een Minne-zoen,
 En ley nog eens aan,
 Met zijn' Snaphaan:
 Het Meysje zy Jager
 Gy hebt wel gedaan,

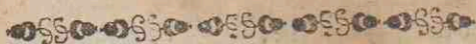
Ik schoot daar het Duyfje,
 Zo regt in haar kuyfje,
 Dat het was gewond,
 En lag voor dood te grond;
 Ik zeyde Schoon-lief,
 't Is tot u gerief,
 En tot uwer eere,
 Zoete Honing-dief.

Doen woude ik scheidē
 Van haar zonder beyden;
 'k Wou na Huys toe gaan,
 Maar 'k moest daar nog eens aan;
 Ik schoot nog een keer,
 Ik raakten hem weer;
 Het Meysje zey Jager,
 Gy hebt lof en eer.

Zy gaf my tot loone,
 Wel drie Goude Kroone;
 En zeyde mijn Vriend,
 Dat hebt gy wel verdiend:
 Ik nam mijn afscheyd,
 'k Heb adieu gezeyd,
 En zey zoete Liefje:
 Tot op een ander tijd.

Ik ging zonder minken,
 Voor 't Geld eens braaf drinken,
 Een frisse volle fluyt,
 Op haar gezondheyd uyt.
 Jagers dit verstaat,
 Die in den Dageraad,
 Maakt als gy gaat Jagen,
 Dat 't u ook zo gaat.

E

Het Zwierig Trantje.

Voys: Van Marritje Plank.

IK ging laastmaal eens om een trant,
 Met een mooy Meysje hups en kant,
 En namen een zoetzwiertje,
 Was een mooy Venus-diertje,
 En waare vrolijk ende bly,
 Hie hy die de rondecy.

Voor eerst zwierden wy met onstwee,
 De Slijk-sstraat door, allon allee,
 Daar wy ons Buykjen vulden;
 En daar wy braafjes smulden,
 Wafeltjes, Wijn en Bier daar by,
 Hie hey die de rondy.

De Slijk-sstraat uyt voort als een hart;
 Draafde wy na de Boter-markt,
 Voort na dat Hoere-steegje,
 Snapten wy met een veegje,
 Op 't Duyve-plat daar kwamen wy,
 Hie hey die de rondy.

Van daar voort na Marritje Plank,
 Daar dronk me een Soopje om een Blank,
 Al op Karfouze-schillen,
 Wie zou 'er niet zoene wille,

Het was van vooren of op zy,
Hie hey die de rondey.

Doe zwierden wy voort na scheele Galt,
Daar hebben wy 't resjen Geld vermald,
I ken mijn lieve Trijntje,
Dronke braaf Bier en Wijntje,
En lubbert die liep in de Wey,
Hie hey die de rondey.

Als nu ons zwiertje was gedaan,
Zijn wy zamen naar Huys gegaan,
Ik zoende dit zoet Meysje,
Voor 't laast nog braaf een reysje:
Heel wel vernoecht zo scheidyden wy:
Hie hey die de rondey.

Maar ziet een korten tijd hier naar,
Doen wierd ik vry wat vreems gewaar,
Dat kan ik niet vergeten,
Hoe dat ik was beschetten,
Al van die Hoer die snode prey,
Hie hy die de rondey,

't Was wel ter deeg met mijn verbruyd,
Ik was geschoten zonder kruid,
ô Jeetje en och armen!
Ik en dee niet als karmen,
En was wel drommels in de ley,
Hie hey die de rondey.

Voor Vyf-en-twintig Gulden geld,
En ik door groote pijn hersteld,

Zy zullen mijn niet pieren ,
 Ik fchey 'er uyt met zwieren ,
 En hou het met mijn lief Marry ,
 Hie hey die de rondey .

Oorlof gy Jonkmans voor 't lef ,
 Schouwt dog de Hoertjes als de Pest ,
 Laat dat gebroed maar loopen ,
 Zy slaan kwa Munt met hoopen ,
 En laggen u nog uyt daar by ,
 Hie hey die de rondey .

M I N N E - L I E D .

Op een bekende Voys.

MYn Lief is niet als ik gezind ,
 Zy zal niet ligt van liefde sterven ,
 Zy is contrarie als de wind ,
 Nogtans kan ik haar zo kwalijk derven ,
 Want haar by - wezen is mijn zo zoet ,
 Dat zy my dikwils treuren doet .
 Als ik haar om een Kusje kwel ,
 Dan zeyd zy Lief laat ons wat praaten ;

Het

Het weygeren staat haar wonder wel,
 Nogtans kan ik geen kussen laten:
 Want haar by-wezen is mijn zo zoet,
 Dat zy my dikwils kussen doet.

Ik heb haar nu zo lang gevreyd,
 Indien ik dorst ik sprak van Trouwen;
 Als ik denk om die liefste Meyd,
 Kan ik mijn van geen Kus onthouwen;
 Want haar by-wezen is mijn zo zoet,
 Dat zy my dikwils treuren doet.

Ik wil ik zal ik mag ik moet,
 In eeuwigheyd niet van haar scheyden;
 Als zy maar zeyd gaat heenen doet,
 Dan gaan ik datelik my bereyden,
 Contrarie is het mogelijk,
 Als ik om scheyden denk ik schrik.

Ik zeg dan Philis waar de Maagd;
 Ik zal altijd liefde tot u dragen,
 En toonen dat gy mijn behaagd,
 Zo wel by Nagten als by Dagen,
 Want u afwezen is my niet goed,
 Want gy my dikwils treuren doet.

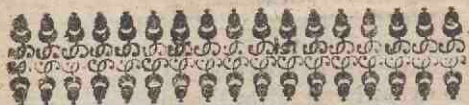
Eer zal het Water staan in brand,
 Eer zal het Vuur van kou bevrozen;
 De Lugt met Boompjes zijn beplant,
 Eer ik mijn liefde zal verliezen,
 Eer zal de Hemel zijn de Hel,
 Eer ik haar uyt mijn zinnen stel.

Tyter u woorden zijn constant,
 Daarom kom ik u nu te baten,
 Toond mijn u Trouw tot onderpand

Zo behoeft gy geen meer te praten ,
 Als gy mijn dan altijd blijft by ,
 Hebt gy u Philis aan jou zy .

Mijn Lief ik zweer jou by de Goon ,
 Dat ik jou nimmermeer zal derven ,
 Ik blijf dankbaar voor u Perzoon ,
 Wy hoopen zaliglijk te sterven ,
 Blaast met Bazuynen over luyd ,
 Dat Philis is mijn waarde Bruyd .

ô Heer ! wy danken u te zaam ;
 En bidden dat gy uw en zegen ,
 Wild geven over ons bekwaam ,
 Op dat wy zalig mogen leven :
 Blaast met Bazuynen overluyd ,
 Zy is mijn Vrouw maar niet mijn Bruyd .

KLORIS en ROOSJE.

Stem : Ik stort nu mijn klagten.

Waar bent gy mijn Roosje ?
 Mijn zoete Honing-dief ,
 Ik heb jou zo lief ,
 Ziet eens wie hier voor is ,
 En ontsluit jou deur ,

Hartje

Hartje 't is uwen Kloris,
Ach u Serviteur.

*Bent gy 't zoete bekje,
Wel Kloris mijn Maat,
Ey wat doet gy Gekje,
Zo laat op de Straat,
Jou Moer zal verlegen
Zijn, wat begint gy,
Terwijl dat de wegen,
Nu zijn heel onvry.*

't Is om u mijn zoetje.
Mijn Schaapje mijn Lam,
Zo veer kruypt het bloedje,
Daar 't niet gaan en kan,
Doet u Deutjen open,
Laat mijn hier niet staan,
Of ik ga weer lopen,
Daar ik kom van daan.

*Wel Kloris hoe praatje,
Mijn Liefkom maar in,
Mijn zoete Maatje,
't Is wel mijne zin,
Weest wellekom binnen,
En zetje wat neer,
Wy zullen beginnen,
Wat is u begeer.*

Wat zou ik begeeren?
Wel ik begeer jou,
In deugd en eeren,
Tot mijn Egte Vrouw,
Bent gy niet genegen,

Te wezen mijn Bruyd,
 Zo gaan ik mijn wegen;
 En ik ſcheyer uyt,

*Wel Kloris hoe praatje,
 Te haastig is kwaad,
 Meend gy zoetje Maatje,
 Dat gy zult te laat
 Komen, om te Trouwen,
 Het kan u mijn Vrind,
 In 't kort haast berouwen,
 U dog wel verzind.*

Mijn Broek die moet wyer,
 Indien ik zo blijf,
 'k Moet na de Snyder,
 Raak ik aan geen Wijf,
 'k Kan niet langer wagten,
 Nu zijt gy te vreen,
 'k Wil u niet verkragten,
 Zeg maar Ja of Neen.

*Gy lijkt het te meenen,
 Ik hoor 't aan jou reën,
 Gaan wy maar heenen,
 Ik ben wel te vreen,
 Doet zo Jonge Maagjes,
 Dan bent gy uyt de nood,
 Elk Trouwt al eens graagjes,
 En dat voor zijn Dood.*

Een Meysje in 't Groen.

Voys: *Van Kaatjes Koolen.*

IK ging leest wandelen langs de Bomen,
 Om my wat te verlusten,
 Daar zag ik een mooy Meysje komen,
 Doe ging ik wat rusten,
 Hoog is de Zolder, laag is de Vloer,
 Schoon is de Dogter, lelijk is de Moer;
 't Zijn van Kaatjes koole Cammeraatje,
 't Zijn van Kaatjes koole.

Ik nam het Meysje by der hand,
 Ik ging met haar spanceeren;
 Zy zy Jonkman doet my geen schand,
 Lief wild my excuzeeren:
 Hoog is de Zolder, &c.

Gy zijt mijn Engel mijn Beminde,
 Ik zal van liefde sterven;
 Het Minne-vuur zal my verslinde
 Lief laat my troost verwerven;
 Hoog is de Zolder, &c.

Wy gingen wat zitten rusten,
 Ik greep haar in mijn armen;
 Och lief voldoet mijn Minne-lusten,
 Wild my u lief ontfarmen:
 Hoog is de Zolder, &c.

Door Minne-lusten en zoet spreekken ;
 Zo lietze haar bekooren ;
 Cupido had haar Hert doorsteeken ,
 Zy heeft mijn Trouw gezworen ;
 Hoog is de Zolder &c.

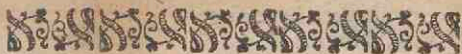
Zy gaf mijn haar Maagdom te panden ,
 Geen meerder vreugd van mijn leven ;
 Ons Hert en Ziel van liefde branden ,
 Door Venus-min gedreven ;
 Hoog is de Zolder , &c.

Geen meerder vreugd een Minnaar vind ,
 Van zijn lieffte Leander ,
 Als zy hem wederom bemind ,
 Uyt liefde tot malkander ;
 Hoog is de Zolder , &c.

Wy hadden zaam ons Minne-lust ,
 Volbrogt na ons behagen ;
 Doen was het Meysje wel gerust ,
 'k Wenste haar goede dagen ;
 Hoog is de Zolder , &c.

*Adieu Liej neemt gy affcheyd ,
 Gaat gy my nu verlaaten ,
 Komt gy wcer op een ander tijd ,
 Daar is Geld nog tien Ducaten ;
 Hoog is de Zolder , &c.*

Ik was verblijd met hert en zin ,
 Wie zou dit luk verwagten ;
 Za Jonkmans zoekt zo u gewin ,
 By Dagen en by Nagten ;
 Hoog is de Zolder , &c.

BEKLAAGDE TROUW.

Stem: *Dorothea hoord mijn zugten.*

Jonkmans hoord mijn droevig zugten :
 Want ik leef in ongenugten ,
 Zeer dezolaat ,
 In mijn bedroefden staat ,
 Ik mag , Den dag ,
 Met reden wel beklagen ,
 Doen ik eerst , Onbevreesst ,
 Mijn Lief kwam om 't Ja-woord vragen ,
 Ach dat wast , Armen Gast !
 Om mijn lieve Hals een bast .
 Ik onnozele Heere-knegjen ,
 Vryden na ons lieve Bregjen ,
 Mijn Sinjeurs Meyd ,
 Maar hoe ben ik verleyd ;
 Die Pry , Heeft my ,
 Zo schandelijk bedrogen ,
 Deze Sloor , Die gaf voor ,
 Maar het was al vals gelogen ,
 Dat zy had , Geld en Schat ,
 Maar wat grooter kool was dat .
 Ik Trouwde dan met dit zoet Meysjen ,
 Poezel , blank en glad van Vleysjen ,

En ik en zag,
 Voor mijn geen liever dag;
 Ik was, Nog pas,
 Getrouwt een vijf zes Dagen,
 Dat ik haar, 't Was heel raar,
 Na haar Geld begon te vragen,
 Zy zey Guyt, Ik heb geen duyt,
 Als mijn Moeders goed voor uyt.

Daar viel voor my niet ten besten,
 't Was al nihil op requesten,
 Mijn Vrouw zey vrind,
 Ziet dat gy maar wat wind
 Gy moet, Gants bloed,
 Jou lieve lijfje stellen,
 In die staat, Zoete-maat,
 Wild u zinnnetjes niet kwellen,
 Om by Dag, En by Nagt,
 Te werken met al jou kragt.

Ach dagt ik lieve Monkeurtje!
 Was ik als voor dees Sinjeurtje,
 Een Heeren-knegt,
 Gy loerde my niet Bregt,
 Maar nou, ó Rou!
 Moet ik mijn leven enden
 Met mijn Bregt, Armen knegt,
 Ach! wat leef ik in elenden,
 Nagt en Dag, Met geklag.
 Tragt ik na mijn Sterrif-dag.

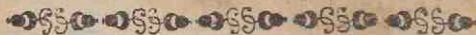
Mijn Beminde lieve Vrouwtje,
 Holp my op een Modder-schouwtje,
 Daar ik ó bloed!
 Schier Nagt en Dag op vroed,

Enzy, ô My!

Zit heele gantsche Dagen
 En drinkt Thee, Coffie mee;
 Chocolaat na haar behagen;
 Kom ik t' Huys, Zat en buys
 Vind ik haar, ô droevig kruys.

Al ons Goed heeft zy verzoopen,
 Ik heb geen Schoenen om te loopen,
 Geen Geld of Pand,
 Waar ik weer in mijn Land;
 Ons Bed, Verzet,
 Dekens, Lakens en Slopen;
 'k Leg by Nagt, Heel onzagt,
 Met haar in het Stroo gekropen;
 't Is een Dier, Dat ik schier
 Dol word van dat slegt pleyzier.

Ach bedroeft en gruwel Trouwen,
 Had ik mijn alleen gehouwen,
 Ach was ik weer!
 In dienst al van mijn Heer,
 Ik zou, Geen Vrouw,
 Mijn vryigheyd verkopen;
 Jonge Maats, Wild zo dwaas
 Niet, na u verderflopen:
 Spiegeld jou, Aan mijn rouw,
 Neemt zo ligt als ik geen Vrouw.

BACHUS VRIEND.

Op een nieuwe Voys.

IN't groeyen van mijn teere Jeugd,
 Wierd ik bestreede van de deugd,
 Maar Bachus voegde hem daar by,
 Met een zeer zoet gevly,
 De Deugd die kiest een Munnike-kap,
 Maar Bachus zijt gy bent te slap,
 Voegt u liever met mijn aan den snel,
 Want gy hebt geen Klooster vel.

Dit Klooster is na mijn zin,
 Daar ik mijn Offitie haaft begin,
 Voor elken Paternoster-bol,
 Drink ik heel mijn Buykje vol,
 En voor het bidden van mijn Sel,
 Speelik liever op het Tiktak-spel,
 Of wel een Kaartje om geleyd,
 Het welk mijn Hart verbleyd.

Bachus die behiel zo den strijd,
 En heeft mijn naar zijn Tent geleyd,
 Veel Smokkel-broertjes die ik vond,
 Met een Pypje in de mond,
 En zy zongen daar met pleyzier,
 Elk met een Pintje by het Vier,
 En dat stond mijn aan, en ziet de Deugd,
 En hiel mijn aan de vreugd.

'sMor-

's Morgens zeer vroeg voor mijn begin,
Neem ik een Brandewijntje in,
En een pakje Snuyf daar t y gekogt,
't Is zeer goed voor een kwade logt,
En daar op smook ik een Pijp Toebak,
En ik giet daar op een spel in 't gat,
En des Middags gaan wy in de Wijn,
Met de kneutjes vrolijk zijn.

En vorder dan tot op de Noen,
Gaan ik mijn mede Taffy doen,
Want continuweerlijk in de Pint,
's Nagts my opgetoyd vind.
Ben ik 's Morgens dan niet wel te pas,
Dan haal ik van 't zelfde zeer ras,
En mijn dunkt dat alle deze pijn,
Zal een Mortefekafi zijn.

's Nagts slaat het mijn zeer dikwils aan,
Moet ik naar Bachus met haar gaan,
Want yder roept Bachus leeft,
Die dat ed'le Nat ons geeft,
En tot zijne lof yder klinkt,
En ook een volle Fluyt uyt drinkt:
Viva de Paapkens met geweld,
Die die Ordre heeft in gesteld.

De Priester zy wild u bekeeren,
Geloof aan Christus onzen Heeren,
En tred met ons het Klooster in,
Dat gy u zaligheyd verwin,
Gy zult met ons gaan Triumpheere,
In 't Hemelrijk met onzen Heere,
Den Vader in der Eeuwigheyd,
Daar gy zult zijn altijd verbleyd.

Maar

Maar dezen Jood dat niet en agten,
 Hy riep zeer luyd met groote kragten,
 En bleef volstand in zijn Geloof,
 d'Godt Abrahams, en zag om hoog,
 Die zal mijn wel genadig wezen,
 In dezen tijd en ook na dezen,
 De Godt Jacobs, daar stel ik klaar,
 Mijn vertrouwen in 't openbaar.

Men liet hem doen ter plaats bezorge,
 Daar men hem eenigzins zag worge,
 En zo hem stelde in het Vuur,
 Hy riep tot aan het laatste uur,
 Erbermt u over de Mart'laeren,
 Ik ben nu in een groot bezwaeren,
 Godt Jacobs wild mijn Ziel ontfangen,
 Op uw hoop ik met groot verlangen.

Tot Assen zag men hem verbranden,
 Een yder denkt na zijn verstanden,
 Sterft hy volstand in 't Joods Geloof,
 Zijn Lighaam was daar tot een roof,
 Och wild dit tog gedagtig wezen,
 Wild het vry zamen overlezen,
 En merken wel al op dit Lied,
 Het is waarlijk alzo geschied.

Matroozen Lied.

Op een aangenaame Voys.

AL die 'er zijn Kosje aan Land niet kan
winnen,

Die moet 'er gaan vaaren al by der Zee;
Daar zal menze leeren na boven toe klimmen,
Haalen de Zeyltjes vlak voor de Ree.

Haal Kabel, haal Kabel, wil 't Anker op
winden,

Zo roept de Stuurman alle zo stijf,
Dan ziet menze loopen gelijke de Blinden,
Den eenen die loopter den ander op 't lijf.

Zo dra het Anker dan is gewonden,

Dan moeten wy weder na boven toe,
Dan roepter de Bootsman tot aller stonden,
Hier vald niet te rusten ben jey 'er al moe.

Dan gaanz' ons van agter na voren toe stuuren,
Waar dat wy loopen wy zijn in de knip;
De Duyvel die zou het niet half begluuren,
Wat dat 'erte te doen is op een Oorlogs-schip.

't Is Masje te schrapen, Wand aan te zetten,
Of 't Scheepje te Teeren, of 't Schuytje te boord,
Hoe dattet 'er gaat, gy meugt 'er op letten,
Jan Hagel word uyt zijn Kooytje geffoord.

Zo dat wy geen rust en kunnen genieten,
Jan Hagel die doet 'er malkander haar klag,
Zy zeggen, het zou de Duyvel verdrieten,
Dat men der met rust niet vreeten en mag.

Den.

Den Uyt kijk van boven, je meugt het geloven,
Die roepter ik zie 'er een Zeyltje in Zee;

Ons Stuurman dit horend, loop haftig na voren,
Roept Mannen, za maakter jou Zeyltjes vast ree.

Wild Blinde by zetten, Bram-zeyltjes los
maaken,

Hey op 'er jou Stag-zeyl, dan hebje gedaan;
Dan is het jou Buyk-gording en wilder niet
schaken,

Dan moet 'er een Jantje na boven toe gaan.

Ons Capiteyn waardig, roept Mannen, za
vaardig

En wild 'er jou Sloepje vast maaken klaar,
Wy willen gaan roeyen tot wat beschaardig;
Van Water of Bier, val in altegaar.

Zo dra en zijnder wy niet gezeten,

Dan roept de Provoost met stemme niet kleyn;
Za Mannen, en hebje nog niet gevreten,
Ons Sloepje dat moet 'er ontladen zijn.

Gy Jonge Gezellen houd mijnder ten besten
Wat mijnder den heele Dag word belast,
't Is Schoot aan te halen of Boelyn te vesten,
Of brasset jou Zeylen weer voor de Mast.

Gy Jonge Gezelle, wild dit vry vertellen,
Maar laat u niet kwellen in zulken schijn, (len,
Of schoon ook het Schip zomtjids wat mag hel-
Denk 't zalder geen Reysje van zeven Jaar zijn.

Die ons 'er dit Nieuwe Lied eerstmaal Digten,
Het was 'er een Knaapje uyt Zoetendal; (rigten,
Hy heeft het op 't Scheepje Schiedam gaan op-
En heeft het gezongen, hy liegt het niet al.

De Muys met twee Beenen.

Stem: *Ach Moeder ik en kan &c.*

EY lagter niet te stijf,
 Die hoord dit vreemd bedrijf,
 Al van een aardig Meysje,
 Die haar poezel Vleysje,
 Bestede tot de Min,
 Al na haar zoete zin.

Zy was een eenig Kind,
 Van d'Ouders wel bemind,
 Zy had een Serviteure,
 Die haar staag hield veure,
 En bad met woorden bly,
 Om eens te slapen by.

De Dogter was bereyd,
 Maar geen gelegentheyd,
 Dus gaat zy practizeeren,
 En zeyd ô Moedergeeren!
 Sliep ik in 't Agter-huys,
 't Is boven zo vol Muys.

Zo dat ik Nagt nog Dag,
 Daar nimmer slapen mag,
 De Moeder is te vreedde,
 Zy maakt' haar Slaap-steede,

In het Tuyn-huys met spoed,
Doen was den aanslag goed.

Zy zeyd haar Liefste trouw,
Dat zy daar slapen zouw,
Zy wees hem d'Agter deure,
Klopt daart'Avond veure,
Ik zal u laten in,
Voldoen wy dan de Min.

Den Jonkman pasten op,
Hy deed een vryers-klop,
Zy heeft hem in gelaaten,
Zonder lang te praaten,
Voldoende haar begeer,
Wie weet hoe menig keer.

De Vader hoorde wat,
Iets kraken dit of dat,
Hy is van 't Bed gelooopen,
Heeft haar beyd' bekroopen,
Zy lagen in de rust,
Door 't Kussen afgekust.

Hy gaat al na zijn Vrouw,
En zeyd pots douzend nou,
Heb ik de Muys gevange,
Die mijn Dogter bange,
Zo dikmaal heeft gemaakt,
Hy 's in de Val geraakt.

Zijn Knecht al met getier,
En nog een Buur drie vier,
Die riep hy daar te zamen,
Die hem helpen kwamen,
Om in het Agterhuys,

Te vangen deze Muys.

d'Een met een Hellebaard,
Den ander met een Zwaard,
Sla dood met steeken houwen,
Of mijn Dogter trouwen,
Wel Muysje in de Val,
Denkt hoe dit lukken zal.

De Jonkman stond ontsteld,
En riep zo met geweld,
Ik wil veel liever kiezen
t' Trouwen, als verliezen,
Mijn Jong en Jeugdig Lijf,
Ik houze voor mijn Wijf.

De Dogter door dees twist,
Die heeft het Bed bepist,
Zy riep al staag met beven,
Vader wild het vergeven,
Het Muysje heeft my ziet,
Voorwaar gebeeten niet.

Men liet van stonden aan
Haar Trouw-gebodengaan,
Dus kreeg de Muys zijn Huysje,
In dit zoete kluisje:
Des Vaders Hellebaard,
Heeft 's Dogters Eer bewaard.

Oorlofgy Dogters goed:
Die dikwils wenst het zoet,
Wild het zo ligt niet wagen,
Het kost anders slagen;
Al is de Muys in d' knel,
Soms tijds ontspringt hy 't wel.

Kees de Eyer-Boer met de Haagze
Juffrouw.

Voys: *Ik ben gezeten al in het Gras.*

OCh! och! wat ben ik benouwt!

En om dat ik ben getrouwt,
Met een Juffrouw uyt den Haag,
Het is een bedroefde plaag,
Ey, ey, ey, ey, ey, ey,
Met een Juffrouw uyt den Haag,
Het is een bedroefde plaag.

Ik kwam in den Haag gegaan,
Met Boter en Eyers belaan,
En een Juffrouw Jonk en Schoon,
Verliefde op mijn Perzoon,
Ey, ey, ey, ey, ey, ey,
En een Juffrouw Jonk en Schoon,
Verliefde op mijn Perzoon.

Boer wat hebt gy daar te koop,
Hoor hier, ik koop den hœele hoop,
Hoe veel geeft gy het Dozijn?
Of hebt gy ook zin in mijn?
Ey, ey, ey, ey, ey, ey,
Hoe veel geeft gy het Dozijn,
Of hebt gy ook zin in mijn.

Ik zey dat 'k beter zin
 Had, in een brave Boerin,
 Daar ik by at Spek of Ham,
 Of een stuk van een vet Lam.
 Ey, ey, ey, ey, ey, ey,
 Daar ik mee at Spek of Ham,
 Of een stuk van een vet Lam.

Verfmaad gy mijn schoone Leen,
 Zey zy Kinkel gaat vry heen,
 En vertrekt terftond van mijn,
 Ik strooy Roozen voor een Zwijn,
 Ey, ey, ey, ey, ey, ey,
 En vertrek terftond van mijn,
 Ik strooy Roozen voor een Zwijn.

Ik lagten om dees Juffrouw:
 Maar ik had wel haast berouw;
 En ik keerden met der spoed,
 Weer na dit Juffertje zoet.
 Ey, ey, ey, ey, ey, ey,
 En ik keerden met der spoed,
 Weer na dit Juffertje zoet.

En ik zey wel schoon Godin,
 Ik ben veranderd van zin,
 Wild gy nu u schoone Leen,
 Liefste lief aan mijn besteen,
 Ey, ey, ey, ey, ey, ey,
 Wild gy nu u schoone Leen,
 Liefste lief aan mijn besteen.

Zy sprak nu gy komt om miju,
 Zo zal ik u Huysvrouw zijn,
 Want gy staat mijn heel wel an,
 Trots de beste Edelman,

Ey,

Ey, ey, ey, ey, ey, ey,
 Want gy staat mijn heel wel an,
 Trots de beste Edelman.

Ik Trouwden met dees Madam,
 Bloed wat was ik doen een Man,
 Ik kreeg een Kleedje na de zwier,
 Met een Pruyk en een Rapier,
 Ey, ey, ey, ey, ey, ey.
 Ik kreeg een Kleedje na de zwier,
 Met een Pruyk en een Rapier.

Maar ten leed met lang daar naar,
 Of ik wierd wat vreemts gewaar,
 Elk kwam by mijn om Geld,
 Wat vond ik het slegt gesteld,
 Ey, ey, ey, ey, ey, ey,
 Elk kwam by mijn om Geld,
 Wat vond ik het slegt gesteld.

Ik vroeg Juffrouw na haar Schat,
 Hoe veel Geld zy wel bezat,
 Zy zey Gek ik heb geen Duyt;
 Als mijn Moeders Goed voor uyt,
 Ey, ey, ey, ey, ey, ey,
 Zy zey Gek ik heb geen Duyt,
 Als mijn Moeders Goed voor uyt.

Ook vernam ik tot mijn leed,
 Dat mijn en mijn Juffrouws-kleed,
 Bey op Week-geld was gehaald,
 En geen Duyt daar op betaald.
 Ey, ey, ey, ey, ey, ey,
 Bey op Week-geld was gehaald,
 En geen Duyt daar op betaald

Elk kwam by mijn om Geld,

Wat vond ik het slegt gesteld,

Ey, ey, ey, ey, ey, ey,

Elk kwam by mijn om Geld,

Wat vond ik het slegt gesteld,

Ik vroeg Juffrouw na haar Schat,

Hoe veel Geld zy wel bezat,

Zy zey Guyt ik heb geen Duyt;

Als mijn Moeders goed voor uyt,

Ey, ey, ey, ey, ey, ey,

Zy zey Guyt ik heb geen Duyt;

Als mijn Moeders goed voor uyt.

Ook vernam ik tot mijn leed,

Dat mijn en mijn Juffrouws-kleed,

Bey op Week-geld was gehaald,

En geen Duyt daar op betaald;

Ey, ey, ey, ey, ey, ey,

Bey op Week-geld was gehaald,

En geen Duyt daar op betaald.

Ja binnen twee Maanden tijd,

Was ik al mijn Geldje kwijt,

En mijn kostelijke Daam;

Kwam in die tijd in de Kraam:

Ey, ey, ey, ey, ey, ey,

En mijn kostelijke Daam;

Kwam in die tijd in de Kraam.

Zy zuypt Dag en Nagt haar vol,

Maakt mijn desperaat en dol,

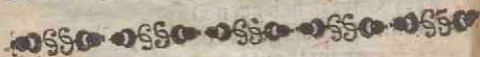
En ik zit hier als een Gek,

En ley honger en gebrek,

F

Ey,

Ey, ey, ey, ey, ey, ey,
 En ik zit hier als een Gek,
 En ley honger en gebrek.
 Oorlot Boertjes Jonken Oud,
 Gy die nog zijt ongetrouwt,
 Neemt geen Juffrouw uyt den Haag,
 Zo word gy zo niet geplaagt,
 Ey, ey, ey, ey, ey, ey,
 Neemt geen Juffrouw uyt den Haag,
 Zo word gy zo niet geplaagt.

Vermaakelijk Lied.

Op een Nieuwe Voys.

MOoy Saartje is jon Moeder niet t'huys,
 Tussen den Haag,
 Och neen! Fransman komt vry in Huys;
 Tussen den Haag en Leye, Leye, Leye,
 Tussen den Haag en Leydzen-dam.
 Zy zetten den Fransman eenen Stoel,
 Tussen den Haag,
 En zy wierp hem daar een Kussen toe,
 Tussen den Haag en Leye, Leye, Leye,
 Tussen den Haag en Leydzen-dam.
 Het Kussentje was van buyten Zy,
 Tussen den Haag;
 En van binnen was het sel fenijn:
 Tussen den Haag en Leye, Leye, Leye,
 Tussen den Haag en Leydzen-dam.

M I N N E W I T,

123

Hy nam mooy Saartje by der hand,
Tuffen den Haag,

En hy smeeet haar op het Ledikant,
Tuffen den Haag en Leye, Leye, Leye;

Tuffen den Haag en Leydzen-dam.
De Moeder uyt de Kerke kwam,
Tuffen den Haag,

De Fransman daar van 't Bed af spran,
Tuffen den Haag en Leye, Leye, Leye,
Tuffen den Haag en Leydzen-dam.

De Moeder die nam een dikke Stok,
Tuffen den Haag;

En floeg de Fransman op zijn Kop:
Tuffen den Haag en Leye, Leye, Leye,
Tuffen den Haag en Leydzen-dam.

Och liefste Moeder houd op van slaan!
Tuffen den Haag,

Of ik wil met de Fransman gaan:
Tuffen den Haag en Leye, Leye, Leye;
Tuffen den Haag en Leydzen-dam.

Hy nam mooy Saartje by der hand,
Tuffen den Haag,

En hy gink 'er mee na 't Franze-land,
Tuffen den Haag en Leye, Leye, Leye,
Tuffen den Haag en Leydzen-dam.

O lieve Fransman ik ben zo ziek,
Tuffen den Haag,

Sterven moetje, beterje niet:
Tuffen den Haag en Leye, Leye, Leye;
Tuffen den Haag en Leydzen-dam.

Negen Maande na dezen Dag,
Tuffen den Haag,

Mooy Saartje in het Kraam-bed lag,
Tuffen den Haag en Leye, Leye, Leye,
Tuffen den Haag en Leydzen-dam.

Maar toen dat Kind ter Waereld kwam,
Tuffen den Haag,

Men deed 't een Spanjaards Broekjen an,
Tuffen den Haag en Leye, Leye, Leye,
Tuffen den Haag en Leydzen-dam.

Een Spanjaards Broekje en geel kruld Haar,
Tuffen den Haag,

Puur of het dezelfde Fransman waar,
Tuffen den Haag en Leye, Leye, Leye,
Tuffen den Haag en Leydzen-dam.

Zal dat Kind zijn gelijk de Vaar,
Tuffen den Haag,

Dan zal het zijn een Sneukelaar,
Tuffen den Haag en Leye, Leye, Leye,
Tuffen den Haag en Leydzen-dam.

Zal dat Kind zijn gelijk de Moer,
Tuffen den Haag,

Dan zal het zijn een mooye Hoer,
Tuffen den Haag en Leye, Leye, Leye,
Tuffen den Haag en Leydzen-dam.

Weyers Deuntje.

Stem: *Als 't begint.*

IK kwam 'er leest by een Weduw-vrouw,
 Mijn reden wild aanmerken,
 't Was om te Weven op 't Getouw,
 Want ik had zin in 't werken,
 Voor mijn enkel tijd-verdrijf,
 Zonder mijn Borst te sterken.
 Hoord hoe ik met 't Bazinneke voer,
 Zo netjes en zo kantjes,
 Terwijl dat ik mijn Kettinge schoer,
 Speeld deze met haar Handjes;
 Al geduurig toerlorijntje,
 Met de twee Krawantjes.
 Doen ik mijn Werk stak in 't Riet,
 Zy heeft het wel bekeeken,
 Zy zey mijn Knegt en mist dog niet,
 Want gy zou Draatjes breeken:
 En daar zou dan komen van,
 Alle de losse steeken.
 Ik antwoorden mijn Bazinneken rat,
 Het Werke zal mijn rouwen,

Zy nam de La gy weet wel wat,
 En zy ging zelve touwen;
 Mijn Bazinneke spand de kroon,
 Boven alle de Vrouwen.

Bazinneke hiel my in de riem,
 In stee van loon te geven,
 Zy gaf my een flappe priem;
 De drommel mogt zo Weven,
 In ik kom op dat Getouw,
 Niet meer van mijn leven.

Het Bazinneke hiel my also straf.
 Zy meende my zo te kwelle.
 Ik zey Bazin mijn stuk is af,
 Wat dunkt u van die grelle,
 Ja zey zy mijn lieve Knecht,
 Ik zal u een ander stelle.

Klugtige Vriendschap.

Stem: Jonkmans trekt wytter Muylers.

HOord toe men zal u zingen,
 Zeer wonderlijke dingen,
 Hoord Dogters, Man of Vron,
 Vryers 'k heb wat nieuws voor jou,
 Een heel raar stuk noyt meer gehoord,
 Dat zal ik u brengen voort,

Vriend

Vrienden lagt u niet stijf,
 Om dit wonderlijk bedrijf.
 't Geen ik zal verhalen,
 Is binnen onze palen,
 Tot Amsterdam geschied;
 Luysterd na dit aardig Lied:
 Al van twee Liefjes zoet en zagt,
 Die in 't midden van de Nagt,
 Zamen zогten wat vreugt,
 Maar ik wed het haar wel heugt.
 Dees Liefjes zoet van zinnen,
 Genegen tot het Minnen;
 Kwamen wel overeen,
 Dat zy zouden met haar tweën,
 Speelen het zoete Spel der Min;
 Daar hadden zy behagen in,
 Als 'er maar op dit pas,
 Voor haar gelegen heyd was.
 Zy doorzogten veel wegen,
 Veel Straaten en veel Stegen;
 Tot dat zy kwamen klaar,
 Op de Heylige-weg voorwaar:
 Zy zagen rond maar niemand niet,
 Waar door zy konden zijn verspied,
 En snapten met een veeg,
 Tegen over in de Steeg.
 Daar hadden zy 't na wenschen;
 En waaren uyt de Menschen;
 't Wash'er jou Malle-gek,
 Zoenen was daar geen gebrek,
 Tegen een Hek dat was 'er stut.

Agter het zelve was een Put

Daar zy niet op verdagt

Waaren, in de naare Nagt.

Door het langduurig mallen;

Zijn zy daar in gevallen,

Pardous van boven neer,

In de Put met groot gebeer,

En riepen zo lang Brand en Moord,

Tot de Buuren kwamen voord;

Maar niemand van haar al,

Dogt op dit wonder voorval.

Zy zогten als de Blinden,

Maar konden haar niet vinden,

En hoorden wel 't geluyd,

Maar men wist niet wat 't beduyd:

Op 't leff vonden zy dit zoet Paar,

In de Put, was dat niet raar,

't Was help Vrouw, help Man,

Hellep die wat helpen kan.

Met Stokken en met Haaken,

Men wist niet hoe men 't maaken

Zou, om dees Liefjes zoet

Te helpen metter spoet,

Den eenen haakten hem in de Broek,

Het Meysje in haar Schorteldoek;

't Was hou vast hellep jou,

Of je moet verdrinken nou.

Zy hollepen malkander,

Den eene holp den ander,

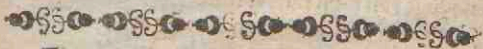
Tot dat zy op het laaft,

Uyt de Put geheel verbaaft

Kwamen uyt kruypen als een Kat,
 Van 't Hoofd tot de Voeten nat:
 Zijn Zilver-knoopen t'zoek,
 Op zijn Hielen hong zijn Broek.

Daar stonden zy te drillen,
 Bey met haar natte Billen,
 De Dogter wierd gevraagt,
 Hoe haar 't Spulletje behaagt;
 Zy wierden lustig uytgelagt,
 Maar zy zeyde goede nagt,
 En hy sloop met zijn Lief,
 Weg gelijk een Hoender-dief.

Wie drommel zou dat raden,
 Dat men zo kon verzaden,
 Zijn geyle Minne-iust,
 Ik hou veel liever mijn rust:
 Daarom Dogters en Jonkmans al,
 Spiegeld u aan deze val;
 Zo raakje niet om veer,
 In de Put van boven neer.

Zamenspraak tussen Harder en
 Harderin.

Stem: *Hoe draayd 't Fortuyn zo vast.*

IK groet u Herderin,
 Godt geef u goeden Morgen;
 Mijn lieve Engelin;
 Hoe komt gy zo verbolgen;

F 5

Zegt:

Zegt mijn dog op dit pas,
 Onder de groene Linde,
 In het bedouwde Gras,
 Mijn Engel mijn Beminde.

Harderin. 'k Ben in mijn eenigheyd,
 Ik neem hier mijn behagen,
 Met dezen zoeten tijd,
 En lieffelijke Dagen;
 Ik hoor het zoet geluyd,
 Van alderhande Dieren;
 Daar by het jeugdig Kruyd,
 Komt onze Veld verciereu,

Harder. Laat ik mijn Engelin,
 En Bloempjen uytgelezen,
 Als uyt een zuyv're Min,
 In u gezelschap wezen;
 Ik Zal u behoeden gaan;
 Als een trouwen Herder,
 Komt dan mijn Engel aan,
 En vlugt van mijn niet verder.

Harderin. 'k Zal mijnen Harder ach!
 Niet weygeragtig wezen,
 Laat ons den heelen Dag,
 Treden gaan als voor dezen;
 Met onze Schaapjes al,
 Za hier niet lank te beyden,
 Al in dit Groene-dal,
 Moeten wy ons vermeyden.

Harder. Ach edel Maaget teer!
 Mijn overschoon Clarinde,
 Laat ons zitten neer,

Mijn Engel mijn beminde,
 En nemen ons pleyzier,
 Hier zoetjes met malkander,
 Al met het Pluym-gedier:
 Za voegt u by Leander.

Harderin. Couragie Harder ziet,
 Ter eeren van Clarinde,
 Za speeld eens op u Riet,
 Onder de groene Linde;
 En ik zal tuffchen bey,
 Gaan zingen met behagen,
 Ter eeren van de Mey,
 Al langs de groene hagen.

De Harderinne zingt een Veersje tuffen beyde
 Op de Voys: *Is liefde zoet lijdē, &c.*

*De liefde moet ik pryzen,
 In deze zoete tijd,
 En ook eere bewyzen,
 In't Jeugdig Veld-tapijt,
 De Vogeltjes alle,
 Leere ons minzaam zijn,
 In dit groene Dalle,
 Ach Herder van mijn!
 Hoe zoet is't Minne?
 Hoe zoet is't gevry?
 Van een Harderinne,
 In de koele Mey.*

Harder. Mijn Hart is vol van vreugd,
 Mijn lieve Harderinne,

Mijn Engel vol van deugd,
 Ach hoe brand van binne!
 Laat ik van stonden aan,
 Mijn overschoon Clarinde;
 Een zoentje smaaken gaan,
 Mijn Engel mijn Beminde.

Harderin.

Ik zal verwagten gaan,
 Uw gunst dan op heden,
 Wild u niet lang beraan,
 Harder van nu ter steden,
 'k Ben tot u dienst bereyd,
 Ik zal van u verwagten,
 Een zoentjen in dees tijd,
 Wild mijn Min niet veragten.

Harder.

Ach mijnen Engel ach!
 Ik zeg u hier beneven;
 By Dagen en by Nagt,
 Zal ik wagen mijn leven,
 Voor u mijn Herderin,
 Ey wild geen zorge dragen,
 'k Zal uyt zuivere Min,
 By u zijn alle dagen.

Amoureuze Minne-Lied.

Op een aangenaame Voys.

MIn is zoet en vol genugten,
 Daar op stel ik al mijn zin,
 Daar in raap ik zoete vrugten,
 't Is een Nymphje die ik min.
 Blank van Vel en net besneden,
 Vriend'lijk is haar Rooder-mond,
 Zoet van stem en rad van leden,
 Zy maakt mijn Jonk-hert gezond.
 Goon kan ik wel beter wenschen,
 Van de Min is al mijn zang,
 Daar na haaken Jonge Menschen,
 Altijd met een groot verlang.
 Wel wie zou de Min veragten,
 Daar de Mens werd door geteeld:
 Liefde is vol wonder kragten,
 Want zy al mijn smerten heeld.
 Zelfs hoe groot of kleyne Dieren;
 Beer, of Leeuw, of Oliphant;
 Ossen, Schapen, kleyne Mieren;
 Het is al vol Minne-brand.

Vogels Vliegend' of die gaanen,
 Arend, Pauw, of Nagtegaal;
 Mossen, Duyven, Hoenders, Zwanen;

't Leeft door liefde altemaal
 Al het Kruid en Fruyt en Bloemen,
 Dat des Zomers lieff'lijk staat,
 Wat gewas men ook mag noemen,
 Het schiet de Min zijn Zaad.

In de stille Water-stroomen,
 't Zy hoe groot of kleyne Vis,
 Of wat Monsters daar uyt komen,
 't Leeft door Min al watter is,

In de Min zeer hoog geprezen,
 Zal ik dan volherden want,
 Het moet wel een Droogaard wezen,
 Die niet voeld de Minne-brand.

BACHUS-VRIEND.

Als't voorgaande: *In de Min vind
 ik gemigten.*

BAchus offer ik mijn Herte,
 Want zijn Zap dat edel Nat,
 Dat verligt altijd mijn smerte,
 Ziet ik ben de Min al zat.

Wat

Wat is het een smertig leven,
 Als men Mind een trotze Maagd,
 Die dog geen gehoor wil geven.
 Schoon men tot haar liefde draagt.

En haar Minnaar staag veragten,
 Schoon dat hy haar nederig vleyd;
 Weg ik ruk al mijn gedagten,
 Van die stuurze trotze Meyd.

En ik wil met mijn Gezangen,
 Staag omhelzen 't edele Nat,
 En alzo met vreugd ontfangen,
 't Zap dat uyt de Druyve spat.

Kom dan zoet en lekker Wijntje,
 Dat daar komt uyt Vrankrijk,
 Of dat Waffend is aan 't Rijntje,
 Gy maakt mijn altijd vrolijk.

Ik kan altijd mijn smert verzagten,
 Daar de Min niet baard als pijn,
 Bachus blijft in mijn gedagten;
 Met zijn zap wild vrolijk zijn.

Ik wil volle Glaze drinken,
 Schenken in de koele Wijn,
 Vrolijk zingen, vrolijk klinken,
 Bachus Nat is Medicijn.

Ik zal hem een Autaar bouwen;
 Die omheynd met een Wijn-rank;
 Staag zal werden vast gehouwen:
 Ik hou het met Bachus drank.

Nieuwe-modesche Haagfche Lotery.

Stem: Jonkman trekt wytter myyten.

K Omt hier Heeren en Damen,
Liefhebbers al te zamen;
Komt en voegt u hier by,
Hier is een Nieuwe Lotery;
Geinventeerd tot groot faveur,
Voor Dogters zonder Serviteur;
En daarom niet wel an
Konnen raaken aan een Man.

Voor Vryers die graag wouwen
Een rijke Vrijster Trouwen;
Loopt an en weest niet traag,
d'Inleg is in den Haag;
Ey haastje wat, neent kort respijt,
Want zy zal binne korten tijd,
Getrokken worden klaar,
Loof gy 't niet zo vraagt 'er naar.

Maar niemand heeft pretentie,
Nog krijgt 'er audientie,
En word ook niet vergund
In te leggen Kruys of Munt,

Hy moet verklaren als een Man,
 Dat hy een Vrouw mainteneeren kan,
 Het zy ook wie het is;
 Houd dit zeker en gewis.

Niemand mag zig vermeeten,
 Dit moetje zeker weeten,
 In te leggen dat is klaar,
 Veer boven de Veertig Jaar:
 Ook moeten zy zeer hups en fijn,
 Niet onder de twintig zijn;
 Dit is een staale Wet,
 Die u hier word voor gezet.

De Juffertjes mitsdezen,
 Moeten niet ouder wezen
 Als in de Twintig Jaar,
 Reguleerd u vry hier naar:
 Nog ook niet scheel, nog mank of krom,
 Of men zend u terstond weerom;
 En dan word gy als veragt,
 Nog wel helder uyt gelagt.

d'Inleg is Duyzend Gulden,
 Daar moet gy u in dulden;
 Gy krijgt daar van tot loon,
 Een schoone Juffrouw of Mans-perzoon;
 Daar gy zo menig Dag en Nagt,
 Hebt om gezugt en na getragt:
 Krijgt gy tot u vermaak,
 Is dat niet een schoonder zaak.

De Vryers die met eenen,
 Zo menig blaauwe Scheenen,
 Liepen, die kunnen nou

Maklijk komen aan een Vrouw :
 En hoeven nu de spijtigheyd
 Niet te verdragen van een Meyd ;
 Noch ook den Serviteur
 Niet te maaken voor haar Deur.

Venus en Pallas dezen ,
 Zullen Ontfangers wezen ,
 Cupido d'kleyne Godt .
 Die zal trekken yders Lot ;
 Altijd wat , en nimmer mis ;
 Dat is een zaak die zeker is ,
 Wat is 't een schoonder kans
 Voor u Dogters en Jonkmans,
 De groote Commissaris ,
 Boekhouder , Inventaris ,
 En pretendeeren niet
 Voor haar moeyte zo men ziet ;
 Als dat zy zullen met malkaar
 Te Bruyloft gaan met yder Paar :
 En zitten t'zamen dan
 Met schoone Zervetten an.

Dees Conditie alommen ,
 Kund gy al t'zaam bekommen :
 Zy hangen tot taveur ,
 Voor de Boekverkoopers Deur :
 Men zalze trekken publijk ,
 Op het Dorp van Rijswijk :
 En dat in het aanzien
 Van veel Duyzenden van Lien.

Kleyn-Jan die zal mits dezen ,
 Contra Boek-houder wezen ;

En zal u zonder fout
 Helpen, 't werd hem toe vertrouwt;
 Aan de Lijsten die alle Daag,
 Worden getrokken in den Haag,
 Die hy e'k te geval,
 In zijn Marsje houden zal.
 Hier binnen en hier buyten,
 Op Schepen, Wagens, Schuyten,
 Hoord men yder zeer bly,
 Praaten van dees Lotery,
 De Schippers hebben zo veel Vragt
 Datze Vaaren Dag en Nagt:
 Ja wel, dat gaat jou veur,
 Adieu, 'k wil mee, v'otre Serviteur.

M E Y - L I E D.

Voys: *Louira schoon, &c.*

DE Mey den zoeten tijd,
 Baard vreugd en vrolijkheyd,
 Waar door een yder Hert verblijd,
 De Boomen, Gras en Kruid,
 En veelderhande Fruyt,
 Zeer lieffelijk uyt der Aarden spruyt.

De

De Mey brengt alles voord,
 Dat oog en hert bekoord,
 Al wat tot 's Menschen voedzel hoord,
 Het Veld met dauw besproeyd,
 Daar Gras en Kruid afgroeyd,
 Waar door dat Melk en Honing vloeyd.

Al dat men Flora noem,
 Van menig schoone Bloem,
 Krijgt in de Mey zijn geur en roem,
 Het Pluym-gedier te kweeld,
 Het Wollig Vee dat speelt,
 Yder met vreugd zijn Vrugten teeld.

Daar ziet men Zilvia,
 Al met haar Schaapjes dra,
 Philander volgt haar agter na;
 Gijs ziet men Coridon;
 Aan Beek of koele Bron,
 Al met zijn zoete Philemon.

Leander ziet men mee,
 Al met zijn Galathee,
 Hoe dat zy t'zaam haar Wollig Vee,
 Gaan dryven uyt de Stal.
 Door Wey en Jeugdig Dal,
 Tot aan de friffche Water-val.

Zo menig schoonder Dant,
 Ziet men met haar Galant,
 Gaan wandelen door het bedoude Land;
 Om in dit Mey-zayzoen,
 Te plukken 't Jeugdig Groen,
 's Morgens vroeg al voor den Noen.

Al wat 'er leefd op Aard,
 Hem in de Mey vergaard,

Een

Een yder zoekt te zijn gepaard;
De Vissen in de vloed.
Gevoelen meê die gloed,
Het geen haar zaad vermeeren doet;
Zó dra den Nagt verdwijnd,
Apollos glans verschijnd,
Ziet men het Veld met Dauw omheynd;
Het Nagtegaaltje tierd,
Het Vinkje tiereliêrd,
Al't Gevogelt vliegt en zwierd;
Den Leeuwerik vliegt om hoog;
Zó ver tot uyt het oog,
Looft daar zijn Schepper na vermoog;
De Wey en 't Vrugtbaar Lof,
Kruid, Bloemen veel van stof,
Die geven haaren Schepper lof.
De Boer zijn Haantje kraayd,
Het Zomerlugje waayd,
't Is vol vreugden waar men draayd;
Laat ons met zoetigheyd,
In deze Lenten-teyd,
Loven den Opper Majesteyd.

Harders en Harderins-gezang.

Op een nieuwe Voys.

Harder.

IK groet u schoone Silvia geprezen,
 Ach Lieffte zoet laat ik u Dienaar wezen!
 Gy komt my in 't gemoet,
 Ach mijnen Engel zoet!
 Als ik u Maaget zie veranderd mijn gemoed:
 Mogt ik vereenigt zijn,
 Met u Lief, en gy met mijn,
 Dan was mijn Hert uyt al de pijn.

Zoete Herderin gy zijt mijn wel-beminden,
 Geen schoonder is 'er op de Waereld te vinden,
 Want uwe Rooder-mond,
 En u twee Borsjes rond,
 Die hebben my 't diepste van mijn Hert door-
 wond,
 En uwe Rooder-mond,
 U Lipjes als Coraal,
 U Oogen staan zo helder als een Cristaal.

Silvia.

Zoet Herder zoet houd op van zo te klagen,
 Ik wil mijn Vee te Velde in gaan jagen:
 Of meend gy dat een Maagd,
 U lammenteeren agt;

Om dat den Herder doet, zo zijn Minne-klagt;
 Herder en ik wil gaan,
 Mijn Schaapjes blijven staan,
 Want al u klagen is om niet gedaan.

Herder.

Laat my u Vee u Schaapjes helpen weyden,
 Want voor de Wolf zal ikze wel bevryden,
 En wenden van uw af,
 Met mijnen Harders-staf,
 Zal ikze van de Koy wel helpen dryven af;
 Ik zal u in 't Groen,
 Op mijn Fluyt veel eer aan doen;
 En speelen een nieuw Lied, gelijk de Herders
 doen.

Silvia.

ô Schalk! ô Vos! hoe kund gy Herder speelen,
 Met uwen Mond zoekt gy mijn hert te steelen,
 Al door het zoet gevley:
 Raakt menig in 't geschrey,
 Een Maagd moet voor haar zien,
 Dar zy niet komt in 't lien,
 Gelijk men nu wel ziet,
 Raakt 'er menig in 't verdriet.

Herder.

Ach Herderin mijn Silvia geprezen!
 Ach liefste zoet laat ik u Dienaar wezen;
 Hou daar is mijn hand,
 Mijn Trouw tot onderpand,
 Mijn Engel mijn beminde schoonste van het
 Land,
 Mijn Schaapjes weest verheugd

Ik zal in eer en deugd
Een Kransje nu gaan vlegten met de Jonge
Jeugd.

Silvia.

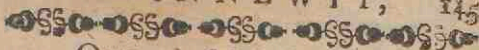
Zoet Herderzoet: houd op van zo te leven,
Ik ben van zints om u mijn Trouw te geven,
En ik schenk u mijn Hert,
En dat voor alle smert,
Om dat gy my getoond hebt een zo'n trouwen
Hert,

Plukt Bloempjes ende Kruid,
Vlegt Kranffen voor de Bruyd,
Daar mée is al mijn klagen uyt.

Besluit.

Verlaat Bachus dan; en bemind de Veld-go-
dinnen,
Speeld nu het spel, laat het Muzyk beginnen,
Venus die plukt zijn Vrugten abundant,
En Bachus die staat met een Glaasjen in de hand,
Nu laat ons vrolijk zijn,
Drinken nu lustig Wijn,
Verheugen onze geest op deze Bruyloft sijn.

Onteerde Maagde-klagt.

Op een bekende Voys.

O Minne-lust! ô korte vreugd,
 Om u zo moet ik zugten,
 Och waar is nu mijn Jonge Jeugd!
 Ik leef in ongenugten:
 Mijn eer mijn alderbeste pand,
 Leyd nu geworpen in het zand,
 Ten heele-maal bederven:
 Die nu mijn bloempje heeft geplukt,
 En van zijn steeltje heeft gerukt,
 Laat mijn alleenig zwerven.
 Hy houd zig of hy my niet kend,
 Nu hy my heeft bedrogen;
 En daar toe schandelik heeft geschend
 Nu vlugt hy uyt mijn oogen;
 Nu hy bezit mijn heldre glans,
 Een spiegel voor de Jonge-mans,
 Die lonkten na mijn wezen.
 Maar het is door zijn groote Goed,
 Daar hy op draagt zo hogen moed,
 ô Goon! hy mag wel vrezen.
 Heb ik u tot een val gebragt,
 Dogt gy dat niet te vooren;
 Och! och! dat had ik niet gedagt,
 't Is al moeyten verlooren,
 Heb ik een Roosje van u ontfaan,
 De Rooze-boom is blyven staan:

G

Daz

Daarom en wild niet klagen,
 Daar zijnder nog wel meer als gy,
 Ach zoete lief voegt u daar by;
 Die mee dat Kruysje dragen.

't Is waar, den Boom is blyven staan;
 Maar gy had u begeeren;
 Mijn Maagde-blom hebt gy ontfaan,
 Dat en kon ik niet keeren:
 Dat was mijn eer mijn beste rood:
 Gestolen uyt mijn Maagde-schoot
 Die gy kwamt af te rukken:
 Ik vleyden u wel Duyzend-maal,
 Met traantjes en met zoete taal,
 Als gy 't Bloempje gingt plukken.

Waarom liet gy mijn zo begaan,
 Had gy daar in behagen,
 Mijn lief had gy 't niet toe-gestaan,
 Gy hoefde niet te klagen;
 Het spreekwoord zeyd mijn lieve Kind
 Verzind een zaak eer gy begint,
 Ik ging het u eerst vragen,
 Want ziet, ik heb u niet verkracht,
 Door liefde bent gy zo gebragt:
 Dies vald' er niet te klagen.

Mijn lief eer gy zo verre kwam,
 Dat gy mijn Maagden-roosje,
 Zo 'k meynd' uyt puere liefde nam,
 Deed gy 't maar voor een poosje:
 Ik was door liefde zo verblind,
 Dat ik mijn eer niet heb verzind.
 Maar ik op u betrouwe:

Mijn eer en glans die is gants weg,
 Hoord Minnaars vals, wat dat ik zeg,
 Dat zal u eeuwig rouwe.

Mijn lief en slaat geen woorden agt
 Die op 't Bed zijn gesproken,
 Al was 't in 't midden van de Nagt,
 Als den Dag is geloken
 Of voor den Altaar van de Min,
 Gy gaat verkeerde wegen in;
 Ey wild daar aan gedenken:
 Mijn Ouders zouden 't niet toe staan,
 Dat ik met u zou trouwen gaan,
 Het zou mijn eere krenken.

Dat weet u Vader metter daat,
 Een Man een groote Heere;
 En ik ben in een slegten staat,
 Ik heb niet als mijn eere,
 Dat wist gy van te vooren wel,
 Eer dat gy door het Minne-spel
 Mijn Jonge-hert bekoorde:
 Eer dat gy my tot u lust kreeg,
 Van droefheyd gy ter Aarden zeeg
 Met traanen in u oogen.

Maar laas! gy neemt van my de vlugt,
 En ik vinde my bedroogen,
 Dat is de zaak daa ik om zugt,
 Gaat daadlijk uyt mijn oogen,
 By u Vader en Moeder weer,
 Gaat vals Minnaar pronkt met mijn eer
 By u Steedze Juffrouwen,
 Gaat onbesturve Braydegom,

Gy gaat verkeerde wegen om ,
Dat zal u eeuwig rouwen.

Adieu mijn lief mijn waarde blom ,
Ik ga verkeerde wegen ,
Want ik heb uwe Maagedom
Uyt liefde zo verkregen ,
Die op de Menschc vast vertrouwt ,
En ook op losse gronden bouwt ,
Vind hem altijd verlegen :
Ach ! Dogters weest dog niet zo zot ,
Een Jonkman houd met u de spot ,
En dan gaan zy haar wegen.

Vertrek van Kees de Eyer-Boer
met de Haagze Juffrouw.

Voys: *Den Mof, den Mof,*

HUysluy wild mijn klagt aanhooren ,
Die ik u hier stel ten toon ,
Hoe dat ik nu ben geschooren ,
Met mijn Haagze Juffrouw/schoon :
ô Jee ! ô Jee !
Ik dogt zeer klaar ,
Een Heer te zijn by haar :
Maar 't is mislukt voorwaar ,
ô Wee ! ô wee.

Ik trouwden met een Madame ,
Maar 't en leed geen Maand daar aan ,
Of Madame die moest Kraame ,

Ik moest voor de Vader gaan ,

ô Wee ! ô wee !

Ik wierd gehoond ,

Met Hoorens braaf gekroond ,

Is dat niet wel getoond ,

ô Wee ! ô wee .

Ik kreeg in 't eerst wel mooye Kleeren ,

Met een Degen op mijn Gat ,

Daar ik zo mee ging spanceeren ,

Met mijn Juffrouw door de Stad ,

ô Wee ! ô wee .

Maar ziet dat zwijn ,

Hadze geleend voor mijn ;

Van eenen Capiteyn ,

ô Wee ! ô wee .

Alle Dagen met manieren ,

Kreeg mijn Juffrouw veel bezoek ,

Om met haar eens te pleyzieren ,

Tuffen Broek en Schorteldoek ,

ô Wee ! ô wee !

Capiteyn Luytenant ,

Vaendrig en Sarjant ,

En ik moest aan een kant ,

ô Wee ! ô wee ,

Ik en wist niet te beginnen ,

Al mijn Goed dat was verkogt ,

Daar ik mijn kost mee plag te winnen ;

't Geld was op den bies gebrog ,

ô Wee ! ô wee !

Ik wist geen raad ,

En toen wierd ik Soldaat ;

In 't Leger van den Staat,
 ô Wee! ô wee!

Toen moest ik den Snaphaan dragen,
 Juffrouw die trok mee na 't Veld,
 En ik moest mijn leven wagen,
 Voor een Daalder 't was kleyn Geld,
 ô Wee! ô wee!

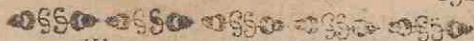
En Juffrouw fier,
 Laat haar van d'Officier
 Gebruyken tot pleyzier,
 ô Wee! ô wee.

Die haar dagelijks omarmen,
 Ik moet zwygen als een blok,
 Of zy gaan mijn Huyd verwarmen,
 Met een Rotting of een Stok;
 ô Wee! ô wee!

En Kees is Vaar,
 Schoon ik om het heele Jaar,
 Niet eens mag zoenen haar,
 ô Wee! ô wee!

Wel wie drommel zou zo leven,
 't Is voor mijn een groote spijt,
 Had ik maar een Boer gebleven,
 Nu ben ik mijn Geldje kwijt,
 ô Wee! ô wee!

Gy Huysluy ziet,
 Spiegeld u aan 't verdriet,
 Dat men steeds geschiet,
 ô Wee! ô wee.

Klagte van een Jonge Vrouw.

Voys: *Al wat men doet etc.*

Ach! ach! eylaas! wat heb ik gaan beginnen,
 Dat ik om het bedroefde Waerelds-goed,
 Al in het bloeyen van mijn Jeugd mijn zinnen,
 Zo heb gesteld op eenen ouden bloed;
 Die niet als weenen,
 Klagen en steenen,
 Zugten met eenen,
 Dag en Nagten doet.

'k Verfoey mijn Moeders raad die my ging
 porren,
 Tot deze daad, ô oude koude Man!
 Die niet en doet als eeuwig altijd knorren,
 Ach wat ben ik 'er ongelukkig an.
 Zijn dit goe Dagen,
 Ô Neen 't zijn plagen!
 Die 'k niet verdragen,
 Nog niet lyden kan.

Wat baat helaas mijn al zijn Goude Schyven,
 Nu ik versteeken ben van 't zoetste zoet,
 Daar deze bloed mijn niet in kan geryven,
 Wat kan mijn helpen het Waerelds-goed,
 Het weelig Vleysje,
 Van mijn Jonk Meysje,
 Word na zijn eysje,
 Niet eens deur gevoed.

Hoe kan ik yreugd of blijdschap by hem rapen
 Want hy is Dag en Nagt altijd vol pijn,

Van Jigt en Podegra kan hy niet slapen,
 Och! is dat niet een groote vreugd voor mijn,
 Stadig te zuffen,
 Hy zit te muffen,
 Altijd te duffen,
 Hoe kan 't slimmer zijn.

Zijn ingevalle Kin en mag're kaken,
 Zijn Druyp-neus en zijn Beentjes als een Stok,
 Konnen mijn Jonge-blom tog niet vermaken,
 Zijn Aazem stinkt hem als een vuyle bok,
 Dien droge Sander,
 't Moet zijn een ander,
 Want hy en kander,
 Niet dat oude blok.

Hy roept al spaarzaamheid dat kan veel win-
 nen,

En zet mijn gantsche Dagen aan het Wiel,
 'k Moet alle Dagen twee Pond Vlas afspinnen,
 En nog zo word mijn van dees raare Ziel,
 Het lieve eeten,
 Nog toe gemeeten,
 En staag verweeten,
 Van dees ouwe Fiel.

Het zijn mijn Schyven zeyd hy die hier klin-
 ken,

En zit geduurig altijd by den Haard,
 Water en Scharre-bier dat moet ik drinken,
 Ik schrik en gruwel van zijn gryze Baard,
 't Vald my zo bange,
 Duurd dit nog lange,
 'k Zal mijn verhange,
 Ik word disperaad.

Gy Jonge Dogters steld dog niet u zinnen,
 Op eenen ouden kouden bloed als ik,
 Wild het in 't minst niet denken of beginnen,
 Zo raakt gy niet als ik in zo een strik,
 'k Wou dat dien ouwe,
 Dien stijve kouwe,
 Ter goeder trouwe,
 Al hong aan de Mik.

SLAPPEN JAGER.

Stem: *Ey, ey, ey, ey, ey.*

ENach mijn liefste Jonkman,
 En hoe komt gy Jagen an,
 En al doore dat groene pleyn,
 En och Jagertje zegt het mijn,
 Ey, ey, ey, ey, ey, ey,
 En al doore dat groene pleyn,
 En och Jagertje zegt het mijn.
 En wel mijn liefste Juffrouw,
 En ik diender mijn Heer getrouw,
 Daarom Jaag ik in het groen,
 En 't is om zijn wil te doen,
 Ey, ey, ey, ey, ey, ey,
 Daarom Jaag ik in het groen,
 En 't is om zijn wil te doen.
 Wel bent gy der een Jager stout,
 Zo Jaagd ook eens in mijn Wout,
 En schiet mijn der een Haasje schoon,
 Ik zal u geven tot loon,
 Ey, ey, ey, ey, ey, ey,

En schiet mijnder een Haasje schoon,
En dan mijn voor uwen loon.

Maar den Jager nam zijn Roer,
En hoord eens hoe dat hy voer,
En hy schoot haar in der bos,
En zijn Roer en wou niet los,
Ey, ey, ey, ey, ey, ey,
En hy schoot haar in der bos,
En zijn Roer en wou niet los.

En zy nam daar in haar hand,
En zijn Snaphaan met verstand,
En zy zetten met pleyzier,
En op haar Bolwerk fier,
Ey, ey, ey, ey, ey, ey,
En zy zette met pleyzier,
En op haar Bolwerk fier.

Ach den Jager dien slegten bloed,
Hy viel toen onder de voet,
Want zijn Kruid en Loot was weg,
Hy was doen zo slap dien Knecht,
Ey, ey, ey, ey, ey, ey,
En zijn Kruid en Loot was weg;
Hy was toen zo slap dien Knecht.

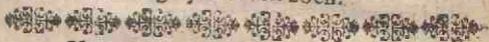
Deze Jonkman metter spoed,
En hy nam een frisse moet,
En hy zeyder wel Juffrouw ziet,
Ik wil wel doen, maar ik kan niet,
Ey, ey, ey, ey, ey, ey,
En hy zeyder wel Juffrouw ziet,
Ik wil wel doen maar ik kan't niet.

En het Meysje in der daad,
Die was op de Jager kwaad,

En zeyder wel lompden hond,
 Gaat vry na u Huysterfiond,
 Ey, ey, ey, ey, ey, ey,
 En nu krijgt gy niet een duyten,
 Verziet u beter met Kruyd.

Wel ik moet dan zijn te veer,
 En dat voor deze keer,
 En mijn Kruyd is alle-gaar weg,
 Daar toe was ik flap van Knecht,
 Ey, ey, ey, ey, ey, ey,
 En mijn Kruyd is alle-gaar weg,
 Daar toe was ik flap van Knecht.

Oorlof nu in 't gemeyn,
 Al de Jagers die der zijn,
 Als gy Jagen gaat in 't groen,
 Want gy hebt veel Kruyd van doen,
 Ey, ey, ey, ey, ey, ey,
 Want den Jager kont niet doen,
 Daar voor kreeg hy niet een zoen.

Van een Jonkman en een Dogter.

Stem: *Galjaarde Dorothée.*
Jonkman.

Liefste lief van mijn geprezen,
 Zegt dog eens hoe lang zal 't wezen,
 Dat gy de Min, bannen zult uyt uwen zin,
 Mij hert, Vol smert,
 Gaat van liefde kweynen,
 Zoete lief, Harte-dief,
 Laat mijn eens u gunst verscheynen,

Door de Min, Schoon Godin,
Is op u gesteld mijn zin.

Dogter. Jonkman uwe Minne-klagten,
Kom ik stadig te veragten,
Gy bent vry stout;
Want gy weet het wel van oud,
Dat gy, Van my,
Niet en heeft te denken,
Dat ik nu, Zal aan u,
Gaan mijn weder-liefde schenken,
Gy bent slegt, Zoete Knegt,
'k Heb u dat wel eer gezegt.

Jonkman. Ach mijn zoete Engelinne,
'k Kan niet laten u te Minne,
Schoon gy met smaat,
Mijne Min dikwils af slaat,
Ik kom, Weerom,
By mijn overschoone,
En bid u, Weer op nu,
Wild mijn weder-liefde toonen,
En laat mijn, Schoon Catrijn,
U beminde Man dog zijn.

Dogter. Als ik nu mijn Jonge leden,
Kwam door Min aan u beïeden,
Zou gy my niet,
Brenge in een zwaar verdriet,
Want gy, Dan bly,
Zou gaan dommineeren,
's Morgens vroeg, In de Kroeg,
's Avonds laat u keel gaan smeeren,
Met de Wijn, Laaten mijn,
t' Huys alleen in groote pijn.

Jonke

Fonkman. Eer zal Phebus zijne stralen,
 Noyt weer op het Aardrijk dalen,
 Met Helle schijn,
 En de Aard onvrugtbaar zijn
 De Zee, Zal mee,
 Eer zijn Vloed opdrogen,
 En de Maan, Noyt op gaan
 Om te ligten onze oogen,
 Met zijn schijn, Liefste mijn,
 Eer ik u ontrouw zal zijn.

Dogter. Wijl gy dan met zo veel Eeden,
 Komt aan my u trouw besteeden,
 En hebt gevryd,
 Met zo veel standvastigheyd,
 Wild dan, Ook van,
 My mijn trouw ontfangen,
 Na u staat, Metter daat,
 Al mijn hert en Ziels-verlangen,
 En daarom, Zeg ik kom,
 Liefje weest mijn Bruydegom.

Fonkman. Nu zullen wy zamen paren,
 Speeld op Fluyten en op Snaren,
 Fiool en Bas,
 Hier komt gy wel regt te pas,
 Want wy, Nubly,
 Vrolijk zullen zingen,
 Vol van vreugd, En geneugt,
 Zamen Danssen ende Springen,
 Op ons Feest, Bly van Geest,
 Klinken, Drinken onbevreesd.

Vermaakelijk Lied.

Op een schoone Voys.

Hoord Vrinden wat dat 'er voorwaar is geschied,

Dat zal ik voordringen en zingen in 't Lied,
Hoe dat een Madaam, Van Naam ende Faam,
Van een onegt Kindje moest zy in de Kraam.

Zy heeft van de Zomer wat veel gepleyziert,
By Dag en by Nagten met Jonkmans gezwierd,
Zy ging op den tril, Met al die maar wil,
Tot zy heeft gekregen het loot in haar bil.

Als zy 'er moest baare het Kindetje gou,
Dat was in de Winter in 't felst van de kou,
Zo menig Sinjoor, Die met haar te voor,
Wel hadden gewandeld die mijden haar nou.

Toen moest zy bescharen haar Kinder-goed,
Van Luyers en Sluyers en Zwagtels met spoed;
Van Zuyker en Kruid, Voor Pap en Beschuyt,
Tot alles te koopen had zy 'er geen Duyt.

Toen heeft deze Haagze Juffrouw met kragt,
Haar goed in de Bank van Leening gebragt,
Haar Rok en Zamaar, Haar Kuyf en Slabaar,
Kreeg Jan-oom tot pand en het Geld gaf hy haar.

In 't kouft van de Winter kwam zy in de Kraam.
Zy baarden een Kindje zeer net en bekwaam,
Na veertien Dage tijd; Zo gaat zy subijt,
En maakten haar weder het Kindetje kwijt.

Zy wist 'er geen raad om te voeden het Kind,
Hoord wat deze Kraamvrouw toen heeft ver-

zia

Zy

Zy wond het klijn Bloed, Van't hoofd tot de
voet

Gelijk men een Bondeltje Kleeren wel doet.

Is voord na de Bank van Leening gaan spoen:
Een Pandje teloffen met alle fatzoen,
Jan-oom gaf haar goed, Maar het Bondeltje zoet
Dat liet zy daar blyven en liep met 'er spoed.

Zy dagt nu heb ik een Pandje geloft,
En't Kindje dat gaat 'er by Jan-oom te kost,
Nu ben ik certeyn, Weer zuoyer Maagd reyn,
Ik bender ontslagen van't Kindetje kleyn.

Als Jan-oom zag leggen dit Bondeltje kleyn,
Hy dagt dat 's een Pandje dit hoord 'er aan mijn.
Als hy't ontwind, Doen zag hy gezwind,
En vond 'er van binnen een levendig Kind.

Gy Juffertjes die der een Pandje vergaard,
Zo brengt het by Jan-oom dat die het bewaard
Gy blijft ongekweld, Als gy 't zo besteld,
Het krijgt 'er de Kost en verstaat 'er geen Geld.

Klugtige Vriendschap.

Voys; t' Amsterdam op de Rhee.

t' **A**msterdam daar ik lag en sliep,
Op d' Appel-markt alin een Kaage,
Des Morgens ik om hooge liep,
En mijn dogt 't begoft te dagen,
De Waker riep van half drien,
Ik heb eens gins en weer gezien,
Ik zag twee Jonge lien.

Zy.

Zy kwamen beyden hand aan hand,
 Regt al voor het Pagters-huysje,
 Daar hy maakten abundant,
 Voor haar Schorteldoek een Kruysje;
 Of hy te vooren meer had gedaan,
 Daar voor zou ik niet willen staan
 Daar leyd my ook niet aan.

Doen gingen zy wat zoetjes heen,
 En zy wisten van geen scheidten,
 Het daget uyt den Oosten schein;
 En doen gingen zy met haar beyden,
 Heel stil met een Appel-ton,
 Die men op een Stoep daar von,
 De Maagd en schein geen Non.

Zy meenden dat het niemand zag,
 Doen zy bey daar agter schoole,
 Maar ik uyt het Voor-onder lag,
 Dog ik liet de zaak bevoole,
 Aan haar beyde, want ik dogt,
 Ze hebben mogelijk meer bezogt,
 Ik bender niet aan bekogt.

Zy had een witte Borstrok an,
 Het schein zo wel een Appel-meysje,
 En hy ook wel een Varens-man,
 Die al te mets ook doet een reysje,
 Ik hoorden haar Namen pertinent,
 Maar wilze niet maaken bekend,
 't Zal wel uyt komen op 't end.

Doen zy haar lust hadden geboet,
 Begonnen zy wat te bedaare,
 En 't Meysje sprak met woorden zoet,

Of ik hier van nu eens raak zwaare,
 En Vader en Moeder dat vernam,
 Ik mogt wel gaan uyt Amsterdam,
 Zy zouden wezen zo gram.

Hy zey ey liefzorgt daar niet voor,
 Bent gy zwaar, ik zal jou trouwen:
 Zy zey wel mijn Liefje hoor,
 Dat gy wild belofte houwen:
 Och ja zey hy ik blijf constant,
 Trouw te belooven en geven geen Pand,
 Dat was een eeuwige schand.

Wel Amsterdamze Meysjes dan,
 Gy meugt dit Liedje wel onthouwe,
 Maar slaat zo ligt geen Jonkman an,
 't Beurt zelden dat zy u Trouwe,
 Als zy haar wille hebbe gehad,
 Zo laten zy dikwils u in de mat,
 En kiezen het Haze-pad.

— — — — —
 MINNENDE ZAMEN-SPRAAK.

Op een aangenaame Voys.

LEst ging ons Jantje,
 's Avonds om een trantje,
 In de Uyle-vlugt,
 Ik moet laggen om dees klugt,
 Daar ontmoetenm' een Meysjen jent
 Grietje Snaps ons wel bekend,
 Die hy aan'sprak uyt minnen,
 Vraagt waar dat zy heen wou gaan;

*Wel heede Jantje,
 Wat benje een aardig kwantje,*

Fantje lykent wel een Heer,
 Ze Hoedje die staat op een zy,
 Een Vrijster mag wezen bly,
 In de Stad, Hoorje Fantje,
 Die zoo'n nobelen Vryer had.

Hebt gy behagen,
 Grietje ik moet vragen,
 Hoord de reden mijn,
 Of gy wild mijn Huysvrouw zijn,
 Gy bent een Meysje na de zwier,
 In u praat heb ik pleyzier,
 Wild in 't kort, Lieve Grietje,
 U bedenken waar 't aanschoort.

Ik zie geen fouten,
 Fan hoe kunje kouten,
 't Is alles even net,
 Aan u Lijf heel toet afet,
 Gy bent niet scheef, niet mank of scheel,
 Ik wou dat gy waard mijn deel,
 Kom wild gaan, Lieve Fantje,
 Spreekt mijn Vader daar op aan.

U zoete reden,
 Grietje doen mijn heden,
 Verblyden liefkom aan,
 Wild mee by u Vader gaan.
 Ik zal hem vragen Liefste mijn,
 Of gy meugt mijn Huysvrouw zijn,
 Zeer beleeft, Zal ik spreken,
 Ik Wed dat hy mijn u wel geeft.

Doen zy te zamen,
 By haaren Vader kwamen,

Sprak

Sprak Jan Trijntjes bly,
 Vader hoord de reden my,
 Geeft mijn u Dogter Grietje nouw,
 Datze spoedig word mijn Vrouw,
 Ziet de Vaar, Waste vrede,
 Daar mee was het Heylik klaar.

Jan zonder falen,
 Gaat zijn Mortje halen,
 Die kwam haastig voord,
 Om te sluyten het accoord,
 Men dronk een Glaasje Wijn daar by,
 Jan en Griet die waaren bly,
 Moer en Vaar, Maakten zamen,
 Alles tot de Bruyloft klaar.

Toen deze Paaren,
 Zamen getrouwt waaren,
 Men hiel het Bruylofts-feeft,
 En men at en dronk om 't meest,
 Huspot met Pruymen onbeschout,
 Met een nugteren Kallefs-bout,
 Tot playzier, Over de Tafel,
 Speelden Tijsje op zijn Eier.

Daar mee aan 't zingen,
 Danffen ende Springen,
 Doen 't eeten was gedaan,
 Zijn zy zamen op-gestaan,
 Zy riepen Tijsje speeld nu ras,
 Eens een brave Barkemas,
 Keesje-klomp, Met zijn Klaartje
 Dansten, maar zy maakten 't plomp.
Zo deftig in de Kleeer,

Grietje met haar Jantje,
 Dansten een Courantje,
 Dezen Bruyd en Bruydgom reyn,
 Waaren meesters van den treyn,
 Het worde laat hier wel op let,
 Bruyd en Bruydegom trok na Bed,
 Hoord dit aan, Ik wil zwijgen,
 Hoe het voorder is gegaan.

M I N N E - Z A N G .

Stemme: *Van Barcelona.*

Wat baat dog het Minnen,
 Op een onwinbaar Hart,
 Die u droeve klagt,
 Niemendal agt:
 Maar lagt om al u smart;
 Weg verdwaalde zinne,
 Wild dat noyt beginne,
 Maar bant uyt u Hart en zin,
 Gedagten al van de Min.

Tegen-zang.

Wat praat gy van Minne,
 Gy hertelooze Hert,
 Klaagt u droeve klagt,
 Als g' een Dag of agt,
 Hebt verteerd in droeve smert,
 Ach verdwaalde zinne,
 Wild dan wat beginne,
 En trekt nooyt u Hart en zin,
 Af van die zoete Min.

R E G I S T E R.

A.

A Ardsche Godinne,	22
Ach mijn schoone, mijn beminde.	29
Ach hoe wreed is t als men mind.	32
Ach! hoe zoet is Kloris nu te minnen.	35
Ach Kloris waar heen.	51
Ach alderzoetste Hart mijn Ziel en leven.	78
Ach ik onteerde Maagd ik mag wel klagen.	90
Ach' ach! eylaas! wat heb ik &c.	151
Al die'er zijn Kosje aan Land niet &c.	113
Als het Hert door/getrouwe liefde sterft.	21
t'Amsterdam daar ik lag en sloop	159

B.

Bachus offer ik mijn Herte.	134
-----------------------------	-----

C.

Cupido Venus dartel Wigje.	25
----------------------------	----

D.

De Mey den zoeten tijd.	139
Dogters die der wel drinken kan.	84

E.

Een kusje is wel zoet.	15
Een aardig Meysje.	61
En ach mijn liefste Jonkman,	153
Ey lagter niet te stijf.	115

G. Ge-

R E G I S T E R.

G.

Gelijker de Beekjens vloeyen.	26
Godt groet u mijn waarde.	64
Gy ziet vrolijk de Herten in pijn.	20

H.

'k Heb den bras van luyzige Vryen.	42
Helaas wat droeftheyd en wat smert.	37
Het kusje, dat ik laaft van uwe Lipjes.	28
Het is een yder wel bekend.	52
Het was een Jonger-held.	86
Hoe kan ik vrolijk wezen.	14
Hoord toe nu al te zamen.	54
Hoord hier gy luyden al.	70
Hoord toe men zal u zingen.	126
Hoord Vrinden wat dat 'er &c.	158
Huysluy wild mijn klagt aanhooren.	148

I.

Ik ging 'er leest wandelen aan een &c.	3
Ik ging laaftmaal eens om een trant.	98
Ik ging leest wandelen langs de Bomen.	105
Ik groet u Herderin.	129
Ik groet u schoone Silvia geprezen.	142
Ik kwam 'er laaft wandelen by een &c.	48
Ik kwam 'er leest by een Weduw-vrouw.	125
Ik zey goeden avond lieve Joosje.	80
Ik voer al over Zee, Wilje mee.	76
In 't groeyen van mijn teere Jeugd.	110

J.

Jonkmanshoord mijn droevig zagten.	107
------------------------------------	-----

K. Kom

R E G I S T E R.

K.

Komt hier Heeren en Damen.	136
Komt hier in 't rond Schoenmaakers al.	73

L.

Lest ging ik spanceren.	95
Lest ging ons jantje.	161
Lestmaal in 't krieken al van den Dagen.	41
Lestmaal kwam Cupido my op wekken.	4
Liefste lief van mijn geprezen.	155

M.

Min is zoet en vol genugten.	133
Mijn Aartaar mijn waarde.	17
Mijn Lief is niet als ik gezind.	100
Moeder ik moet zijn getrouwt.	57
Moeder ik ben nu getrouwt.	60
Mooy Saartje is jou Moeder &c.	122
Muskadelle, Droppe.	16

N.

Nigje ach! waar heen dus vaardig.	59
-----------------------------------	----

O.

Och mijn Engel vol waarde.	6
Och mijn Liefje mijn leven.	82
Och! och! wat ben ik benouwt.	118
O Galathee! mijn schoone Veld-godin.	44
O Minne-lust! ô korte vreugd.	145
Op mijn fluytje wil ik spelen.	49

S.

Schoon szabel, ik kom uyt Vryen.	88
Schoon dat gy mijn al prijsf.	19

T. Trijn-

REGISTER.

T.

Trijntje wilje mee geen. 9

V.

Vliedsnelle Winden haast voor heen. 30

Vrienden laat ons nu eens &c. 12

Vriend neemt het Glas in uw hand. 32

W.

Waar schuyf ik voor de lonken. 11

Waar mag mijn schoone Laura vlien. 27

Waar bent gy mijn Roosje. 102

Wat is het een heerlijk leven. 39

Wat baat dog het Minnen. 164

Weest 'er gegroet Herderinne. 92

Wel ik moet u wat verklaaren. 67

Wel wat of Neeltje meend. 46

Zoete Zieltje, daar de Min. 18

Ziet Tewis met zijn Vrijster. 34

E Y N D E.

